ALLAN

STRATTON

YOUNG

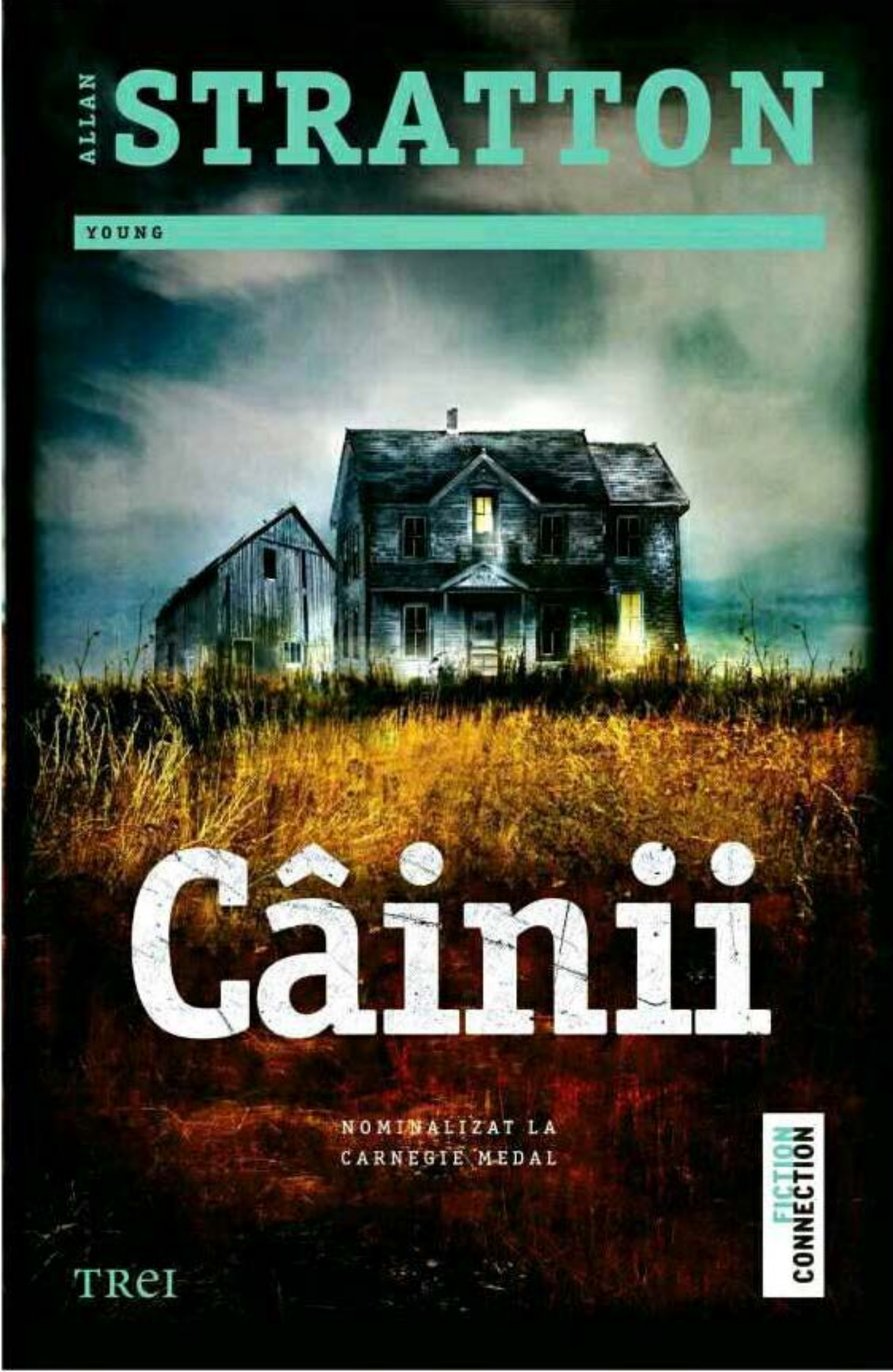

Câinii

NOMINALIZAT LA
CARNEGIE MEDAL

FICTION CONNECTION

TREI

Unu

Este ora 10 seara. Mama stă la fereastra sufrageriei și se uită la mașina parcată peste drum. De o oră se află acolo. A stins toate luminile ca să n-o vadă nimeni.

Eu sunt în sala de jocuri de la subsol și joc Atacul zombilor. Fără sonor. Nu vreau să știe mama, deși sunt aproape sigur că bănuiește. Cu cât stăm mai mult pe întuneric fără să zicem nimic, cu atât mai sinistru mi se pare.

Mama își face tot felul de scenarii în minte.

Dar dacă are dreptate? Mă concentrez pe zombi. Liniștea se prelungește.

— Sunt sigur că nu-i nimic, strig eu.

— Sst! Vorbește încet.

— Sunt la subsol, mamă. Crezi că mă aude cineva de-afară?

— Încetează, Cameron. Oprește jocul ăla și treci la culcare.

— Oh, mamă...

— Cameron.

Un zombie sare de după un copac și îmi smulge capul. Mersi, mamă. Ce mai ajutor din partea ta. Închid jocul și urc în sufragerie.

Mama strânge în mână telefonul mobil.

— Sun la poliție.

— De ce? întreb eu, încercând să păstrez un ton cât mai normal. Or să vină abia peste câteva ore. Până atunci, oricine s-ar afla în mașina aia, o să plece.

— Nu e „oricine". *El* e. Știu sigur.

Formează numărul de telefon.

— Mamă, e o stradă. Oamenii parchează acolo.

— Nu într-un cartier în care nu locuiesc. Nu în fața aceleiași case trei seri la rând. Și nici nu rămân în mașină. E doar o chestiune de timp până va face ceva. Alo, poliția?

Nu pot să respir. Urc la etaj să mă spăl pe dinți, în timp ce mama își dă numele și adresa cuiva care pare să fie surd. Cu cât acea persoană încearcă să o calmeze, cu atât mai furioasă devine ea.

Du-te la culcare, totul va fi bine.

Camera mamei dă spre stradă. Mă apropii discret de fereastra ei și mă uit pe furiș afară. Mașina nu este în lumină, ci la umbra pomilor de pe partea cealaltă a străzii. Oare chiar o fi cineva înăuntru?

Și chiar dacă ar fi, ce-i cu asta? Poate că tipul așteaptă un prieten.

Toată seara?

Nu e ceva ilegal să stai în mașină.

Dar nu despre asta e vorba.

Încetează. Nu te purta ca ea.

Mașina pleacă la fel ca aseară și ca acum două seri. Mă duc în camera mea și mă bag sub pătură. Două ore mai târziu sosesc și polițiștii.

Mama e furioasă la culme.

— V-am sunat acum câteva ore. Puteam să fim morți.

— Ne pare rău, doamnă. Am avut o seară încărcată. I-ați reținut numărul de înmatriculare?

— Nu, n-am reținut numărul de înmatriculare. Parchează la întuneric. Ați vrea să ies să-i văd numărul cât timp el stă acolo să mă pândească?

Polițiștii îi pun și alte întrebări stupide. Îmi bag degetele în urechi și mă rog să se termine totul odată.

Polițiștii pleacă. Mama trântește ușa în urma lor. Imediat după aceea se așază pe marginea patului meu și mă ia de mână.

— Cameron, scumpule. Trebuie să plecăm. Adună-ți lucrurile.

— Plecăm? Ce? Acum?

— Nu știu cât timp mai avem.

Se ridică și se duce în camera ei.

— Ar putea fi oriunde, la colțul străzii, cine știe? Dar o să se-ntoarcă, poți să fii sigur. Și poliția va ajunge prea târziu.

— Mamă...

— Sunt lucruri pe care tu nu le înțelegi, Cameron.

Nu zău? Înțeleg multe, mamă. Înțeleg că îmi este frică, în primul rând. Dar de ce? Pentru că el a reușit să ne dea de urmă? Sau pentru că ești tu nebună?

Hainele mele sunt deja într-un geamantan sub pat; mama m-a pus să-mi strâng lucrurile acum două zile, pentru orice eventualitate. În

portbagajul mașinii avem loc pentru geamantanele noastre, niște paltoane, o cutie cu vase, așternuturi, prosoape și televizorul cel mic. Bunicii mei vor depozita restul lucrurilor noastre la subsolul casei lor; nu avem prea multe; locuințele pe care le închiriem sunt gata mobilate. Aș vrea să putem locui la bunica și la bunicul. Mama zice că nu se poate. Zice că este primul loc unde ne-ar căuta.

El, tipul din mașină: tata.

Mama bagă în marșarier și iese cu mașina în stradă. Mă uit la casă. După un an de zile, începusem să mă obișnuiesc aici și cu orașul. Începusem chiar să-mi fac prieteni la școală. Acum s-a terminat.

Ne îndepărtăm încet, cu farurile stinse.

Doi

Mama l-a părăsit pe tata când eu aveam opt ani. Zice că dintotdeauna a avut un comportament ciudat. Îmi amintesc frânturi de imagini, dar nu știu care sunt reale, care sunt vise și care sunt lucruri pe care le-am auzit de la mama când le povestea bunicilor mei.

În orice caz, mama a vrut să plecăm departe; tata a venit să mă vadă de câteva ori în vizite sub supraveghere, într-un centru social. Apoi, brusc, ne-am mutat din nou. După spusele mamei, tata făcea lucruri despre care ea o să-mi povestească atunci când voi fi mai mare. Dar, mamă — când voi fi suficient de mare? Asta este a cincea oară când ne mutăm și nu s-a schimbat nimic, doar că eu sunt mai bulversat ca niciodată.

Mama zice că schimbarea este un lucru minunat: „Acceptă schimbarea". Probabil că asta este deviza ei. Numai că, pentru mama, schimbarea înseamnă să planifice unde o să ne mutăm data viitoare, chiar înainte să apucăm să desfacem valizele. Încă de la început, caută rute de scăpare „în caz de urgență". De aceea nu mă mir că știe încotro mergem.

Când ne oprim să alimenteze cu benzină și să mâncăm o gogoașă, îmi arată viitoarea noastră casă pe laptopul ei.

— E perfectă. La 1 200 de kilometri distanță — destul cât să ne pierdem urma — chiria e foarte mică și casa e mobilată. Ce părere ai?

— O fi cum zici.

— Te rog, nu fi așa.

— Mamă, e o fermă.

Ea se face că n-aude.

— Agentul imobiliar zice că proprietarul locuiește la ferma învecinată, în caz că e vreo problemă. Cultivă terenul, dar nu se apropie de casă. Așa că vom avea intimitate și siguranță totodată. Nu-i așa că e grozav? Gândește-te la aerul curat, la peisajul de-acolo. Gândește-te ce plăcut o să fie să explorezi pădurea de dincolo de terenul agricol.

— Și eu cum o să-mi fac prieteni dacă o să stăm la o fermă?

— E un orășel în apropiere, pe malul unui lac, cu un centru de

recreere, o școală nouă și...

— Îți amintesc că eu n-am permis de conducere. Va trebui să vin acasă cu autobuzul după ore.

— Mulți copii merg cu autobuzul școlii.

Mă uit în altă parte.

— Cameron. Trebuie să încerci.

— Bine. O să încerc. Au vaci la fermă? O să mă împrietenesc cu ele.

Mama închide laptopul.

— Știu că ți-e greu. Dar dacă locuim la țară, acolo riscul e mai mic să ne întâlnim cu tot felul de oameni. Iar lui o să-i fie mai greu să dea târcoale pe-acolo fără să fie observat.

— Da, bine!

— Cameron, nu te mai uita așa la mine. Te rog. Știi bine ce-a făcut pe Facebook. Trebuie să avem mare grijă.

Își tamponează ochii cu șervețelul.

— Mamă, te rog, nu plânge.

— Scuze. Nu mă pot abține.

Mama își dă cu apă pe față la toaletă, cumpără o cafea pentru drum și plecăm mai departe. Eu încerc să mă întind pe bancheta din spate, dar nu mai e la fel de confortabil ca atunci când eram mic, așa că revin la jocuri video. Mama îmi spune că nu-mi fac bine la ochi, din cauza atâtor sărituri în toate direcțiile, dar eu am căștile la urechi și mă prefac că n-aud.

Până la urmă adorm. Mă trezesc pe la apusul soarelui. Peste tot sunt numai lanuri de porumb și umbre.

— Putem să oprim pe undeva? Îmi vine să fac pipi.

— Nicio grijă. Aproape c-am ajuns.

După alte zece minute pe un drum de țară, trecem pe lângă un liceu cu un teren de fotbal, aflat în mijlocul pustietății. La câteva sute de metri mai încolo, mama oprește în fața unui motel vechi, cu acoperiș din țigle mari și albe. Alături e și un mic restaurant, iar la fereastra recepției este un indicator cu luminițe roșii, care arată că au camere libere.

Puțin mai departe, un vechi pod metalic traversează defileul unui

râu, ducând spre oraș; un panou la marginea drumului anunță: Bine ați venit în wolf hollow.

Luăm o cameră ieftină cu două paturi, cu mobilier bej, uzat și prăpădit, cu telefon, televizor și o cafetieră.

Mama îi sună pe bunica și bunicul de pe telefonul ei mobil ca să le spună că suntem bine. Nu folosim niciodată telefoanele de la motel sau alt telefon, în afară de ale noastre. Asta e o altă regulă: „Dacă tatăl tău ascultă convorbirile telefonice ale bunicilor tăi, ar putea să ne găsească după numărul de telefon al motelului". Mama a avut grijă ca numerele noastre de telefon să fie confidențiale și să nu fie afișate atunci când sunăm. Zice că e o chestiune de viață și de moarte să am în permanență telefonul la mine: „Ca să poți să suni după ajutor dacă vreodată apare taică-tu și te atacă."

— Totul este în regulă, le spune ea bunicilor la telefonul setat pe speaker. Suntem într-un motel foarte drăguț și deja am aranjat să ne mutăm într-o casă superbă. Agentul imobiliar o să ne ducă mâine acolo.

— Oh, ce bine, spune bunica mea. Cameron ce face?

Ridic ochii de la jocul video.

— Cameron este bine. Cum nu se poate mai bine.

Mama îmi aruncă o privire. Zice că trebuie să părem mereu veseli când vorbim cu bunica și bunicul pentru ca ei să nu se neliniștească. Păi dacă eu aș fi în locul lor, ni-aș întreba îngrijorat: de ce sunt ei atât de fericiți din moment ce fug să scape de un psihopat?

— Te asigur, bunico, aici e cel mai frumos, zic eu pe un ton care vrea să spună *Sunt atât de fericit, încât nu-mi vine să cred că trăiesc.* Trebuie să vii pe la noi într-o bună zi. Abia aștept.

— Poate anul ăsta, de Crăciun? întreabă bunicul.

Vezi să nu.

— Să așteptăm, ce mai e până la toamnă, zice mama.

Chiar și când vorbim pe Skype, aceste conversații mă fac să mă simt singur, pentru că tot ce ne spunem este o prefăcătorie de la cap la coadă. Numai minciuni, pentru a da impresia că simțim lucruri pe care de fapt nu le simțim. Eu înțeleg foarte bine că nu vrem ca bunica și bunicul să se îngrijoreze, și înțeleg că nici ei nu vor ca noi *să credem* că

se neliniștesc. Dar faptul că mințim cu toții ne face să ne temem și mai mult. Dacă totul e o prefăcătorie, cum să mai știi care-i adevărul? E imposibil.

Bunicii de care îmi amintesc erau oameni reali. Cei cu care vorbesc acum sunt niște decupaje din carton. Cu cât vorbesc mai mult cu aceste decupaje, cu atât mai puțin mi-i amintesc pe cei reali.

— Vă mai sunăm duminica viitoare, spune mama.

Și cu asta s-a încheiat convorbirea.

Trei

Mama stă pe scaunul din dreapta, lângă agentul imobiliar, domnul „Bună-eu-sunt-Ken" Armstrong. Acesta poartă jeanși de firmă și cizme de cowboy.

Domnul Cizme-de-cowboy ne-a luat cu mașina după micul dejun ca să ne arate „noua casă". Mama zice că nu-i nimic oficial până n-o vedem, dar eu nu sunt prost. Stând pleoștit pe bancheta din spate, mă întreb cât de departe de oraș o să ne ducă.

C.C. este exagerat de gălăgios și de jovial la această oră matinală. Cu atât mai mult cu cât suntem într-o mașină. Ai zice că-i tipul din reclama TV, care vinde ditamai depozitul, doar că, în loc să dureze zece secunde, discursul lui ține o veșnicie și n-ai cum să-l dai pe repede înainte.

— Orașul se cheamă Wolf Hollow[3], spune el, dar nu mai sunt lupi pe-aici de când primii coloniști au curățat zona. Există coioți, dar aceștia nu se apropie de oameni; totuși, dacă aveți animale de companie, e mai bine să le țineți în casă.

— Nicio problemă, n-avem, spune mama.

— Dar o să aveți zăpadă, rânjește C.C. De obicei, după noiembrie încolo, dar se mai întâmplă ca la sfârșitul lui octombrie să avem ninsori abundente. Minunat pentru schi fond. Art Sinclair, proprietarul, a lăsat în hambar un snowmobil mai vechi. Zice că puteți să-l folosiți.

Mama îmi zâmbește încurajator.

— Ți-ar plăcea să te plimbi cu snowmobilul, nu-i așa?

Mi-o spune de parcă eu aș avea cinci ani și ea mi-ar propune să mă dau în carusel. Mă uit pe geam.

— Desigur.

— Oh, Cameron, încă ceva, anunță C.C. Sper să te bucuri să afli că orașul are o școală nouă și un centru de recreere. Are și un lac — apa e destul de rece, dar vara e numai bună să înoți.

Oftez cât să audă mama, dar ea nu spune nimic.

— Da, am auzit.

De parcă lui C.C. i-ar păsa ce cred eu. M-a băgat și pe mine în

seamă doar ca să se dea tare în fața mamei. Da, tare de tot, cu cizmele alea, cu jacheta de piele și dinții albiți.

— Uite c-am ajuns, spune C.C. de parcă ar fi Crăciunul.

Cotim cu mașina pe o alee cu pietriș. Porumbul este destul de înalt de-o parte și de alta a drumului, așa că nu văd cine știe ce până nu ajungem în curte și coborâm din mașină. Apoi...

Aoleo! Cineva să-și facă milă de această casă amărâtă! Are două nivele, ca în fotografie, dar în realitate se văd lucruri care nu apar pe website. În primul rând, cărămizile sunt false, tipărite pe hârtie gudronată, care se încrețește sub jgheabul acoperișului. În plus, vopseaua de pe ușă și cadrul ferestrelor se scorojește. Iar curtea este plină de gropi, pietre, mizerie și buruieni, întinzându-se în spate până la un gard de sârmă șubred. Hambarul de dincolo n-are câteva scânduri, iar partea de sus este înclinată spre stânga.

Mă uit la mama de parcă aș spune „doar nu vrei să locuim aici?", iar ea îmi răspunde cu o privire aspră, îndemnându-mă să fiu mai vesel.

— Ar cam avea nevoie de niște reparații, observă mama pe un ton politicos. Dar nu cine știe ce, că n-avem de gând s-o cumpărăm.

— Art o să facă reparațiile, se grăbește C.C. să spună. Stă în ferma de-alături. Când era copil, tatăl lui a preluat proprietatea ca să extindă domeniul Sinclair. Mi se pare că Art a locuit aici o perioadă, dar s-a mutat înapoi în casa părintească în urmă cu vreo zece ani, după moartea părinților săi. După cum se vede, de-atunci nu i-a mai acordat prea multă atenție. Chiar și hambarul este abandonat.

C.C. zâmbește.

— De-aia este și chiria mică.

Dacă ar fi proprietarul unui restaurant, ar servi balegă la grătar și ar spune că este friptură.

Traversăm o verandă însorită și intrăm într-o bucătărie supradimensionată. Are tapet înflorat și linoleum cu picățele, iar în centru, o masă metalică înconjurată de șase scaune cu huse din vinilin ecosez.

În partea stângă este o scară îngustă, care duce la etaj, și o ușă spre subsol. În dreapta se află intrarea cu arcadă spre sufragerie și ușa

de la baie. Vizavi — o fereastră deasupra chiuvetei, prin care se vede hambarul, și o ușă spre magazia din spate.

Lipsește ceva. Mașina de spălat vase. Pe bune. Unde-i mașina de spălat vase?

— Este foarte spațioasă, observă mama. Îmi place o bucătărie mare.

— Oamenii petreceau aproape toată iarna în această încăpere, îmi spune C.C., de parcă mie mi-ar păsa. Dacă te uiți cu atenție, se vede unde domnul Sinclair a acoperit cu ipsos gaura din tavan prin care se ducea căldura spre dormitoare.

Apoi se uită la mama.

— Haideți să vă arăt și restul casei.

Camerele de la primul etaj sunt dispuse în cerc. Trecem prin bucătărie ca să ajungem la baia din capăt, de pe partea dreaptă. C.C. nu încetează să laude cada din fier cu picioare sub formă de gheare și mașina de spălat și uscat, ceea ce înseamnă că mama nu va trebui să spele rufele la subsol. Ne conduce prin ușa din peretele de vizavi, care dă în dormitorul mare.

— Ce părere aveți?

Ridică jaluzeaua de la fereastră.

— Frumoasă priveliște, zice mama. Lanurile acelea și pădurea din depărtare.

C.C. clatină din cap.

— Și este extrem de luminos.

În cealaltă parte a dormitorului, pe dreapta, este o ușă spre o a doua scară îngustă și, dincolo de ea, camera de zi. Mamei îi place când există o a doua scară.

— E bine că mai există o ieșire... în caz de incendiu, adaugă ea, dar eu știu la ce se gândește *de fapt*.

Camera de zi are un pian enorm și multă mobilă veche. Pernele canapelei miros a stătut. În capăt este o altă intrare cu arcadă spre bucătărie; am ajuns de unde am plecat.

Mama și C.C. termină de vizitat etajul, în timp ce eu rămân în bucătărie. Cred că mama se bucură că m-am retras. Când sunt indispus, se vede; sau, cum îi place mamei să spună: „Mă faci de rușine

și te faci de rușine și pe tine".

Mă uit pe fereastra de deasupra chiuvetei. Ce altceva pot să fac?

Ce-ar fi să arunc o privire la subsol?

Deschid ușa și apăs pe întrerupătorul de lumină. Scările scârțâie, tavanul este foarte jos și tencuiala de pe pereți se scorojește. Parcă aș coborî într-un cavou. Îmi imaginez un psihopat care îngroapă aici un cadavru.

Mama zice că mă sperii singur fiindcă am o imaginație prea bogată. Ghici de la cine am moștenit-o! Oricum, dacă un criminal psihopat chiar se află pe-aici, pot să-i strig pe mama și pe C.C.

Subsolul este friguros și umed și se întinde sub tot parterul casei. Aprind becul care atârnă din tavan. Peste tot sunt umbre de la grinzile de susținere, de la țevile cazanului de încălzire, de la grămezile de vechituri și cutiile de carton stivuite până la tavan.

Îmi imaginez niște mutanți hrăpăreți care mă privesc de după cazanul de încălzire. Super. Acum trebuie să-l înconjor ca să dovedesc că nu sunt un fricos.

Ocolesc un cărucior ruginit și mă strecor sub țevi până în capătul celălalt, unde văd o ușă zăvorâtă. Îmi imaginez că în spatele ei se află un craniu și din pământ iese o mână scheletică. Inspir adânc, pășesc peste o cutie cu pitici de porțelan și un cufăr cu jucării, apoi pun mâna pe zăvor.

Haide, deschide-o.

Dar dacă înăuntru *chiar* este un craniu?

Nu zău!

Împing ușa și o deschid. Dau peste o încăpere întunecată și murdară. Poate că aici era camera pentru cărbuni.

Mi se zbârlește părul la ceafă. E cineva în spatele meu care mă urmărește.

— Mamă?

Tăcere.

Mă întorc încet. Nu văd pe nimeni. Dar e cineva aici. Simt asta.

— Cine-i acolo?

În camera pentru cărbuni se simte un freamăt. Ies repede de-acolo, închid ușa cu zăvorul și o iau la fugă pe scări, împiedicându-mă

de o tricicletă.

— Cameron? strigă mama din bucătărie. Cameron, ce faci acolo?

— Nimic.

Deodată totul revine la normal. Ochii care se uitau la mine? N-au fost decât în imaginația mea. Zgomotul din camera pentru cărbuni? Poate a fost un șoarece; poate n-a fost nimic.

Mama și C.C. coboară la subsol.

— Cameron, ce ți-am spus eu că nu trebuie să te îndepărtezi? Adu-ți aminte.

Bravo, mamă. Și mai zici că eu sunt ăla care te face de rușine.

— Scuze.

Mama observă gunoiul de la subsol.

— Vai de mine.

Sunt sigur că abia așteaptă să se dea cu dezinfectant pe mâini.

C.C. intervine prompt:

— Am să-i spun lui Art să arunce toate astea.

— Foarte bine.

C.C. chicotește.

— E o mare figură. Un burlac convins. Presupun că unele lucruri au rămas aici încă de când părinții lui au preluat casa.

Cum, din anii '60? Îmi imaginez subsolul ca pe o cameră secretă a ororilor.

— Cameron, spune mama, sunt două dormitoare la etaj. Poți să-ți alegi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deci chiar o să locuim aici?

Mama face semn că da.

— Are tot ce-i trebuie.

Cred și eu. Pentru o casă bântuită.

---

[1] Văgăuna Lupului. (*N.t.*)

Patru

Școala începe astăzi, miercuri.

Urăsc prima zi la o școală nouă. E ca în coșmarurile alea în care visezi că ajungi târziu la un examen și nu găsești sala. Doar că în prima zi, coșmarurile sunt reale. Unde sunt toate? Cine sunt toți? Ce caut eu aici? Mai rău, este luna octombrie; probabil că toți au deja găștile lor. De fapt, pun pariu că pe-aici găștile se formează încă de la grădiniță.

Însă partea cea mai grea în prima zi este să nu uit ce mint. Nou-veniții sunt întrebați o mulțime de lucruri, dar eu nu pot să răspund sincer, când am o mamă care a devenit paranoică de teamă că ne găsește tata. Numele meu rămâne real, astfel încât datele mele școlare să poată fi transferate. Mama zice că nu-i nicio problemă, pentru că e ceva obișnuit, iar tata nu are acces la dosarul meu. Restul? Numai minciuni.

În primul rând, trebuie să țin minte ce am zis despre tata. Ca să-mi fie mai simplu, încep mereu cu faptul că tata a murit, numai că după aceea sunt întrebat: Cum a murit? Cum te-ai simțit? Ce vârstă aveai? Dacă spun că a murit mai demult, vor să știe dacă am un tată vitreg sau dacă mama are un iubit. Dacă spun că recent, trebuie să țin minte să nu zâmbesc sau să arăt, luni de zile, că sunt fericit.

E ciudat să afirm că tata a murit. Dacă spun că a murit, iar el chiar o să moară, o să mă simt vinovat, ca și cum eu am făcut să se întâmple asta?

Mă plimb agale la capătul aleii noastre, recapitulându-mi în minte povestea, până sosește autobuzul școlii. Mama s-a oferit să mă ducă ea cu mașina, dar în niciun caz nu vreau să încep prin a părea un mocofan.

Toți se arată curioși când urc în autobuz. Fetele din față încearcă să nu mă privească insistent, dar le aud șușotind după ce trec pe lângă ele. Pun pariu că despre coșul meu de pe obraz. Băieții din spate mă iau la mișto. Cel din mijloc pare foarte dur. Las capul în jos și mă îndrept spre două locuri libere, la geam. Copiii care stau pe scaunul de la margine se comportă de parcă nu m-ar vedea; poate le țin ocupate pentru prietenii lor. Până la urmă, ajung să stau singur câteva rânduri

mai departe de gașcă.

— El stă în dărăpănătura lui Sinclair? întreabă tipul cel dur, pe un ton destul de ridicat cât s ă-l audă toți ceilalți.

— Aha, răspunde unul dintre prietenii lui. Câinii, Cody. Poate că el e haleală pentru câini.

Cody râde.

— Da, ai dreptate, e haleală pentru câini.

Chestia asta pare s ă-i amuze.

Mama zice că dacă nu dai importanță unui lucru, dispare de la sine. E cel mai tâmpit sfat pe care l-am auzit vreodată. Dacă nu dai importanță, e din ce în ce mai rău. Nu așa zicea și despre tata? Oricum, ce altceva pot să fac? Nu pot să mă pun cu o gașcă întreagă.

La următoarea oprire, în autobuz urcă un copil scund și gras. Toate locurile alea libere rezervate pentru prieteni? Ei bine, nici el nu se numără printre ei. În timp ce înaintează pe culoarul dintre scaune, Cody și gașca lui încep să scoată niște guițături:

— Guiț, guiț, purcel, vino-ncoa.

El se trântește pe scaunul de lângă mine, mirosind a transpirație stătută și a cereale de la micul dejun. Încerc să țin mâna la nas fără să pară evident.

— Măcar eu n-am niciun nebun în familie, mormăie el.

Eu nu zic nimic. El se uită spre mine și clipește surprins.

— Hei, tu ești nou.

De fapt, eu vin cu autobuzul ăsta dintotdeauna, dar am puterea supranaturală de a mă face invizibil.

— Da.

— Eu sunt Benjie. Benjie Dalbert.

— Cameron Weaver.

Îmi examinez o unghie și trag nădejde că ăsta este sfârșitul conversației. Cody și gașca lui continuă să guițe. Dacă mă văd purtându-mă prietenos, s-ar putea să se ia din nou de mine.

De ce sunt atât de laș?

Laș? Nici măcar nu-l cunosc pe tip. De ce-aș fi amabil cu el? Miroase oribil. În fond, pe mine m-au făcut haleală pentru câini și nimeni n-a zis nimic.

Chiar așa. Să mă port ca toți ceilalți?

— De unde ești, Cam? întreabă Benjie.

— Cameron. Din Calgary.

Nu.

Benjie se apleacă spre mine. I se văd resturi de cereale printre dinți.

— Am un văr în Calgary. Deci, din ce zonă?

Încerc să nu respir.

— E mai degrabă un oraș din apropiere de Calgary. Eu spun Calgary pentru că oamenii au auzit de Calgary.

Nu mai vorbi cu mine, Benjie. Te rog, nu mai vorbi cu mine.

— Da, dar de unde?

Clipește.

— Cochrane? Chestermere? Vărul meu este din Chesterniere.

— Cochrane.

— Mișto.

Un scuipat aterizează în capul lui Benjie. Gașca izbucnește în râs. Benjie se întoarce spre ei.

— Încetați odată.

— De ce, Piggy? îl întreabă Cody zeflemitor. Ce-o să ne faci, Piggy?

Benjie se înroșește la față.

— Nemernicilor, murmură el. Au impresia că pot să-i comande pe toți. Cody Murphy, cel mai mare nemernic? Merită toate nenorocirile care i s-au întâmplat. Să știi că maică-sa l-a abandonat. De câte ori dă cu ceva în mine, eu îmi aduc aminte de chestia asta și mă bucur.

— Ce-a făcut mama lui?

— L-a abandonat. Mișto, nu?

Benjie mai clipește de câteva ori.

— El avea opt ani sau cam așa. Taică-su a murit și maică-sa apoi s-a recăsătorit, iar pe el l-a expediat de la oraș la țară, la bunici.

— Naspa.

— Nu destul de naspa, rânjește Benjie. În fine, dar *tu* ce cauți aici? Adică tu nu te-ai născut aici. Și nici nu pot să spun că în Wolf Hollow

se găsesc ferme de vânzare. S-au despărțit ai tăi? Stai la rude?

— Mama a închiriat o fermă.

Mă uit pe geam.

— Stați în vechea casă a lui Sinclair?

— Ssst! Vorbește mai încet! Da. Tu de unde știi?

— Locuiesc aici dintotdeauna, iar asta e singura casă nelocuită de pe tot traseul autobuzului. Și ia zi, e bântuită?

Mă uit la el.

— Bântuită?

— Ar trebui să fie, spune Benjie. El e un ciudat.

— Cine?

— Sinclair. Cine crezi? Să nu rămâi niciodată singur cu el.

— Cum așa?

— Are o mașină de făcut cârnați în hambar. S-ar putea să ajungi în plăcinta de carne.

— Fugi de-aci.

— Așa spun copiii. Oricum, eu te-am avertizat.

În autobuz urcă două fete și se așază în față, alături de prietenele lor. Cody și gașca lui le fluieră și chicotesc pe seama lor. Tot restul drumului privesc pe geam lanurile de porumb, în timp ce Benjie trăncăne despre Clubul 4-H, a cărui denumire se pare că vine de la *Head, Heart, Hands, Health*[2] *și care organizează concursuri pentru adolescenți cu ocazia târgului de toamnă. E foarte distractiv, ar trebui să mă înscriu și eu. Mai îmi zice despre bunicul lui, care a fost lider local până să paralizeze din cauza unui atac cerebral și să ajungă în azilul de bătrâni din oraș. Bla, bla, bla. În orice caz, asta îl împiedică să mă mai întrebe despre cine/când/unde/de ce.*

Autobuzul oprește în parcarea școlii. Benjie rămâne la locul lui, cu privirea plecată, lăsându-i pe Cody și gașca să coboare primii. Vreo doi saci pentru echipamentul de sport se lovesc „accidental" de capul lui. El se face că nu observă.

Suntem ultimii care ne ridicăm. Până să coborâm noi, gașca lui Cody stă deja la o țigară la marginea drumului.

— Ce zici, poate ne întâlnim în pauza de prânz? mă întreabă Benjie în timp ce ne îndreptăm spre intrare.

— Da, *poate.*

Minunat, încă un lucru de care să-mi fac griji: să-l jignesc sau să stau cu ratații din prima zi. De parcă n-am făcut-o deja.

Dimineața este un amalgam de prezentări la cancelarie, îndrumări și primele mele două ore de curs. Aici sunt mult mai mulți copii decât credeam: n-o fi Wolf Hollow cine știe ce așezare, dar elevii din tot districtul sunt aduși la școală cu autobuzul; de aceea este construită pe partea rurală a podului care duce spre oraș.

La prânz intru în cantină, citind foarte concentrat din ghidul elevului, ca să mă pot preface că nu observ cum Benjie îmi face semn de la o masă unde stă cu alți tipi care arată la fel cum miros. Mă așez într-un colț, cu spatele la sală, și-mi scot din rucsac un sendviș de-acasă și o Cola.

În cantină este multă gălăgie. Scaunele scrâșnesc când sunt trase pe dalele de ciment. La difuzoare se transmit câteva anunțuri peste care toată lumea strigă. De undeva se aude râsul atât de ascuțit al unui copil, încât ai jura că a inhalat heliu. Cât timp o să mai suport porcăriile astea până când eu și mama o să ne mutăm iarăși?

Deodată mă pomenesc înconjurat de gașca lui Cody. El și un prieten de-al lui se așază lângă mine, de-o parte și de alta, și mă privesc fix, provocându-mă să mă uit la ei. Mă uit. Nu mult, dar destul ca să le transmit că nu mi-e frică, deși îmi este, iar ei știu asta.

— Cam, spune Cody. Așa te cheamă? *Cam*?

Cameron.

— Da.

— Deci, *Cam*, cum se face că nu ești cu prietenul tău Piggy?

Nu știu. Cum se face că tu nu ești cu maică-ta?

— De ce-aș fi? întreb eu.

Prietenii lui Cody râd pe înfundate.

— Pute, așa-i? zice Cody ca să mă încerce.

— De unde să știu eu?

— Ai stat lângă el.

— El a stat lângă mine.

— Nu contează. Sau poate că tu nu simți duhoarea. De-aia? În fond, și tu locuiești în dărăpănătura lui Sinclair. Așa-i, *Cam*?

Mă forțez să nu tremur.

— De ce te porți astfel?

— Cum mă port?

— Chiar așa, cum se poartă? repetă amicul din dreapta lui.

— Știi și tu.

Cody își pune un braț pe după umerii mei.

— Ești nou. Nu facem decât să ne împrietenim. Eu sunt Cody. Ei sunt Brandon, Mark, Stu, Dave. Noi îți spunem cine și ce.

— Da, sigur, zic eu clătinând din cap de parcă așa ar fi logic.

— În fine, *Cam*, spune Cody pe un ton foarte scăzut, ce vrem noi să știm este dacă... noaptea târziu se aud câinii?

— Ce câini?

— Știi tu. *Câinii*.

— Nu știu, zic eu înghițind cu greu. Spune-mi.

— Ce-i, *Cam*? Ți-e frică?

Amicii lui încep să râdă, dar nu ca de ceva amuzant.

— Nu, mint eu. De ce să-mi fie frică?

Cody mă strânge tare de umăr.

— Locuiești în dărăpănătura lui Sinclair. O să afli tu.

Se ridică în picioare și o ia spre ieșirea din cantină. Amicii lui îl urmează cu râsete și lătrături.

Toată lumea se uită la mine. Râd și ei? Arunc resturile la gunoi, mă încui într-o toaletă de pe hol și-mi ridic picioarele pe marginea capacului, ca să nu știe nimeni că sunt aici.

Cody. Gașca. Mi-e silă. Dar dă-i încolo. Care-i chestia cu Sinclair și câinii?

Nu-i nicio chestie. Cody n-a vrut decât să mă sperie, să-mi arate cine e șeful. Așa fac toți cei ca el.

Și totuși...

---

[2] Cap, inimă, mâini, sănătate. (*N.t.*)

Cinci

Îmi sună telefonul mobil. E mama.

— Te-am prins la masă?

— Da. Cam așa ceva.

— Cum este în prima zi?

— Bine. Dar, știi, acum sunt la budă.

Mama râde.

— Atunci nu te mai reții. Voiam doar să-ți spun că n-o să fiu acasă când te întorci. Mă întâlnesc cu domnul Armstrong.

Ce treabă are ea cu Cizme-de-cowboy?

— Ne mutăm în altă parte?

— Nu, nu, în niciun caz. Ken s-a oferit să-mi arate orașul, atâta tot.

— *Ken?* întreb eu dând ochii peste cap. Acum ne-am împrietenit?

— Oh, zău așa, Cameron, el nu vrea decât să ne ajute. Nu se știe cine face angajări sau când. E bine să ai relații. Cred că mă întorc până la ora cinci.

Bineînțeles că mașina mamei lipsește când ajung acasă. Intru să mă uit puțin la televizor, dar îmi vine o idee mai bună. Dacă tot e plecată, pot să cotrobăi nestingherit. În fosta noastră locuință intram pe furiș în camera ei să văd dacă are o armă, ținând cont de problemele cu tata, dar nu, aici nu găsesc nimic interesant în afară de pilulele ei. Mă hotărăsc să mă uit prin cutiile de la subsol. Am inspectat deja locul, căutând psihopați și mutanți, așa că de ce nu? Cutiile nu vor mai rămâne mult timp aici și poate găsesc ceva ce merită salvat.

Cobor tiptil scările în „Lumea umbrelor". Aerul e la fel de rece ca data trecută. Pânzele de păianjen atârnă pe pereții plini de igrasie. Dacă stau să ascult liniștea, mintea începe să-mi joace feste, așa că mă pun pe treabă. Mai întâi, caut prin cutiile cu cărți. Sunt numai romane de dragoste și exemplare din *Almanahul fermierilor*.

Pe urmă, mă uit prin cutiile cu haine. Găsesc pantaloni și indispensabili, niște hăinuțe pentru copii — de băiat, cred, fiindcă sunt de culoare bleu, și o grămadă de pulovere de lână pline de orez brun.

Stai așa. Nu e orez brun, sunt excremente de șoareci. Îmi șterg mâinile de jeanși și îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă le-aș fi băgat într-o gaură de șoareci.

Trec la cufărul cu jucării din spatele cazanului de încălzire. Înăuntru găsesc alte lucruri pentru băieți — un puc de hochei uzat și o minge de baseball jerpelită. Mai sunt și un yo-yo, o minge de cauciuc prinsă cu un elastic de o vâslă, o oglinjoară, o lupă și niște bile de sticlă.

Șterg lupa de praf și o țin în dreptul mâinii. Deci aici a locuit un copil, mă gândesc eu examinându-mi porii pielii. Oare de ce părinții lui nu i-au luat lucrurile după ce au vândut ferma? Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Acum ar fi de-o seamă cu bunicul. Ciudat.

— Ce faci aici?

Mă întorc speriat. Un bărbat în vârstă stă aplecat sub conducte și se uită la mine. Este uscățiv, cu fire de păr care îi ies din nas și din urechi.

— Mamă! strig eu trăgându-mă înapoi.

— Nu-i aici, mormăie el.

Arunc o privire spre scări. Dacă încerc să fug, îmi taie calea.

— Cine sunteți? Ce căutați aici?

— Eu sunt proprietarul.

— Sunteți domnul Sinclair?

El mormăie printre dinți.

— Tu ești pustiul?

Întinde mâna spre mine, probabil ca să i-o strâng. Dacă fac asta, ar putea să mă prindă. Dacă n-o fac, o să pară că sunt laș.

Îi strâng mâna mare și aspră. El mi-o reține pe-a mea preț de o secundă. Când îmi dă drumul, mă dau mai în spate. El se uită la mine. *Mamă, am nevoie de tine.*

Încerc să înghit, dar mi s-a uscat gâtlejul.

— Cum ați intrat?

— Am cheie, zice el, uitându-se la mine cu ochii mijiți. Am bătut la ușă.

— Nu v-am auzit.

— Nu m-ai auzit nici când am coborât scările. Ești surd sau ce-ai?

Scoate o batistă din buzunar. Îmi imaginez că o să mă doboare

dându-mi să inhalez eter și o să mă târască la mașina de tocat carne din hanibar.

— Ce vreți să faceți aici?

El își suflă zgomotos nasul în batistă, apoi și-o pune în buzunar.

— Vreau să mai arunc din vechiturile astea. Înțeleg că maică-ta dorește să scape de ele.

— Unde sunt muncitorii care să le ia?

— De ce să-i plătesc pe alții pentru o muncă pe care pot s-o fac și singur?

Domnul Sinclair iese de sub conducte și ridică în brațe trei cutii cu cărți de parcă ar fi goale.

— S-ar putea să fie șoareci în lucrurile alea, zic eu.

— Nu m-aș mira, spune el cărându-le sus pe scări.

Eu mă simt prost să stau fără să fac nimic.

— Vreți să vă ajut?

— Dacă vrei tu..., strigă el fără să se uite în spate.

În următoarea jumătate de oră îl ajut să încarce camioneta. E un tip ciudat, vorba lui Cizme-de-cowboy. Are fața aspră și bătută de soare, dar când își scoate șapca să-și facă vânt cu ea, văd că are o chelie alb-rozalie; suvițele de păr lungi și grizonate ce pornesc dinspre urechea stângă îi stau lipite de țeastă. Și plescăie mereu din limbă.

— Sunt câini pe-aici? întreb eu în timp ce urcăm scările, cărând niște scaune de grădină rupte.

— Câini? Câini sunt peste tot.

— Știu, dar eu mă refer la... nu știu la ce. Doar că la școală copiii mi-au spus că aici au fost *câini*. După cum au spus-o...

Domnul Sinclair deschide cu piciorul ușa magaziei.

— Oamenii spun multe.

Mașina mamei apare pe alee. Domnul Sinclair se duce la ea și se prezintă. Când mama se uită la mine, îmi dau seama că primul lucru pe care îl observă este că mi-am murdărit cămașa.

— Băiatul dumitale m-a ajutat să car vechiturile de la subsol, spune domnul Sinclair.

— Oh... foarte bine, spune mama.

Nu poate să-și arate acum nemulțumirea.

— Am încărcat mașina. Sunt mai multe decât țineam eu minte. O să mă întorc mâine sau poimâine să iau și restul.

— Nicio grabă, spune mama, deși se vede că ar vrea să le fi luat de-alaltăieri dacă s-ar fi putut. Cameron, poți să mă ajuți să car sacoșele cu ce-am cumpărat?

Duc în casă trei dintre sacoșe. În timp ce mama se apucă să pregătească masa, mă întorc să le iau și pe celelalte. Domnul Sinclair e pe picior de plecare.

— Domnule Sinclair, pot să vă mai întreb ceva?

— Poți. Nu înseamnă că tre' să și răspund.

Îmi vâr mâinile în buzunare.

— L-ați cunoscut pe băiat?

— Ce băiat?

— N-a locuit aici un băiat înainte ca tatăl dumneavoastră să cumpere ferma? Mi-am dat seama de asta când am văzut lucrurile acelea de copil în subsol. Nu că ar conta. Doar că eu m-am tot mutat și a trebuit să las în urmă o mulțime de lucruri. Asta m-a făcut să mă întreb de ce lucrurile lui au fost abandonate, cine era el și chestii de genul ăsta.

Domnul Sinclair se scarpină pe nas.

— Îți pui prea multe întrebări.

— Așa zic toți, spun eu roșind. Credeam că dacă ați crescut la ferma învecinată poate știți.

— Ca să vezi!

— Deci, știți?

— Chiar că pui prea multe întrebări.

Domnul Sinclair pufnește ursuz, urcă în camionetă și pleacă.

Șase

De ce n-a răspuns domnul Sinclair? Care este marele secret?

Cine zice că există un secret? Poate că domnului Sinclair nu i-a plăcut de copil și de-aceea nu vrea să vorbească despre el. Sau poate că nici n-a existat un băiat; lucrurile sunt ale proprietarului de când era copil, el s-a dus la un azil de bătrâni și le-a lăsat aici.

Mai îmi frământ mintea cu tot felul de presupuneri pentru un timp, apoi intru în casă.

— Unde-ai dispărut? întreabă mama râzând.

Deja prăjește niște hamburgeri și fierbe un amestec de legume.

— Ah, și restul cumpărăturilor?

— Scuze.

Așa mi se întâmplă mereu când cad pe gânduri: devin distrat. Mă întorc la mașină să aduc și celelalte sacoșe.

Mama ia mâncarea de pe foc, în timp ce eu mă așez la masă.

— Cum a fost prima zi de școală?

— Super, mint eu.

— Mă bucur.

Mama aduce farfuriile.

— Ai putea să-mi dai câteva exemple de lucruri pentru care a fost așa super?

Oftez.

— Lecțiile au fost super. Vestiarele, super. Cantina, super.

— Și copiii?

— Super.

Mama așteaptă să mai zic ceva, dar eu încep să mănânc. Îmi aruncă obișnuitul ei zâmbet amuzat, cel care spune *Ești simpatic când te porți așa.*

— Apropo de lucruri minunate, și eu am avut o zi grozavă.

— Ți-ai făcut multe relații?

— Mai bine decât atât. Mi-am găsit o slujbă.

Aproape că mă înec.

— Cum?

— Cel puțin deocamdată, zice mama radiind de fericire. Secretara

lui Ken trebuie să nască. Lucrează până când el va găsi pe cineva s-o înlocuiască. Eu am spus că am experiență în munca de birou și, ei bine, am să stau pe lângă ea până la sfârșitul săptămânii, iar de luni preiau eu.

— O să lucrezi pentru tipul de la agenție?

— Nu te încrunta. O să faci riduri.

Mă pleoștesc în scaun. Cizme-de-cowboy. O să aud în fiecare zi de Cizme-de-cowboy.

Mama îmi citește gândurile.

— E o slujbă, Cameron. Și nu mi-a cerut referințe.

Referințele o omoară pe mama. Îi este teamă că dacă o companie îi verifică trecutul, cei de la fostul loc de muncă vor știi unde lucrează, iar tata va afla. În plus, cine ar angaja o persoană care și-a tot dat demisia pe nepusă masă?

— Atunci e grozav. Felicitări.

— Mersi.

Zâmbetul mamei se transformă într-o stare de surescitare.

— Nu vreau „să-ți stric reputația", dar oferta mea de a te duce cu mașina la școală rămâne valabilă. Pot să te las în drum spre serviciu și să te iau după ora cinci, când vin spre casă. Ai avea timp să mergi la un club, să-ți termini temele la bibliotecă.

La cinci? Dacă iau autobuzul după școală, asta înseamnă că voi fi aici singur — și domnul Sinclair are o cheie. Dar dacă mă duce mama cu mașina, gașca din autobuz va crede că mi-e frică de ei. Mi-i și imaginez înconjurându-mă la vestiar: Hei, Cammy, te-ai speriat, Cammy? Unde-i mami, Cammy?

— Merg cu autobuzul.

Mestec și înghit, dar nu simt niciun gust. Parcă sunt sub apă și abia o aud pe mama când mă întreabă ce s-a întâmplat. Mă opresc din mâncat și privesc absent în farfurie. Mama mă întreabă din nou.

— Nu s-a întâmplat nimic. E în regulă. Minunat.

Mama înclină capul într-o parte.

— Cameron, nu-i adevărat. Îmi dau și eu seama. Ce este?

Ridic din umeri.

— Nu poți să faci nimic.

— Pot să ascult.

— Da, păi, n-am nimic de spus.

— E din cauza noii mele slujbe?

— Nu. Mă bucur pentru asta. Serios.

Stăm așa câtva timp, fără să spunem nimic, apoi mama îmi ia farfuria și-mi aduce un castron cu înghețată ca desert.

— Nu te îngrijora, spune ea încet, va fi mai bine. Prima zi la o școală nouă este întotdeauna grea. Îmi aduc aminte când...

Mă retrag în gândurile mele în timp ce îmi povestește cum s-a simțit ea în copilărie, când bunicul și bunica s-au mutat, și cum o fată îi făcea viața amară, dar până la sfârșitul anului au devenit cele mai bune prietene. Cu povestea asta vrea să-mi arate că înțelege prin ce trec, dar nu-i așa. Mă face doar să mă simt prost, pentru că se pare că eu nu știu ce simt. De asemenea — dragă mamă! — nu se compară o gașcă întreagă, care poate să mă bată oricând are chef, cu o fată care a făcut mișto de puloverul tău.

În plus, eu nici măcar nu mă gândesc la școală. Mă gândesc la domnul Sinclair și mă întreb dacă să-i spun mamei că el are o cheie și a intrat singur în casă. Cu alte cuvinte, el ar putea să facă asta și în toiul nopții, când noi dormim. Mi-l și imaginez stând la capătul patului meu și uitându-se la mine.

Încetează, e o aiureală.

Oare? Și dacă-i spun, ce? Mama o să se îngrozească, dar pe urmă o să zică: „Orice proprietar are o cheie și *eu* i-am cerut să ia lucrurile de-acolo, așa că e vina mea. Nu te îngrijora, am să discut eu cu el". Și domnul Sinclair își va cere scuze, iar mama se va purta ca și când totul ar fi în regulă. Numai că n-o să fie. Domnul Sinclair va știi că mi-e frică și el tot va avea cheia.

— ... și până la sfârșitul anului, Marcia și cu mine eram cele mai bune prietene.

Mama se întinde peste masă și își pune mâna peste a mea.

— Crede-mă, scumpule, lucrurile se vor îndrepta. Lucrurile *întotdeauna* se îndreaptă.

— Oh, da? zic eu trăgându-mi mâna atât de supărat că nici nu mai gândesc. Lucrurile *întotdeauna* se îndreaptă? Cum se întâmplă cu

tata?

Mama se albește la față.

— Scuze. N-am vrut să spun asta.

Mama se ridică de la masă și duce vasele la chiuvetă. Se sprijină de tejghea.

— Mamă, îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu-i nimic. Du-te și fă-ți temele.

— Mamă...

Ea ridică mâna, fără supărare, de parcă ar fi legată de o sfoară. Iar eu îmi dau seama că asta e: orice-aș spune, nu pot îndrepta lucrurile.

Șapte

Urc în dormitorul meu; este la capătul scărilor din camera de zi, lângă o baie mică și dormitorul mare de deasupra bucătăriei. *Aceea* este camera pe care credea mama că am să mi-o aleg, și aș fi ales-o dacă n-avea trapa din tavan. Este bătută în cuie și acoperită cu vopsea. Când am văzut-o, am întrebat-o pe mama ce crede că este acolo.

— Podul casei.

— Da, dar ce-i în el?

Îmi imaginam un cadavru stafidit, pe jumătate ros de șoareci. Adică, de ce-ar sigila cineva o mansardă goală? În fine, ăsta este motivul pentru care n-am ales dormitorul mare. Dacă nu văd trapa, mi-e mai ușor să nu mă gândesc la ce se află dincolo.

Dormitorul pe care mi l-am ales are un birou din stejar, un scaun de lemn, o noptieră cu o veioză și un pat cu schelet metalic. Salteaua este nouă, spre deosebire de tapetul pătat care se dezlipește pe la îmbinările din jurul ferestrei. De sub el se văd straturi de tapet mai vechi, unul imprimat cu niște canari mici și portocalii.

Fereastra de deasupra biroului este singurul lucru bun din camera mea. Când mă uit afară, văd hambarul cu lanurile de porumb dimprejur și pădurea din depărtare. Noaptea, stelele și felinarul casei luminează hambarul și primul rând din lanul de porumb.

Încep să-mi fac tema. Însă nu peste mult timp mă uit pe fereastră, privind cum răsar stelele și încercând să nu-mi amintesc de problemele mele. Mă întreb cine mai contemplă luna în clipa asta. Oare și alții se întreabă același lucru?

Cu coada ochiului zăresc ceva mișcându-se lângă hambar. Când mă uit, dispare. Stai. Se vede iar, lângă lanul de porumb. O mișcare, *ceva*.

Număr până la douăzeci. Nimic. Mă relaxez. Apoi — s-a mișcat cumva tulpina aceea? Sting lumina ca să nu se vadă de-afară în cameră.

Probabil că e doar vântul.

Sau domnul Sinclair. Sau Cody și gașca lui.

Nu te prosti. Dacă e ceva, atunci e un animal. Un coiot sau un câine.

Câinii. Trag perdeaua. Dacă nu mă uit afară, or să plece. Dar nu pot să nu fac asta. Arunc o privire pe furiș. Nimic. Ia stai. Lângă hambar. E cumva un băiat?

Clipesc. Băiatul a dispărut.

Mă uit cu atenție la hambar. Lipsește o scândură din peretele șurei. Cu cât privesc mai mult, cu atât sunt mai convins că și băiatul se uită la mine din întuneric, de după gaura aceea. Pare să aibă vreo zece ani, pielea foarte palidă cu pistrui, și poartă o căciulă Davy Crockett veche, cu o coadă de raton care îi atârnă la spate. Bunicul avea una. Mi-a arătat niște fotografii cu el când era mic.

Nu te prosti. Hambarul este prea departe ca să vezi astfel de lucruri.

Figura dispare. Mă holbez în continuare până când văd dublu. Figura se vede din nou.

E prea ciudat. Închid ochii și încerc să-mi limpezesc mintea, gândindu-mă la autobuzul școlar și la Benjie cu cerealele între dinți. Când deschid iar ochii, totul este normal. Nicio figură. Nimic. Doar întuneric.

Și așa rămâne.

Trag perdelele, mă pregătesc de culcare și mă strecor sub pătură. Nu-mi place că mă sperii singur. Întotdeauna e la fel și întotdeauna e o prostie. Și cu cât mă înfricoșez mai tare, cu atât vorbesc mai mult cu mine însumi, ceea ce e și mai aiurea.

Și chiar dacă era un băiat în hambar, de ce să-mi fie așa teamă? Poate că și lui îi place să exploreze locuri la fel cum îmi place mie. Totuși, e ciudat că se află pe proprietatea noastră, mai ales la o oră atât de târzie. Mă întreb unde locuiește.

Cine zice că locuiește undeva? Cine zice că este real? Ce părinți ar lăsa un copil atât de mic să umble noaptea haihui?

Mama bate la ușă.

— Cameron?

— Da?

— Pot să intru?

— Sigur.

Știu că vrea să mă îmbrățișeze înainte de culcare, dar de când am împlinit doisprezece ani, i-am spus să nu mai facă asta, așa că acum se

mulțumește să stea în pragul ușii.

— Știu că n-ai vrut să spui asta. Ai avut o zi grea. Îmi pare rău că am exagerat.

Nu-mi place când se arată așa înțelegătoare. Mă face să mă simt și mai ticălos.

— Nu-i nimic, mamă, și mie îmi pare foarte rău.

— Știu.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Noapte bună. Te iubesc.

Aș vrea să-i spun că și eu o iubesc, dar nu pot, așa că-i zic doar:

— Și eu.

Mama închide ușa. Eu dau să sting veioza și îmi revin în minte figura domnului Sinclair, câinii și copilul pe care cred că l-am văzut în hambar. Oare ce-o fi acolo în întuneric, dând târcoale casei noastre în timp ce noi dormim? Oare ce-*ar putea* fi?

Las lumina aprinsă.

Opt

Joi este la fel ca miercuri. Urc în autobuz și mă așez mai în spate, în timp ce gașca lui Cody latră la mine când trec pe culoarul dintre scaune. Câteva minute mai târziu, urcă Benjie și autobuzul răsună de guițături. Eu îi ofer un Tic Tac fiindcă îi miroase gura a ouă; el nu se prinde. La prânz, mă ascund în toaletă și mă îngrijorez pentru toate. Apoi se termină cursurile și merg iar cu autobuzul. Cobor la capătul aleii din fața casei noastre.

Afară este frig și înnorat. În bătaia vântului, lanurile de porumb par că șoptesc. Lovesc cu piciorul o piatră de pe alee. Pe lângă lanul de porumb, văd camioneta domnului Sinclair trasă în spatele casei. Probabil că strânge restul catrafuselor.

Nu prea am chef să fiu din nou singur cu el, așa că mă strecor în lanul de porumb și o iau printre rândurile de pe partea laterală a casei, de-a lungul curții, până ajung la gardul de sârmă de lângă hambar. Eu sunt ascuns, dar văd bine dintre porumbi, ca un spion.

Ușa magaziei din spatele casei se deschide. Domnul Sinclair iese cu niște cutii. Le duce în camionetă, le aruncă în benă și intră iar în magazie.

Mătasea de porumb mă gâdilă la nas; frunzele se unduiesc în fața mea. Trebuie să caut un loc de observație mai bun. Mă uit spre hambar. Gaura aceea unde mi s-a părut că l-am văzut pe puști ar fi perfectă. Țâșnesc din lanul de porumb, sar gardul și fug repede spre hambar. În afară de câteva fante de lumină care pătrund printre crăpăturile dintre scânduri, înăuntru este întuneric. O scară deschisă din lemn urcă spre o platformă de ciment sprijinită pe podeaua murdară. Disting și staulul vitelor.

Urc în șură, testând fiecare treaptă a scării să văd dacă este desprinsă sau șubredă. Nu-i nimic acolo, doar o găleată răsturnată și păsările aliniate pe căpriori. Unde sunt păsări, sunt și găinați. Cred că n-am să mă așez pe jos.

Mă ghemuiesc lângă spărtură. Nici urmă de domnul Sinclair. Probabil că este tot înăuntru. Mă uit la fereastra dormitorului meu. Dacă perdelele ar fi date la o parte, aș putea vedea înăuntru. Îmi

imaginez niște hărțuitori stând aici la pândă, urmărindu-mă.

Perdelele se mișcă. În casă nu e nimeni în afară de domnul Sinclair. Ce caută în camera mea?

Domnul Sinclair iese din magazie cu două cutii de carton. E imposibil. Nu poate fi afară și în camera mea în același timp. Atunci cine-i acolo? Domnul Sinclair pune cutiile în benă, urcă în camionetă și pornește motorul.

— Domnu' Sinclair! Așteptați! Nu plecați. E cineva în camera mea.

Nu mă aude; pornește spre alee. Cobor repede scara, alerg spre ușă. Prea târziu. A plecat. Ce fac eu acum? Scot telefonul mobil ca s-o sun pe mama.

Stai. Dacă îi spun că a intrat cineva în casă, ea va cherna poliția — și dacă mă înșel? Poate că am văzut umbra unui nor trecând prin dreptul ferestrei.

Dar dacă nu mă înșel?

Liniștește-te. M-am speriat degeaba. Cine să fie înăuntru? Dintr-o singură privire aruncată spre dărăpănătura asta, un hoț și-ar da seama că aici nu-i nimic de furat. Și cine să intre într-o casă aflată în mijlocul pustietății?

Dacă nu este un oarecare? Dacă este tata? Ar fi putut să parcheze mașina la următoarea intersecție și să se întoarcă foarte bine pe jos.

Nu trebuie să mai gândesc ca mama.

De ce nu? Mereu apar știri despre indivizi care au înnebunit și și-au omorât familia.

Tata n-ar face una ca asta. Nu?

Încerc să mă gândesc la orice în afară de ultima noapte când am locuit împreună. N-are niciun rost.

Aveam opt ani. Era după masa de seară. Nu-mi amintesc cum a început, dar mama și tata se certau iar. Faptul că se certau trebuia să fie secret. Erau multe secrete legate de tata. Cum ar fi acela că în timp ce mă învăța să înot, m-a ținut cu capul sub apă până am crezut că o să mă înec.

— Amice, așa se învață.

La această ultimă ceartă, tata a început să spargă lucruri.

— Nu în fața lui Cameron, zicea mama.

Eu am fugit la etaj, ca întotdeauna, m-am ascuns sub pătură,

mi-am băgat degetele în urechi și m-am rugat să nu fac pipi pe mine, cum făceam când se certau; îmi era tare rușine.

— Să nu-i spui tatălui, ziceam eu, iar mama mă lua în brațe și-mi promitea că n-o să-i spună.

Oricum, țipau atât de tare când se certau, că tot îi auzeam. Tata striga mereu aceleași lucruri:

— Cine e? Cum îl cheamă?

— Nu există niciun „el". Nu există nimeni, îi răspundea mama.

— Mă crezi prost? E ăla de la farmacie, nu-i așa? Nu mă minți. Am văzut eu cum vă uitați unul la altul. Știu.

Și țipetele continuau. Eu cântam ca să nu-i mai aud, apoi a venit poliția. Pe mine m-au dus la un adăpost, unde o femeie m-a condus într-o cameră și mi-a dat un ursuleț. Eram mult prea mare pentru o astfel de jucărie, dar nu-mi păsa.

— Unde e mama? am întrebat eu. Unde e tata?

Nu mi-au spus decât atât:

— Mama ta este bine.

Întotdeauna venea cineva în camera mea să vadă ce fac, până au sosit bunica și bunicul a doua zi.

— Nu te îngrijora, mi-a spus bunica, noi te iubim. Totul va fi bine.

Au zis că mama avusese un accident și era la spital, iar tata era plecat în interes de serviciu. Apoi m-au luat cu ei într-un apartament unde am stat o lună până când mama s-a făcut bine. Pe mine nu m-au lăsat s-o văd. Când întrebam de ce, pe bunica o podideau lacrimile și ieșea din cameră.

— Când se întoarce tata? întrebam eu.

Iar când eram mai îndrăzneț:

— De ce era poliția acolo?

— Hai să nu ne mai gândim la asta, spunea bunicul. Hai să ne gândim la lucruri frumoase.

Dar noaptea, când ei credeau că eu dorm, o auzeam pe bunica spunând:

— E un monstru. Nu se poate să se mai întoarcă la el. Data viitoare ar putea s-o omoare.

Data viitoare. Au existat și alte dăți? Când? Atunci când mama

stătea în pat cu luminile stinse? Zicea că o doare capul sau că are gripă. Tata mereu se purta frumos în zilele acelea. Venea acasă cu flori și jucării, comanda pizza sau mâncare chinezească și ne uitam împreună la televizor.

De-atunci nu l-am mai văzut niciodată pe tata decât în vizite sub supraveghere în centrul social. Îmi amintesc pereții albaștri, farfuria cu fursecuri, camerele video și asistentul social din colț.

La început mi-a fost frică să-l văd. Am crezut că probabil există un motiv pentru care nu puteam fi singuri, dar el era întotdeauna drăguț și când mă îndepărtam de el, se schimonosea la față fiindcă îi venea să plângă, iar eu mă simțeam jalnic. Îmi aduc aminte când în cele din urmă l-am lăsat să mă ia pe genunchi. M-a înconjurat cu brațul și eu am plâns pe umărul lui, fără să-mi pese că mă vede cineva.

Tata mă legăna.

— Liniștește-te, amice. Nu-ți fie frică. Uneori, oamenii spun lucruri neadevărate despre alți oameni. Dar să știi și tu, eu vă iubesc pe tine și pe mama ta și niciodată nu v-aș face rău niciunuia dintre voi.

— Dar în noaptea aceea?

— Câteodată, mama ta făcea lucruri pe ascuns și ne înfuriam unul pe altul. În noaptea aceea, ea a fost atât de furioasă că a urcat scările în mare grabă, s-a împiedicat și a căzut. S-a rănit pentru că a fost un accident, crede-mă.

— Atunci de ce nu stăm împreună?

Tata a devenit foarte tăcut.

— Bunicii tăi nu mă plac. Spun tot felul de lucruri, nu-i așa, amice? Știi cum oamenii îi influențează pe alții?

Am clătinat din cap.

El mi-a ciufulit părul.

— Și încă ceva. Din noaptea aceea n-am mai băut. Niciun pahar. Poți să-i spui mamei tale. Poate că ea n-o să mă creadă, dar este adevărat.

Îmi amintesc ultima întâlnire cu tata, înainte ca mama și cu mine să începem să fugim de el. Tata avea o privire ciudată. A așteptat până când asistentul social s-a întors cu spatele. Apoi mi-a strecurat o fotografie cu mine și cu el la plajă.

— Să n-o vadă nimeni, a șoptit el. Mama ta ți-ar lua-o. Ea nu vrea să te mai gândești la cum ne-am distrat noi. Dar tu și cu mine nu vom uita, nu-i așa, amice?

— Desigur.

— Sst. Noua mea adresă și numărul meu de mobil sunt scrise pe spate. Rămâne secretul nostru? Juri pe roșu?

Am clătinat din cap și am strecurat fotografia în buzunar. Eram speriat că o ascund, dar tata avea dreptate, mama s-ar înfuria dacă ar vedea-o. Când am ajuns acasă, am pus-o în spatele fotografiei cu mine, mama și bunicii mei, pe care o țin pe noptieră.

Chestia e că de-atunci nu m-am mai uitat la fotografie. Mi-e teamă că dacă am s-o scot, am să văd numărul de mobil al tatei și am să simt nevoia copleșitoare de a-l suna. Și nu pot. În niciun caz. M-am gândit să o arunc, să nu mai fiu tentat, dar nici asta nu pot; dacă voi dori într-o bună zi să-mi aduc aminte cum arăta? Așa că o țin aici, lângă pat, fotografia mea secretă: tata, ascuns vederii, dar mereu în mintea mea, ca și în viața mea.

După ce mi-a pus fotografia în buzunar, tata m-a îmbrățișat pentru ultima oară.

— Te iubesc. O iubesc și pe mama ta. Dacă n-aș iubi-o atât de mult, ce a făcut ea nu m-ar fi înfuriat atât de tare. Crede-mă: sunt lucruri pe care o să le afli când vei fi mai mare.

Exact așa zice și mama:

— Sunt lucruri pe care o să le afli când vei fi mai mare.

Ei, știi ce? Nu pot să aștept până voi fi mai mare. Trebuie să le știu *acum*.

Nouă

Mă uit prin gaura din peretele hambarului și privesc spre casă. Tata n-avea cum să ne urmărească până aici.

„Nu zău! Când noi am fugit, poate că el era parcat după colț. Sau poate a angajat un detectiv. Sau a ascuns un dispozitiv de localizare prin GPS sub mașina mamei la mall sau la serviciu.

Nu, mă sperii degeaba. Tata este departe, singur, și-mi duce dorul, habar n-are unde sunt. Poate. Nu-mi rămâne decât să intru și să dovedesc că așa e.

„Nu te prosti. Îți aduci aminte de filmele alea în care bona auzea un zgomot în pod și se ducea să vadă ce e? Toți zic mereu: „E o prostie, cine ar face una ca asta?"

Acum e altceva. Dacă nu-i nimeni acolo, nu vreau s-o sperii pe mama degeaba. Și dacă *este* tata, *atunci* pot s-o avertizez pe mama. La urma urmei, am un telefon mobil. Ca să nu mai spun că eu nu sunt în pericol; el nu mi-a făcut niciodată nimic.

Ba mi-a făcut.

Practic nu mare lucru și poate c-am visat. În orice caz, trebuie s-o fac. Pentru mama.

Pornesc spre casă, cu privirea înainte, cu spatele drept, ca și cum nu mi-ar fi teamă de nimic. Deschid ușa din spate și intru în casă.

— Alo, strig eu foarte tare. E cineva aici?

Liniște.

— Dacă e cineva, să știi că eu locuiesc aici, s-a-nțeles? Acum am să merg prin casă. Dacă ești hoț sau altceva, să știi că am să urc pe scara din sufragerie, așa că tu poți să cobori din camera mare și să fugi prin bucătărie, iar eu nici măcar n-am să te văd. Bine?

Minunat. Zici că sunt un nătărău.

Din bucătărie, trec prin baia de la parter și intru în camera mamei. Mă uit sub pat — nimeni — și în dulap — nimeni. Bag capul în camera de zi — nimeni — și rămân în capătul scării.

— E ultima ta șansă, strig eu. Dacă nu pleci acum, mama trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, iar eu am un telefon mobil, așa că mai bine să nu încerci să faci ceva. Vorbesc serios. Bine? Să nu spui că nu

te-am avertizat. Vezi că vin!

Urc scările, mă uit în baia mică — nimeni — și inspectez dormitorul meu — nimeni. Mă opresc la ușa dormitorului mare de deasupra bucătăriei, apoi o deschid repede. În cameră nu-i nimeni; trapa spre mansardă este sigilată ca de obicei. Singurul loc unde n-am căutat este subsolul.

Revin în bucătărie. Ușa la subsol este deschisă. Era deschisă când am intrat? Nu-mi aduc aminte. Dar, stai, cine ar lăsa ușa deschisă dacă ar vrea să se ascundă?

Singurul mod de a afla este să cobor la subsol.

Iau o lanternă din sertarul cu scule din dreapta chiuvetei. Nu-i cine știe ce armă, dar tot e ceva în caz că sunt atacat. Și nici nu trebuie să-mi fac griji că se stinge lumina din plafon ca în filmele alea.

Aprind lanterna.

— Tată? Tată, ești acolo? Dacă ești, spune-mi, te rog, fiindcă mă sperii. Și fiindcă vreau să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Liniște.

Îmi aduc aminte când aveam doi sau trei ani; tata m-a dus într-un loc pustiu, parcă într-o pădure. Nu era nimeni acolo, iar el s-a ascuns după un copac. Am crezut că m-a părăsit, că m-a lăsat singur. Nu știam ce să fac. Am plâns cu disperare. Tata mă urmărea în tot acest timp. Lui i se părea amuzant.

Casa scărilor seamănă mai mult ca niciodată cu un cavou. Încerc să rămân calm, numărând până la zece de câteva ori. Până să-mi dau seama, am și ajuns jos.

Locul a fost curățat, n-a mai rămas decât cazanul de încălzire. După ce am să-i dau un ocol, am să știu că totul e în regulă. Mă aplec foarte repede pe sub țevi, așa încât, dacă se ascunde cineva acolo, să nu aibă timp să treacă pe partea cealaltă și să mă prindă din spate.

Nu-i nimeni.

Dar în camera de cărbuni?

Mă uit la ușa mică.

— Tată?

Liniște.

Aprind lanterna, deschid ușa și mă dau repede înapoi, de parcă

m-aș aștepta să sară ceva dinăuntru. Nu sare nimic. Luminez încăperea. E goală, doar câțiva cărbuni au rămas prin colțuri. Misiune îndeplinită. Casa e în siguranță. Armata fantomă a fost distrusă.

Chiar când să închid ușa, văd ceva scrijelit pe peretele din stânga. Mă aplec să mă uit mai bine. Sunt trei grupuri de patru linii scurte tăiatede o a cincea, plus încă două linii.

A fost cineva închis aici și număra zilele?

Mă șterg pe frunte cu dosul mâinii. Luminez cu lanterna o mapă din carton prăfuită, rezemată de peretele interior, în stânga ușii. Nu-i de mirare că n-am văzut-o înainte. Cine s-o vadă? Poate c-a fost ascunsă aici dintotdeauna.

O ridic; miroase a mucegai. Un fior rece mă străbate prin tot corpul. Îmi imaginez niște degete cadaverice strângându-mă de încheietura mâinii. Fug sus, în bucătărie, și din nou totul este bine — doar mâinile îmi sunt murdare de funingine de pe mapa din carton. Cum vede cea mai mică urmă de murdărie pe pantofii mei, mama înnebunește: „Lași urme de *noroi* prin *toată* casa!" Dacă împrăștii pe-aici praf de cărbuni, am încurcat-o.

Pun mapa într-o pungă de plastic de sub chiuvetă și mă spăl pe mâini. Apoi iau câteva șervețele de hârtie și duc punga în camera mea. După ce acopăr biroul cu șervețele, deschid mapa și scot hârtiile. Sunt mai multe desene făcute de un copil, niște cioturi de creioane colorate și o fotografie alb-negru de la o nuntă, într-o ramă de carton.

Mireasa și mirele au niște ochii ciudați, inexpresivi. Pe spate apare următorul text, scris cu litere elegante:

Domnul și doamna Frank McTavish. Dumnezeu să-i binecuvânteze și să-i țină sănătoși. Dumnezeu să fie binevoitor cu ei. Dumnezeu să-și întoarcă fața Lui luminoasă către ei și să le aducă pace.

1 august 1948

*

Altcineva a pus o săgeată lângă „Doamna Frank McTavish" și a

scris „Evelyn, născută Cartwright".

Dedesubt, un copil a scris cu litere de tipar „mama și tata". Probabil că el este băiatul care a făcut desenele și ale cărui lucruri erau la subsol. El și-a scris numele în colțul din dreapta jos pe toate picturile: „Jacky". Înseamnă că el este Jacky McTavish.

Desenele de deasupra îi înfățișează pe Jacky și pe părinții lui la fermă. Tatăl lui este uriaș — mai înalt chiar și decât hambarul. Are ochi negri imenși, fără partea albă, și o gură cu dinți galbeni. Aproape întotdeauna apare cu o furcă în mână, un ciocan sau o coasă. Jacky și mama lui sunt mult mai mici și aproape mereu mai deoparte, ținându-se de mână. Ochii ei sunt niște cercuri goale; uneori ea nu are gură.

Însă mie mi se face pielea de găină când văd imaginile cu Jacky. El poartă o căciulă Davy Crockett.

El e copilul pe care l-am văzut în hambar noaptea trecută.

Nu. N-a fost niciun copil în hambar noaptea trecută. Dacă a fost, eu mi-am imaginat căciula aceea. Era prea întuneric ca să văd.

Serios?

Serios. În orice caz, dacă noaptea trecută a intrat pe proprietatea noastră un copil cu o căciulă David Crochett pe cap, nu era acest copil. Acesta ar fi bătrân acum.

Mă concentrez pe desene. Printre imaginile cu familia sunt amestecate câteva desene cu doi băieți care se cațără în copaci și se joacă pe niște bolovani în mijlocul unei poieniță. Pun pariu că sunt în pădurea din spatele câmpului. Pe Jacky îl recunosc după căciulă, dar cine este celălalt?

Domnul Sinclair?

Ar fi logic, el locuia la ferma învecinată.

Dar dacă domnul Sinclair se juca cu Jacky, de ce nu vrea să vorbească despre el?

Întrebări, mereu întrebări. Dacă nu am grijă, o să ajung paranoic precum mama.

Mă uit prin restul teancului de desene. Mama lui Jacky a dispărut; însă tatăl lui Jacky tot mai apare. În unele desene, îi ies fulgere din cap, ca în benzile desenate unde răufăcătorul mânios se dezlănțuie. În altele, îl ține pe Jacky deasupra capului cu o mână ca pe o păpușă. Jacky stă cu

brațele în aer. Nu-mi dau seama dacă face cu mâna sau cere ajutor.

În sfârșit, ajung la desenele de la fundul teancului. Acestea sunt altfel. Niște mâzgălituri cu mov, negru și roșu, unele peste altele.

Mă uit la ele îndelung. Cu cât mă uit mai mult, cu atât văd mai bine formele care devin și mai clare. Cozi. Dinți. Bălți de sânge.

Îmi stă inima în loc. Câini. E o haită de câini sălbatici care sfâșie ceva.

Zece

Mama vine acasă cu mâncare de la KFC. În timpul mesei o întreb cum a mers treaba la biroul lui C.C. și încerc din răsputeri să rămân interesat. Dar tot timpul mă gândesc la desenele lui Jacky.

Câinii. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce a întrebat Cody dacă am auzit niște câini noaptea? Nu se poate să se fi referit la *aceia*, nu? Desenele sunt de-acum cincizeci de ani.

Dar Jacky? De ce n-a mai desenat-o pe mama lui? S-a întâmplat ceva cu ea? Și de ce l-a desenat pe tatăl lui cu furca sau cu ciocanul în mână, și cu acei ochi? Mă gândesc cum îl ținea pe Jacky în sus, cu o singură mână — și deodată îmi aduc aminte că tata mă învârtea așa când eram mic. Mama țipa la el să mă lase jos. Pe urmă eram pe balcon: tata mă ținea de un picior, atârnat peste balustradă. „Taci din gură. Vrei să-l vezi cum zboară?"

După cină mă duc în camera mea și mă uit din nou la desene. Încep să văd brațe, picioare și capete de-a valma în mâzgăliturile din jurul câinilor. Mă bag în pat și sting lumina.

Într-un târziu, adorm...

Sunt în lanul de porumb, e noapte și fug. Câinii mă urmăresc. Aleargă mâncând pământul. Se aud numai lătrături. Se apropie. Eu cad, mă ridic și cad din nou. Tulpinile de porumb foșnesc în urma mea. Or să mă prindă. Ajutor!

— Nu-ți fac niciun rău. N-o să-i las eu, zice un băiat.

Dar unde e?

Clipesc și văd că sunt în patul din camera mea, în întuneric. Sunt transpirat. Inima îmi bate cu putere.

E ceva în cameră. Cineva.

— Mamă?

Liniște. Încerc să mă mișc. Nu pot.

— Cine-i acolo?

Sunt eu, Jacky.

N-am auzit asta. Sunt doar eu care vorbesc cu mine însumi.

Nu-ți fie teamă.

— Nu mi-e teamă. Ești o voce în mintea mea. Atâta tot.

Nu. Sunt Jacky. Mă bucur că ești aici. Sunt singur de când au plecat mama și tata.

— Încetează. Lasă-mă în pace. Eu sunt Cameron. Cameron Weaver. Oricine ai fi, tu nu exiști.

— De ce te porți așa?

Vocea lui Jacky nu mai este în minte mea. Se aude în cameră.

Mă panichez.

— Încă visez. Asta e. Am visat că m-am trezit dintr-un coșmar, doar că am intrat într-un alt coșmar, acesta. Acum am să mă trezesc de-adevăratelea.

— Despre ce vorbești?

— Trezește-te! strig eu. Trezește-te!

— Nu striga, spune Jacky. Ai s-o îngrijorezi pe mama ta.

Oh, nu — sunt tot aici — nu știu unde. Cum să fac să mă trezesc?

— Credeam că o să-ți placă de mine. Credeam că vom fi prieteni.

— Ajutor!

— Nu-ți place de mine?

— Trezește-te! Ajutor!

Încerc să ajung la veioza de pe noptieră, dar mă încurc în așternuturi, înfășurat ca o mumie.

— Trezește-te! Ajutor!

Mama aprinde lumina.

— Cameron?

Nu pot să spun nimic. Gâfâi, mi-e frig, clocotesc. Mă uit spre birou. Nu-i nimic acolo. Mă uit spre dulap. Este închis. O fi înăuntru? Nu — nu-i nimic acolo. Am visat, atâta tot. Dar dacă am visat, de ce nu mă simt ca și cum m-aș trezi?

Mama se așază pe marginea patului.

— Ești ud leoarcă.

Îmi pune mâna pe frunte.

— Ai febră. Mă duc să-ți aduc ceva.

— Nu. Nu te duce.

— Totu-i în regulă.

— Ba nu e.

— O să fie bine, spune ea, dându-mi părul de pe frunte. Mă întorc imediat.

— Mamă...

Mama deschide ușa dulapului.

— Nu-i nimic în dulap, spune ea cu blândețe. Nici sub pat nu-i nimic.

— Pricep asta. Nu sunt copil mic.

— Știu, zice mama întorcându-se la patul meu. Cameron, spaimele astea ale tale nu sunt din vina ta. Ci din cauza tatălui tău. De fiecare dată când ne mutăm, coșmarurile revin. Dar apoi dispar. Întotdeauna dispar. Vor dispărea și de data asta. O să vezi.

Mă sărută pe frunte și se duce spre baie.

Mama are dreptate. De fiecare dată când ne mutăm, așa se întâmplă la început. Apar coșmarurile, dar cel mai rău este că niciodată nu seamănă cu niște coșmaruri; pare ceva real. Văd ceva, cum ar fi lucrurile unui copil în subsol, încep să-mi imaginez diverse chestii și gata fantasmagoria.

Mama revine într-un minut, îmi pune termometrul în gură și mă tamponează pe față cu un prosop înmuiat în apă rece. Îmi verifică temperatura.

— Exact cum m-așteptam, ai febră.

Îmi dă o pastilă, mă înfofolește în halat și într-o pătură până îmi schimbă cearșaful. Aș ajuta-o, dar tremur prea tare.

— Gata, acum, spune mama. Treci înapoi în pat.

Mă învelește până sub bărbie.

— Mâine rămâi acasă, nu te duci la școală.

Cum? Să stau aici singur toată ziua? Cu Sinclair alături și coșmaruri de câte ori închid ochii?

Mama parcă îmi citește gândurile.

— Nu te îngrijora. Am să rămân și eu acasă. Am să-i spun lui Ken că ești bolnav.

— Nu, că mă faci de rușine. Am să mă descurc!

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur.

Nu sunt.

Ea mă privește cu atenție.

— În regulă, atunci. Dar fă-mi o favoare: fără jocuri cu zombi. Nu-ți fac bine.

Unsprezece

Vineri mă trezesc posomorât precum cerul de-afară. Mama îmi aduce terci de ovăz și pâine prăjită pe o tavă, iar pentru prânz îmi lasă un șendviș și un măr plus o cană cu apă. Se poartă foarte frumos cu mine când sunt bolnav:

— Să mă suni dacă e vreo problemă. Mă întorc cel târziu pe la cinci.

E plictisitor să fii bolnav. Întotdeauna mă gândesc că o să mă distrez uitându-mă la televizor și jucând jocuri video, dar după vreo două ore îmi vine chef să fac ceva. Uneori mă furișez afară, dar nu azi. Nu-mi este greață, dar de câte ori mă mișc, mă ia cu frisoane.

După micul dejun îmi iau tableta și mă uit pe Facebook să văd ce mai fac vechii mei prieteni. Sunt extrem de prudent: când am fugit prima dată, mama mi-a spus despre setările de confidențialitate. Zicea că ea nu vrea să-mi fac un cont de FB, dar știa că mai devreme sau mai târziu tot îmi voi face unul și ceea ce-mi spunea ea semăna cu ce-i spuneau ei bunica și bunicul despre contracepție: „Trebuie să știi cum să te protejezi ca să fii pregătită când va veni vremea." Cred că nu eram atent pentru că m-a apucat de unieri.

— Este important, Cameron. Dacă nu ești atent, tatăl tău ar putea ajunge în contul tău, ar afla unde suntem și ne poate omorî. Înțelegi?

Când am împlinit zece ani, am mințit în legătură cu vârsta mea și mi-am făcut cont, folosind pentru profil un nume fals și fotografia unui mutant dintr-un film SF. Am avut grijă ca nimeni să nu vadă pagina mea în afară de prietenii acceptați de mine, apoi i-am căutat pe copiii cu care mă jucam. Câțiva aveau conturi false ca mine, câțiva erau supravegheați de părinți. Le-am trimis un mesaj în care explicam de ce am plecat și le-am spus să-mi zică „Rob Booker" online. Pentru că aveam un nume fals, credeam că pot vorbi despre orice.

Dar Cineva — adică tata — a intrat pe fir. A creat un cont fals pe numele „Cameron Weaver" și a trimis cereri de prietenie copiilor cu care știa că mă jucasem. Tommy Gee, idiotul, a acceptat cererea și i-a trimis mesajul: „Îți folosești din nou numele real, „Rob"? Și „Cameron Weaver" a spus: „Da LOL." Tommy a întrebat: „Te-ai întors din

Wellington?" Când am aflat, i-am zis mamei și iar a trebuit să fugim.

O perioadă de timp, prietenii au postat în Cronologie: „Succes, Rob" și mesajele s-au adunat în Inboxul meu, dar eram prea speriat ca să le răspund, mai puțin lui Tommy, căruia i-am scris că mi-a distrus viața.

I-am promis mamei că niciodată n-am să mai intru pe Facebook. Și nici n-am mai intrat decât ca să văd ce mai fac vechii mei preteni. De exemplu, Tony este în echipa de fotbal la juniori, ceea ce este culmea, fiindcă el era mai mic decât toți. Și Laurie, care era „prietena mea" pentru că odată ne-am ținut de mână o secundă, se întâlnește cu un tip de care n-am auzit. Niciunul nu-și mai amintește de mine. Poate că le este frică să nu-mi facă iar necazuri. Sau poate că-și văd de viața lor. În orice caz, e naspa. Parcă n-aș exista. Parcă aș fi o fantomă.

De aceea nu intru prea des. În plus, faptul că le citesc impresiile mă face să mă simt ca un obsedat care-i urmărește și asta mă duce cu gândul la tata. Încep să semăn cu el? Ar trebui să nu mă mai uit niciodată. Oricum, cine are nevoie de prieteni? Îmi aduc aminte când mama mi-a spus că n-o să ne mai întoarcem acasă niciodată.

— Dar cum rămâne cu Tommy și Tony? am întrebat eu plângând.

— O să-ți faci alți prieteni, mi-a spus mama.

Adevărat. Numai că de fiecare dată când îmi fac alți prieteni, iar ne mutăm și eu sufăr din ce în ce mai mult. E mai bine să nu am prieteni. Dacă simt nevoia să vorbesc cu cineva, să vorbesc cu mine. Măcar la asta mă pricep.

Pun tableta pe modul *sleep*, închid ochii și plutesc în starea aceea în care sunt conștient că visez, dar știu că este zi și sunt în siguranță, în camera mea. De aceea nu-mi este teamă când aud vocea lui Jacky spunându-mi în șoaptă:

— Îmi pare rău că te-am speriat astă-noapte.

Are o voce tare gingașă.

— Nu-i nimic.

Nu-mi dau seama dacă spun chestia asta sau dacă doar o gândesc.

— Nu-i amuzant să fii singur.

— Nu-i amuzant deloc.

— Eu sunt singur de când a plecat tata.

Mi-l imaginez stând cu picioarele încrucișate la biroul meu. Seamănă cu acel copil pe care l-am văzut în hambar, foarte mic și palid, cu pistrui pe nas. Are și căciula cu coadă de raton și haine ca în filmele vechi.

Clipesc. Atunci când deschid ochii, Jacky a dispărut, dar când îi închid, apare din nou. Înseamnă că picotesc. E bine. Mă cufund din nou în starea mea de plutire. Jacky se joacă cu coada căciulii.

— Unde s-a dus tatăl tău? îl întreb eu, pe jumătate plictisit.

Jacky își privește pantofii.

— Nu știu. Era cu câinii. Dar tatăl *tău* unde este?

— Probabil că a rămas acasă, unde l-am lăsat.

Jacky se încruntă.

— A plâns când ai plecat?

— Poate. Nu știu.

— Tata nu plângea niciodată.

— De ce îi spui „tata"? De ce nu „tăticul"?

— De-aia. El este Tata și-atât. Pui niște întrebări aiurea, zice el strâmbând din nas. Cameron... mama ta are un prieten?

— Are o mulțime de prieteni. *Avea* o mulțime de prieteni.

— Eu nu mă refer la un *amic*. Ci la un *prieten*.

— Un prieten bărbat?

Jacky încuviințează din cap.

Îmi amintesc de certurile mamei cu tata și de ceea ce zicea el.

— Nu știu. Nu cred.

Și n-am niciun chef să mă gândesc la treaba asta.

— A mea are, șoptește Jacky. Tata zicea că mama ar fi rămas cu noi dacă n-ar fi fost el. După ce a plecat ea, el și-a luat câinii. Ca să-i țină la distanță pe oamenii răi, oamenii care voiau să mă ia pe mine.

— Câinii din desenele tale?

— Sunt peste tot. Chiar și atunci când nu-i vezi. Dacă nu ești atent, intră în casă.

Mă ridic în capul oaselor, treaz de-a binelea. Se simte un curent de aer dinspre geam. Trag pătura în jurul meu și privesc afară. Pe cer plutesc nori. Aud urlete de câini în bătaia vântului. Mai exact: Aud un zgomot *asemănător* cu urletele unor câini în bătaia vântului. Pentru că

nu există niciun câine, doar închipuirile mele. Câinii lui Jacky au murit demult. Iar adevăratul Jacky nu mai e copil acum; are vârsta domnului Sinclair.

Dacă mai trăiește.

De ce n-ar trăi?

Oamenii mor. Poate că Jacky e o fantomă.

Revino la realitate.

Uite ce e, dacă Jacky ar fi murit când era copil, ar arăta așa cum l-am văzut eu: mic, palid, cu hainele din vremurile de altădată și căciula aceea caraghioasă. Corect?

Greșit. Eu nu știu cum arăta Jacky. L-am văzut doar în desenele acelea făcute cu creioane colorate.

Dacă nu cumva am văzut fantoma lui.

Nu te mai gândi la asta.

Foarte bine. Acum nu mă mai gândesc. Dar...

Iau tableta și încep să joc Atacul Zombilor. Jacky, o fantomă? Asta-i o tâmpenie mai mare decât dacă mi-aș imagina niște obsedați care adună tot felul de obiecte în subsol sau pe tata în camera mea.

Ecranul se umple de morți care merg. Sar de prin guri de canal, apar de pe alei mai repede decât mânuiesc eu aruncătorul de flăcări. Pierd trei vieți în două minute și sunt nevoit s-o iau de la capăt. În jocul următor mă duc la ferma abandonată, dar uit de un zombi ascuns în congelator și de alții după canapea. Ce tot am? De obicei sunt bun la jocul ăsta.

Pun tableta jos. Jacky n-are cum să fie fantomă. Nici măcar nu arată bolnav.

Dacă a avut un accident? A căzut prin gaura aceea din hambar și și-a frânt gâtul.

Atunci ar trebui să-l văd cu capul sucit la spate.

Sau a fost călcat de combina pentru recoltat porumb.

Ar fi plin de găuri.

Sau l-au omorât câinii.

Ar avea numai urme de mușcături.

Bine, atunci. Dar dacă a fost omorât?

Omorât?

Da. Dacă l-a omorât tatăl lui? Nici nu-i greu de imaginat. Ai uitat de desene? Ciocanul, furca, felul cum îl ținea tatăl lui?

Nu. Jacky din visul meu zicea că tatăl lui a plecat. Asta înseamnă că era în viață când acesta l-a părăsit.

Nu și dacă a fost omorât. El l-a văzut pe tatăl lui plecând, dar fantoma lui a rămas.

Mai bine tac, altfel am s-o iau razna.

Dacă deja am luat-o razna?

Doisprezece

Mama zice că modul cel mai bun de a-ți păstra calmul este să fii pregătit și cel mai bun mod de a fi pregătit este să cunoști faptele: îmi petrec restul zilei căutând pe Google.

„Wolf Hollow + câini" dă o mulțime de rezultate, dar majoritatea sunt pentru veterinari sau căței de vânzare. Cuvintele „Wolf Hollow + crimă" mă trimit la niște articole despre un cuplu din localitate care a fost omorât în timpul vacanței în Mexic, în 2005. Încerc mai multe combinații care includ alte cuvinte de căutare, cum ar fi „McTavish", „Sinclair" și „1960". Nu găsesc nimic neobișnuit. Ce ușurare.

Până se întoarce mama acasă, m-am liniștit. Așa se întâmplă mereu. Mă agit pentru un fleac, apoi din senin tensiunea dispare, iar eu redevin calm până când mă gândesc la altceva și din nou tensiunea începe să se acumuleze. De obicei, asta se întâmplă instantaneu, ca acum, când cobor scările ca să merg la masă.

Nu contează dacă o căutare pe Google nu a dat rezultate. Ziarele din orașele mari pun articolele online, dar cele din orașele mici? Poate doar materiale recente, dar cele vechi probabil că sunt stocate undeva.

Ca să nu mă mai obsedeze gândul ăsta, nu-mi rămâne decât să știu sigur ce s-a întâmplat cu Jacky. Dar cum? Mă și văd ducându-mă la doamna de la biroul de informații al ziarului local *Weekly Bugle*:

Eu:	Bună ziua. Ziarul dumneavoastră a publicat vreodată un articol despre un copil care a fost omorât la ferma unde locuiesc eu?
Recepționera:	Despre o crimă? Când?
Eu:	Nu știu. Posibil acum o jumătate de secol.
Recepționera:	(dând ochii peste cap) Ai putea să fii mai exact?
Eu:	Nu prea.
Recepționera:	Cine a fost omorât?
Eu:	Un copil pe nume Jacky McTavish,

dar nu sunt sigur că a fost omorât.

Recepționera:	(luându-și ochii din tavan) Dacă am înțeles eu bine — tu vrei ca ziarul nostru să răscolească prin toate articolele care au fost publicate în ultima jumătate de secol despre o crimă care poate s-a petrecut sau nu?
Eu:	Da, vă rog.
Recepționera:	Dacă îmi dai voie să întreb, de ce crezi tu că a avut loc o crimă?
Eu:	Pentru că așa se explică apariția fantomei.
Recepționera:	Fantomă?
Eu:	Da, am văzut o fantomă. Sau poate că am visat. Și, apropo, ați putea să verificați și publicarea unor articole despre niște câini sălbatici?
Recepționera:	Tinere, mama ta știe că ești aici?

*

Mă așez la masă. Mama a făcut omletă, cu piure de cartofi și mazăre alături.

— Arăți mult mai bine, spune ea.

— Mersi. Mă și simt mai bine.

N-am chef să mănânc, dar nu vreau ca mama să creadă că sunt în continuare bolnav și să mă țină acasă, să-mi fie frică iar, așa că iau o gură de mâncare. Deodată îmi vine o idee despre cum aș putea să aflu despre crimă!

— Mamă, zic eu, cei de la agenția imobiliară cunosc fermele de aici? Adică cine le-a cumpărat și cine le-a vândut de la bun început?

— Nu, dar e ușor de aflat. Registrele de proprietăți se găsesc la cadastru, lângă primărie.

— Bun. Scrie în ele și dacă ar fi ceva în neregulă cu o fermă?

— Nu știu sigur. Dacă sunt termite, adică? Sau dacă au izolație de azbest?

— Dar alte lucruri?

— Cum ar fi?

Mă joc cu furculița prin piureul de cartofi.

— Oh, alte lucruri. Cum ar fi, să zicem, dacă cineva a fost omorât?

Mama mă privește cu atenție.

— Nu știu. Nu sunt agent imobiliar. *S-ar putea*.

— Minunat. Pot să te rog ceva? Mâine, dacă ai timp, ai putea să verifici dacă s-a întâmplat ceva neobișnuit pe proprietatea asta?

Mama mestecă gânditoare.

— De ce?

— Pentru că oamenii de la cadastru nu vor să fie deranjați de un copil.

— Cameron, iar ți-a luat foc imaginația?

— Nu.

Aș vrea s-o las așa, dar mama nu-i naivă.

— Este pentru un proiect la istorie. Profesorul vrea să ne documentăm despre un eveniment local și să scriem despre ce semnificație are pentru noi. Pentru că eu sunt nou, el a zis că aș putea să scriu despre ce m-a adus aici.

Ea pune cuțitul și furculița jos, alarmată.

— Nu te îngrijora, zic eu repede, știam că n-o să-ți placă povestea asta cu tata. Așa că m-am gândit să scriu despre istoria fermei. I-am spus profesorului că aceasta înseamnă ceva pentru mine deoarece, locuind aici, de-acum înainte fac parte din istoria ei. Cum ar fi, sunt următorul capitol din existența ei.

Mama zâmbește.

— Pun pariu că i-a plăcut chestia asta.

— Îhî, zic eu, clătinând din cap cu un aer foarte serios, de parcă aș urmări să împușc un zece. Și m-am gândit că dacă aș găsi ceva palpitant, de exemplu o crimă sau o sinucidere, eseul meu ar fi mult mai interesant. Știu că probabil nu există așa ceva, dar totodată sper.

Mama pare amuzată.

— Bine, să văd ce pot să aflu. Poate nu mâine, dar cu siguranță în următoarele zile. Să nu fii dezamăgit când totul revine la normal.

Nu-mi place să umblu cu șmecherii, dar trebuie să recunosc că mă pricep destul de bine. Îmi umplu gura cu piure de cartofi.

— Și să nu te-aștepți să-ți fac eu tema, adaugă ea. Dacă îți aflu numele persoanelor care au deținut ferma, datele când a fost cumpărată și vândută, sau dacă s-a întâmplat ceva neobișnuit — o crimă sau o sinucidere — trebuie să-mi promiți că mai departe te vei documenta singur. Stai de vorbă cu domnul Sinclair. Sunt convinsă că el știe multe lucruri despre ce s-a întâmplat pe-aici.

Piureul de cartofi îmi rămâne în gât.

— Și dacă nu vrea să-mi spună?

— Nu te prosti. Ce-ar avea de ascuns?

Oh, poate niște lucruri despre o crimă.

— Cine știe? Doar că l-am întrebat deja niște chestii când făcea curat la subsol și s-a purtat foarte ciudat.

Mama râde.

— E cam morocănos, nu-i așa? Nu i-o lua în nume de rău. Probabil că se grăbea să termine treaba. Dacă ți-e jenă, am să-l sun eu în locul tău.

Înainte s-o pot opri, se duce la telefon și formează numărul.

— Domnul Sinclair? Sunt Katherine Weaver... Nu, nicio problemă, totul e foarte bine. Elevii de la școala lui Cameron au de făcut un proiect despre istoria locală. Cameron voia să știe dacă ați putea să stați de vorbă cu el despre fermă. Cum curățau oamenii pământul, cum strângeau recolta, cum socializau, chestii de genul ăsta. Deocamdată este puțin răcit, așa că în acest weekend nu s-ar putea, dar poate la începutul săptămânii viitoare.

Dă, Doamne, să spună nu.

— Mulțumesc. Am să-i spun. La revedere.

Închide telefonul cu un aer radios.

— Poți să treci pe la domnul Sinclair luni seară, după cină.

Eu și gura mea cea mare!

Treisprezece

Duminică după-amiază vorbesc la telefon cu bunicii mei — obișnuitul telefon săptămânal, când mă prefac că sunt fericit, însă luni dimineață mă simt într-adevăr minunat. Jacky, sau cine-o fi fost fantoma aceea, n-a mai apărut, probabil a existat doar în mintea mea din cauza febrei. Cel puțin așa sper eu.

Afară e o vreme puțin cam geroasă. Cât timp aștept autobuzul, tropăi ca să nu înghețși mă uit la fermierul de peste drum care își recoltează porumbul. Abia aștept ca și domnul Sinclair să facă la fel. Odată strânsă recolta de pe câmp, am să încetez să-mi imaginez că în lanurile de porumb se ascund noaptea psihopați care mă urmăresc, bătăuși sau câini.

Sosește autobuzul. Inspir adânc și urc în el, pregătit să aud gașca lui Cody cum începe să latre. Când colo, ei discută despre mine cu voce tare, încât îi aud din fața autobuzului.

— Uite pe cine vedem iar. Pe Haleală-pentru-câini, zice amicul Dave. Se pare că n-a fost mâncat până la urmă.

Foarte amuzant.

— Haleală-pentru-câini? rânjește Cody. Mai degrabă Haleală-pentru-găini.

Dinspre gașca lui se aud niște cotcodăceli.

— Am fost bolnav, le strig eu.

— Vai. Cammy a fost bolnăvior.

Aș vrea să fiu cât mai departe de ei, dar n-aș face decât să arăt că sunt laș. În plus, copiii care stau pe scaunele de la margine și care țin ocupate locurile de la geam nu vor să mă așez lângă ei, așa cum nici eu nu vreau ca Benjie să se așeze lângă mine.

Gașca cotcodăcește până mă așez la locul meu, unde închid ochii și aștept să-i vină rândul lui Benjie. Când se trântește pe scaun lângă mine, mă întreabă unde am fost vineri. Îi spun, iar el începe să clipească.

— Hei, nu sufla spre mine, nu vreau să-mi dai microbii.

Mai bine ai grijă încotro sufli tu. Cu respirația ta ai putea omorî o școală întreagă.

Când autobuzul oprește în parcare, găsesc curajul s ă-l întreb:

— Benjie, mă tot gândesc la o chestie. În prima zi, în autobuz, m-ai întrebat dacă ferma unde stau e bântuită. De ce? Cumva acolo a avut loc o crimă?

— Nu, îmi răspunde el râzând. Am vrut să spun dacă este bântuită de câini.

— Ce câini?

— Știi tu — *câini*. De-aia Cody latră la tine.

— Ce vrei să spui?

Benjie clipește.

— Cu mulți ani în urmă, fermierul care locuia unde stai tu acum a fost omorât de propriii lui câini.

— Pe bune?

Benjie rânjește.

— Tare, nu? L-au făcut bucăți și l-au mâncat! Întreabă pe cine vrei tu. Toată lumea știe de chestia asta.

Ușile se deschid. Gașca lui Cody se înghesuie pe culoar. Benjie se ghemuiește până trec de noi.

— Se zice că îi poți auzi atunci când bate vântul, îmi spune el în timp ce ne luăm fiecare rucsacul și coborâm după ceilalți. Unii părinți le spun copiilor că o să-i dea la câini dacă nu sunt cuminți. Dar toată lumea știe că, de fapt, nu-s decât coioții.

Mă liniștesc.

— Deci tu m-ai întrebat referindu-te la câini, nu la o crimă.

— Glumești? Pe-aici nu se petrec crime. Suntem prea plictisitori.

Se uită spre gașca lui Cody care stă pe marginea drumului.

— Dar să nu-i zici asta lui Cody.

— Ce să nu-i spun? Că orașul e plictisitor?

— Nu, că n-a avut loc o crimă la ferma ta.

— De ce nu?

— Nu-i zice, atât îți spun.

Cody se uită spre noi. Benjie o ia din loc.

Aș vrea ca Benjie să nu fi adăugat ultima precizare. De ce crede Cody că a avut loc o crimă? Cum să vorbesc cu el despre chestia asta

fără să se înfurie pe mine?

Mă gândesc toată ziua. Seara, la masă, nici n-aud ce vorbește mama decât atunci când zice:

— E timpul să te duci la domnul Sinclair.

Îmi pun jacheta groasă.

— Unde îți sunt mănușile? Și căciula?

— Mamă.

— Se apropie luna noiembrie, e frig afară și tu ai fost bolnav.

— N-o să stau până târziu.

— Cameron, deja începe să se întunece. Și apropo — să mă suni când termini, ca să vin să te iau cu mașina.

— Ce? Dar nu-i mare distanță până la ferma de alături.

— Drumul nu e luminat. O să-ți fie greu să mergi pe întuneric.

— Mamă, încetează!

Mama oftează.

— Bine. Măcar ia cu tine lanterna asta.

Scoate lanterna din sertarul cu unelte, iar eu o iau și-o bag în buzunarul jachetei.

— Și nu uita să mergi pe partea stângă a drumului, cu fața spre mașinile care vin.

— Da, ca și când aș fi prost să nu știu atâta lucru.

De fapt, chiar uitasem.

Până să ies din casă, mama m-a și înfofolit de parcă aș pleca în expediție la Polul Nord. Imediat ce ajung pe alee, îmi dau jos căciula și mănușile, dar chiar că-i foarte frig. Mi le pun la loc și merg cu pas grăbit ca să nu înghețe. Vecinul de vizavi a strâns recolta de pe jumătate de teren. Acum e miriște, se vede ca-n palmă. Încerc să nu mă gândesc ce s-ar putea ascunde în lanurile domnului Sinclair din dreapta mea și grăbesc pasul și mai tare.

La domnul Sinclair este mai frumos decât la noi. Hârtoapele din alee sunt astupate cu pietriș, iar casa este făcută din cărămidă galbenă, nu cu zidurile acoperite cu hârtie gudronată. Totuși, ceva e ciudat. Toate ferestrele au draperiile trase și nu văd nicio lumină, doar o lampă pe verandă și una la intrarea în hambar.

Merg pe aleea cu pietriș până la ușa de la intrare. Cum să-l fac pe

domnul Sinclair să vorbească despre Jacky și familia lui? Cum să-l întreb dacă Jacky a fost omorât?

Bat de trei ori în ușă cu inelul de bronz. Liniște.

Mai ții minte ce spunea Benjie, că Sinclair are o mașină de tocat și ai putea să sfârșești într-o plăcintă cu carne?

Nu fii prost. Mama știe unde sunt. Sinclair nu poate să-mi facă nimic fără să fie prins.

Asta dacă nu cumva o omoară și pe mama după aia.

Sigur că da, chestiile astea nu se întâmplă decât în filme. Bat din nou la ușă. Nimic.

Cerul s-a întunecat, doar spre vest a mai rămas o geană de lumină violet-închis. Scot lanterna și dau ocol până în spatele casei, lipindu-mi fața de geamul ferestrelor și îndreptând fasciculul de lumină prin deschizăturile dintre draperii. Înăuntru se văd înghesuite canapele și bibelouri.

Dar unde-i domnul Sinclair? Doar știe că vin.

Dacă o fi făcut un infarct? Dacă o fi murit?

Bat tare în ușa din spate.

— Domnu' Sinclair?

Poate că n-a murit. O fi pe moarte.

Scot telefonul ca s-o sun pe mama, apoi îmi aduc aminte de lampa de lângă hambar. De ce mă sperii singur? Probabil că mai are niște treburi de terminat.

Dau fuga la hambar. Arată altfel decât al nostru. Podeaua este din ciment, nu din pământ, și nu sunt grajduri pentru vite. Văd o lumină ce vine dinspre o încăpere din spate și aud un zgomot înfundat ca de motor.

— Domnu' Sinclair?

Niciun răspuns. Poate că nu m-a auzit. Mă duc spre încăperea aceea. Domnul Sinclair nu este aici — dar, Doamne Dumnezeule! În dreapta sunt câteva lăzi frigorifice. În stânga, o masă de-a lungul unui perete pe care atârnă cuțite, satâre, maiuri de lemn și fierăstraie. În fața mea, o cadă de spălat rufe mare, din fontă, se umple încet cu o pastă de carne care iese dintr-o mașină de tocat cu motor.

Trebuie să plec de-aici. Mă întorc grăbit. Domnul Sinclair îmi

blochează calea.

Face un pas către mine.

— Chiar mă întrebam cât timp o să-ți ia să ajungi aici.

Paisprezece

— Domnu' Sinclair. Eu... eu...

— Spune odată.

Mă dau înapoi în cameră.

— Mama știe că sunt aici.

— Bineînțeles că știe. Ea m-a sunat acum două seri. M-am plictisit să te aștept în casă și m-am gândit să termin de tocat niște carne de vită.

Se întoarce brusc și se duce spre un frigider de unde scoate o cuvă de plastic pe care o aduce la cada din fontă. Apoi ia o paletă metalică de pe masă și începe să pună cu ea carnea în cuvă.

Respir ceva mai ușurat.

— Nu v-am văzut când am venit.

— Nici eu. Eram alături, în camera de uscare.

Probabil că arăt foarte nedumerit, fiindcă adaugă:

— Acolo agăț carnea.

— Ah, am înțeles.

El pufnește.

— Oi fi și tu unul dintre copiii ăia care cred că un hamburger răsare în magazin? Sau că ouăle cresc în copac?

— Nu, domnule.

— Pun pariu că n-ai mai văzut o mașină de tocat carne ca asta.

— Aveți dreptate.

Domnul Sinclair își dă o șuviță de păr de pe frunte cu dosul mâinii.

— E, într-adevăr, foarte veche. Tatăl meu a cumpărat-o prin anii '50. Toca și pentru tipul care locuia în ferma unde stați voi — McTavish. Franck McTavish.

Tatăl lui Jacky. Inima începe să-mi bată cu putere.

— Ce anume toca?

— Curiozitatea a omorât pisica.

Sper că glumește.

Domnul Sinclair pune în cuvă ultimele resturi de carne pentru hamburgeri.

— Când eram eu copil, mâncarea se prepara în casă, mai ales la țară. Fiecare fermă avea câteva terenuri cultivate, un coteț de găini, poate câțiva porci sau vaci pentru lapte. Tata le mai tăia vecinilor câte o vită și primea în schimb carne. Din resturi făcea cârnați.

Închide cuva cu un capac și o pune la frigider.

— Agricultură mixtă — e de domeniul trecutului. Dar tot mai sunt unii cărora le place să știe ce anume mănâncă. Așa că, la naiba! Între plantat și recoltat, în afară că stau să privesc cum crește porumbul și că mă îngrijorez de cum va fi vremea, ce altceva îmi rămâne de făcut?

Domnul Sinclair îmi aruncă o privire. Eu ridic neputincios din umeri, în semn că nu știu ce altceva ar putea face.

— Hai să intrăm în casă, zice el. Am scos un vechi album cu fotografii pe care m-am gândit că ai vrea să le vezi. Întrebai ceva de băiatul ăla...

— N-ați uitat.

— De ce să uit? Crezi că m-am sclerozat?

— Nu, domnule.

— Sper să ai dreptate, îmi zice el aruncându-mi o privire. A fost o glumă. Poți să râzi.

— Da, domnule.

Zâmbesc ca și cum m-ar amuza.

El scutură din cap și intrăm în casă. Peste tot e numai praf și, în plus, miroase a om bătrân. Deasupra mesei de bucătărie atârnă o fâșie de hârtie pentru muște, care pare c-a rămas acolo de primăvara trecută.

Domnul Sinclair se așază lângă mine și deschide albumul. Plescăie din limbă în timp ce-l răsfoiește până ajunge la pagina pe care o caută. Bate cu degetul într-o fotografie.

— Să începem cu începutul. Vezi ceva ce ți se pare cunoscut?

— Uau. Ferma noastră pe vremuri.

Când nu era așa dărăpănată. De-o parte și de alta a ferestrei de la bucătărie sunt niște spaliere cu zorele, iar gazonul a fost tuns. Trei adulți stau la o masă de picnic și se uită spre aparatul de fotografiat. Îi recunosc pe părinții lui Jacky din fotografia de la nuntă; niciunul nu zâmbește.

— Ăsta cu pălărie de paie e domnul McTavish, tipul de care ți-am spus, îmi explică domnul Sinclair. Iar asta în rochie cu buline e nevastă-sa.

Arăt spre a treia persoană din fotografie, o femeie grăsuță care ține în brațe un copil mic.

— Aceasta cine e?

— Mama mea.

— Pe dumneavoastră vă ține în brațe?

— Că doar nu pe Papa de la Roma.

Ce ciudat e să-i vezi pe adulți când sunt mici. Îmi place să-mi imaginez că s-au născut cu cap de adult, dar în cazul domnului Sinclair mi se pare mult prea ciudat.

— Și tatăl dumneavoastră? întreb eu. El a făcut fotografia?

— Ești un adevărat Sherlock Holmes.

Roșesc.

— Deci părinții dumneavoastră erau prieteni cu familia McTavish?

— Tata le-a fost cavaler de onoare la nuntă, dacă asta vrei să știi. Probabil pentru că erau vecini și domnul McTavish n-a avut pe cine să roage. Era un om ciudat. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată de el.

Părinții lui Jacky mă privesc din fotografie. Oare la ce se gândesc? Îmi imaginez că în locul lor e mama cu tata. Și ei au avut prieteni care au venit la nunta lor; au venit la masă; le-au făcut fotografii. Oare prietenii lor știau că se certau? Au făcut sau au spus ceva în legătură cu asta? Dar familia Sinclair? Ei știau că soții McTavish aveau niște probleme care l-au determinat pe Jacky să facă desenele acelea?

Îmi amintesc de altceva. Cody are impresia că a avut loc o crimă. Eu am crezut că Jacky a fost omorât, dar dacă de fapt a fost mama lui? Jacky zicea că ea „s-a dus", dar ce mamă pleacă fără copilul ei?

— Ai amuțit brusc, zice domnul Sinclair. La ce te gândești?

— La nimic. Mă întrebam doar... unde este Jacky?

— Jacky?

— Nu așa îl chema pe fiul lor?

— Văd că ți-ai făcut temele.

Domnul Sinclair se lasă pe speteaza scaunului.

— Ce altceva mai știi?

Simt că mă furnică tâmplele. Dacă familia lui a fost implicată în crimă? Am crezut că a fost de acord să ne întâlnim ca să-mi spună niște lucruri. Dar dacă a fost de acord doar ca să afle ce știu?

— Nu cine știe ce, zic eu. Doar cum îl cheamă.

— Ești sigur?

— Pe cuvânt.

Domnul Sinclair lasă capul într-o parte; nu mă crede.

— Jacky era cu un an mai mic decât mine. S-a născut la un an după ce a fost făcută fotografia asta.

Întoarce pagina. Fotografiile color sunt acum îngălbenite. Văd o poză cu doi băieți care se joacă. Arată ca două fantome pe fundalul galben pal. Unul dintre ei are o căciulă din blană de raton. Jacky. Asta e figura pe care am văzut-o când am închis ochii?

Simțind că nu mai am aer să respir, arăt cu degetul spre băiat.

— El este?

— Ce te face să crezi asta?

— Din cauza căciulii din blană de raton.

— Ce te face să crezi că Jacky avea o căciulă din blană de raton?

— Nu știu. Am ghicit.

— Atunci mai încearcă, zice domnul Sinclair. *Eu* sunt cel cu căciula din blană. Când eram foarte mic, toți băieții voiau o căciulă Davy Crockett. Era un erou de televiziune. Dar lui Frank McTavish nu-i păsa de chestii de genul ăsta. Cred că Jacky era singurul copil care n-avea una.

Cum? Dacă Jacky n-a avut căciulă de blană, înseamnă că totul a fost doar o închipuire de-a mea. Nu există nicio fantomă.

— Dar există un final fericit, continuă domnul Sinclair. Când am împlinit doisprezece ani, moda a cam trecut, așa că i-am dat căciula mea lui Jacky. O purta în fiecare zi. Ai fi zis că murise și ajunsese în rai.

— Înseamnă că vă jucați mult împreună?

— Destul. Pe vremea aia, nu prea aveai de ales între tovarășii de joacă. Erau copiii de la fermele învecinate. Nu exista Internet, doar un singur telefon, o linie interurbană, pentru situații speciale.

Mai dă câteva pagini.

— Vezi aici? În fiecare iarnă, tata făcea un patinoar în curte. Eu și Jacky dădeam pase de colo-colo cu un puc. Jacky patina cu ghetele, n-avea patine. Vara ne jucam cu o minge de baseball sau ne urcam pe fânul din șura casei lui. Era un copil ciudat. Mi se pare că-i plăcea să deseneze.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreb eu cu un aer inocent.

— Nu știu. Mama lui a fugit și l-a luat cu ea. Până să mă întrebi tu, nu m-am mai gândit la el. N-am timp de depănat amintiri, sunt prea ocupat să le produc... Asta tot o glumă e.

— Scuze, zic eu străduindu-mă să zâmbesc. Ce s-a întâmplat cu domnul McTavish?

— Oh, a fost ceva groaznic, spune domnul Sinclair scuturând din cap. Rămas fără soție și copil, McTavish s-a țăcănit și mai tare decât era deja. A cumpărat doisprezece câini de pază. Niște fiare sălbatice. Tata mi-a spus să nu mă apropii de casa lui.

Mai dă o pagină și bate cu degetul într-o fotografie cu câmpul dintre ferma lui și a noastră. O haită de câini aleargă pe terenul necultivat.

— În câteva luni, câinii au turbat. L-au rupt în bucăți.

Mă uit îndelung la câini.

— Când s-a întâmplat asta?

Domnul Sinclair ridică din umeri.

— Cine știe? N-a văzut nimeni.

— Adică în ce an?

Având data, pot să consult *Weekly Bugle*. Pot să caut anunțul cu moartea domnului McTavish ca să văd dacă au existat suspiciuni în legătură cu o crimă comisă cu câteva luni înainte de moartea lui.

— În ce an? întreabă domul Sinclair aruncându-mi un zâmbet amuzat. Dacă n-aș ști, aș zice că vrei să afli ce vârstă am. Să zicem că pe la începutul anilor '60.

Apoi schimbă subiectul și vorbește despre construcția de hambare, despre târguri de toamnă și sărbătoarea căpșunelor. Îmi povestește despre cum se jucau în șura cu fân, despre o fată care a căzut într-un puț abandonat și despre un om care s-a dus prin viscol ca să-și mulgă vacile și care a murit înghețat.

Eu clatin din cap, dar deja nu mai ascult ce zice. Nu mă gândesc decât la Jacky. La Jacky, la tatăl lui și la câini.

Cincisprezece

Îi spun noapte bună și pornesc spre casă. Ce bine că am o lanternă. Lanul de porumb al domnului Sinclair este mai înalt decât mine, o pădure întunecată. Nu se aud decât pașii mei pe pietrele de pe marginea drumului.

În cap îmi umblă tot felul de gânduri. *Când a fost domnul McTavish omorât de câini? Unde era Jacky? Plecat cu mama lui sau mort și îngropat?*

Din lan, se aude o tulpină de porumb frângându-se. Mă opresc. Încetează și zgomotul. Luminez cu lanterna lanul de porumb. Oare se ascunde ceva acolo?

Cui îi pasă? O fi vreun iepure sau un coiot; orice-ar fi, se sperie de oameni.

Grăbesc pasul. Iar se aude ceva trosnind în lan. Nu știu ce e, dar nu se sperie. Mă urmărește. Se aud niște gâfâieli. Câini. Câinii. O rup la fugă. La fel și ei. Aleargă prin lanul de porumb de lângă mine.

Nu, nu-i nimic acolo, e doar imaginația mea — nu-s decât mânecile mele frecându-se de jachetă, pașii mei pe pietriș, respirația mea.

Îl aud pe Jacky:

— Ți-am mai spus. Nu-ți fie teamă. Nu-ți fac niciun rău. N-am să-i las eu.

— Dă-mi pace!

— Dar ești prietenul meu.

— Încetează! Mă sperii. Pleacă!

Alerg spre ferma noastră pe drumul mărginit de lanurile de porumb, văd luminile casei strălucind peste vârfurile știuleților, intru în curte și mă reped spre ușă, intrând ca o vijelie.

De lângă chiuvetă, mama ridică privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

— Nu-i nimic, zic eu scoțându-mi jacheta.

Mama zâmbește.

— Poate că data viitoare când mai pleci seara de-acasă, ai să vrei să te iau cu mașina.

— Nu, n-o să vreau și nu știu despre ce vorbești.

— Cameron, glumesc și eu. Știm amândoi că ai o imaginație...

— Bine.

Chiar trebuie să-mi amintească mereu că sunt nebun?

— la zi, cum a fost discuția cu domnul Sinclair?

— În regulă.

Îmi iau o Cola din frigider și urc în cameră.

— A avut ce să-ți spună pentru eseul tău? strigă mama în urma mea.

— Da.

— Abia aștept să-l citesc.

. Adicăeu chiar trebuie să-l scriu? Pe bune? Oare toate mamele sunt la fel?

Mă așez la biroul meu și mă uit la gaura din peretele hambarului, unde l-am văzut prima dată pe Jacky. Domnul Sinclair zicea că, înainte să dispară, purta o căciulă din blană de raton. Se potrivește cu ce am văzut eu, dar mulți copii purtau căciulă ca aceea, deci poate că asta nu înseamnă nimic. Și mai zicea că Jacky a plecat cu mama lui. Deci, care-adevărul? Jacky a fost omorât de tatăl lui? Sau doar s-a mutat de-aici?

— Jacky? șoptesc eu. Jacky?

Tăcere. La ce mă așteptam?

Trebuie să vorbesc cu Cody. Oare el ce știe sau ce *crede* că știe? Inima începe să-mi bată mai repede. Cum să fac asta fără să-l înfurii?

Când mă trezesc, am și răspunsul. Dacă reușesc să-l prind singur pe Cody, el nu va trebui să facă pe durul în fața băieților din gașca lui. Și dacă îi spun că eu sunt convins că a avut loc o crimă, el nu se va simți prost; va crede că sunt de partea lui. Cine știe, poate că o să înceapă să-i placă de mine. Sau măcar va înceta să mă hărțuiască.

În pauza de prânz, Cody și gașca lui se duc lângă autostradă să fumeze. Eu aștept înăuntru, transpirat. Când îi văd întorcându-se cu aerul lor de șmecheri, ies în întâmpinarea lor. Doi dintre ei încep să latre când mă văd venind.

Bag mâinile în buzunare ca să nu se vadă că-mi tremură.

— Da, da, câinii, mare scofală, zic eu nepăsător. Am auzit povestea. Am auzit și că pe-aici sunt coioți. Băieți, voi m-ați făcut curios. Și aveți dreptate în legătură cu casa. Vreau să mă mut — numai un ciudat ar vrea să locuiască acolo.

— Nu mai spune, zice Cody fără zâmbească.

El și prietenii lui trec mai departe.

— Așteaptă puțin.

Cody se întoarce spre mine de parcă ar primi ordine de la un gândac.

— Ce?

Îl privesc în ochi, încercând să nu fac pe mine de frică.

— Pot să vorbesc ceva cu tine, te rog?

Dinspre gașcă se aude un „Oooh" sarcastic.

Cody ridică țanțos capul.

— Despre ce?

— O chestie personală.

Cody le face băieților semn să se îndepărteze. Aceștia se duc ceva mai încolo.

— În regulă. Ce-i așa personal?

— În legătură cu crima de la fermă, șoptesc eu.

— Ce crimă? întreabă Cody pe un ton de gheață.

— Știi tu, crima din anii '60. Tu crezi că a avut loc o crimă la ferma unde stau eu, așa-i?

— Cine zice?

— Nu știu. Așa am auzit.

Cody strânge din pumni.

— De la cine? Ce ți-a spus?

— De la nimeni. Nimic.

— A zis ceva de străbunică-mea?

— Ce? Nu!

— Nu mă minți. Dacă a spus că a fost o crimă, înseamnă că a vorbit de ea.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

— Minți.

Cody mă îmbrâncește și eu mă dau câțiva pași în spate.

— Cine ți-a spus? Ce ți-a spus?

— Nimeni. Nimic. Nu știu despre ce vorbești. Eu doar voiam să-ți spun că eu cred că e adevărat.

— Despre străbunică-mea?

— Nu, despre crimă. Eu cred că a fost o crimă.

— Sunt convins că așa crezi.

Mă împinge din nou. Eu cad la pământ. El sare pe mine.

— Să nu te prind că râzi de străbunică-mea. Să nu te prind că vorbești vreodată despre familia mea, stârpitură ce ești. M-ai auzit?

— Dar n-am râs. Nici de ea, nici de mama ta, de nimeni.

Mă ridică de umeri și mă izbește de pământ.

— Și de ce să vorbești tu de mama mea?

— Nu vorbesc.

— Atunci de ce ai spus „mama ta"?

— N-am vrut. Îmi pare rău.

— Tu nu știi nimic!

Îmi dă un pumn în față. Îl lovesc și eu fără să mă gândesc. El mă lovește iar și iar. Câțiva copii vin repede să vadă încăierarea.

— Băieți. Ajunge.

Este domnul Abbot, profu' de mate.

Prietenii lui îl trag pe Cody de pe mine.

— La director cu voi. Amândoi. Acum.

— De ce? întreabă Cody frecându-și pumnii. El a început.

Domnul Abbot ne duce la directorul adjunct. Îi spune acestuia că mai mult a lovit Cody, dar că m-a văzut și pe mine dând un pumn.

— De la ce v-ați încăierat? întreabă directorul adjunct.

— El vorbea despre familia mea, spune Cody. Râdea de străbunică-mea. Vorbea de mama.

— Așa este, Cameron?

— Nu-i chiar așa.

Cody mă privește furios.

— Am martori.

Directorul adjunct îl țintuiește cu privirea.

— Cody.

Apoi se uită la mine peste ochelarii de pe nas.

— Cum adică „Nu-i chiar așa"?

Cum să-i explic eu fără să aduc vorba de Benjie, fără să zic de crimă și fără să par că nu-s zdravăn la minte? Mă uit în jos, privindu-mi mâinile.

— Nu știu. Nu sunt sigur. Lucrurile nu au ieșit așa cum am vrut eu.

Școala are toleranță zero față de bătăuși. Amândoi suntem suspendați până la sfârșitul săptămânii: trei zile. Mama este sunată de la biroul directorului să vină să mă ia.

Drumul până acasă parcă nu se mai termină. Încerc să-i explic mamei că totul a fost o neînțelegere, dar ea nici nu vrea să audă.

— Nu ești suspendat dacă n-ai făcut nimic.

. Aș vrea să-i spun că am fost hărțuit, dar mi-e prea rușine; și dacă mă crede, va considera să trebuie să ia măsuri, iar asta va înrăutăți și mai mult situația.

Și-apoi, cum să-i explic ce s-a spus? Nici mie nu mi-e clar. Ce legătură ar avea străbunica lui Cody cu o crimă despre care nimeni nu crede c-a avut loc? Și de ce lucrul ăsta l-ar face pe Cody să sară la bătaie?

— O încăierare cu pumni, zice mama încet. Uite-așa începe.

Simt că mi se face rău de la stomac. Crede că încep să semăn cu tata.

Saisprezece

După masa de seară mă duc în camera mea și caut pe Google numărul de telefon al lui Benjie. Găsesc doar trei familii cu numele Dalbert în zonă; două sunt din oraș. Îl sun.

— Ți-am spus să nu-l întrebi pe Cody de crimă, îmi zice Benjie.

— Nu, nu așa mi-ai spus. Ai zis doar „Să nu-i spui că n-a fost o crimă."

— Da. Bine. Ar fi trebuit să fiu mai clar.

— Așa crezi?

— Scuze, zice Benjie.

— În orice caz, m-am purtat ca și cum a fost. Iar acum am încasat bătaie și am fost suspendat, iar nimama plânge când mă vede. Deci, care-treaba?

— În primul rând, trebuie să știi următorul lucru: străbunica lui Cody are nouăzeci de ani și nu mai e în toate mințile. E țicnită de-a binelea.

— De unde știi?

— Aici nu-i ca la oraș. Toată lumea cunoaște pe toată lumea. Și toată lumea știe că doamna Murphy a intrat cu mașina în biserica prezbiteriană. Mă rog, nu *în* biserică, ci pe treptele de la intrare. Atunci i-au luat permisul de conducere, în urmă cu doi ani. Mama zice că era și timpul — își parca mașina în mijlocul autostrăzii și pleca pe jos de nebună.

— Vorbești serios?

— Stai că n-am terminat. Anul trecut a vrut să dea foc la casă.

— Ce?

— Mă rog, poate n-a *vrut*. Dar când s-au trezit bunicii lui Cody, care trăgeau un pui de somn după-amiaza, au văzut că ardea ditamai focul în bucătărie. Străbunică-sa pusese ceva la prăjit și pe urmă s-a dus până în hambar. Au venit mașinile de pompieri. De-atunci au dus-o într-un cămin de bătrâni. E pe același palier cu bunicu-meu. O văd în fiecare duminică și miercurea după școală, când mă duc ai mei în vizită la el.

— Și ce legătură au toate astea cu crima de la ferma unde stau eu?

— Ah, da. Uitasem de crimă.

Benjie ăsta e atât de greu de cap.

— Așa. Ai auzit ce ți-am povestit despre străbunica lui Cody, da? Ei bine, toți copiii râdeau de ea. Cody s-a bătut cu mulți din cauza asta. Știi, ea e singura lui rudă care îl suportă.

— Am priceput, Benjie. Să revenim.

— În fine, chiar când bunicii lui Cody o duceau la azil, ea a făcut o criză de nervi. Să fi văzut cum amenința cu bastonul. Țipa că vor s-o închidă pentru că știe prea multe despre crimă. Mama mi-a zis că în anii '60 l-a acuzat pe bărbatul care locuia în ferma voastră că a omorât niște oameni.

— Te referi la nebunul ăla care și-a cumpărat câinii?

— Exact. Numai că poliția a făcut investigații și s-a constatat că nimeni n-a omorât pe nimeni. Erau numai invențiile din capul ei. Timp de ani de zile n-a mai adus vorba despre asta. Dar acum e bătrână și dementă și nimic n-o împiedică să spună ce vrea.

— Vorbește și-acum despre crimă?

— Cine știe? Evit chestia asta. Am văzut-o de câteva ori în salonul de vizite. Dă din buze tot timpul.

Îmi vâjâie mintea: *Poliția a făcut investigații. Nimeni n-a omorât pe nimeni. Repetă chestia asta. S-o crezi.* Trebuie să mai știu un lucru.

— Benjie, îți aduci aminte pe cine zicea că a omorât nebunul ăla?

— Să mă gândesc. Pe nevastă-sa și pe prietenul ei, mi se pare.

— Și pe altcineva?

— Ah, da, zice Benjie. Și pe fiul lui.

Șaptesprezece

Cum să adorm după una ca asta?

Când, în sfârșit, mă cuprinde somnul, am numai coșmaruri. Tatăl lui Jacky bagă oameni în mașina de tocat carne a domnului Sinclair. Apoi apare cu corp de câine și mă fugărește printr-un lan de porumb. Pe urmă eu mă ascund în staulul vacilor, în timp ce tata mă caută cu o drujbă în mână și strigă:

— Hei, amice. Nu poți să fugi de mine la nesfârșit.

— Jacky, șoptesc eu în timp ce tata se apropie pe intervalul dintre boxe, ajută-mă.

— De ce? Tu vrei ca eu să dispar.

— Scuze.

— Nu crezi în mine. Ești rău.

Tata a ajuns acum lângă mine.

— Te-am prins, amice.

Și ambalează motorul drujbei.

— Jacky! Eu cred în tine! Ajutor!

Pornește alarma ceasului. Sunt în camera mea, cu inima bătând atât de tare, încât simt c-o să-mi sară din piept. Fac un duș, mă spăl pe dinți, mă îmbrac și cobor la parter.

Mama este mai calmă în dimineața asta, dar cât durează micul dejun eu nu scot o vorbă.

— Să fii cuminte, îmi spune ea când pleacă la serviciu.

În mod normal aș răspunde: „Întotdeauna sunt". Dar astăzi mă mulțumesc să zic:

— Sigur că da.

Mă joc „Atacul zombilor" și butonez telecomanda televizorului, apoi mă întorc în camera mea și mă uit la desenele lui Jacky. Îmi plimb degetele peste foi. În urmă cu o jumătate de secol, Jacky atingea hârtia așa cum o ating eu acum. Desena ceea ce văd eu acum.

Dacă străbunica lui Cody are dreptate? Și dacă a fost omorât de tatăl lui, oare Jacky a știut ce se petrece sau s-a întâmplat în timp ce dormea? Mă întreb dacă tata s-a gândit vreodată să ne omoare pe mine și pe mama. Oare ce-ar face dacă ar ști că mama lucrează pentru C.C.?

Nu te mai gândi la asta.

Mă uit pe fereastră, la gaura din peretele hambarului. *Chiar* ar fi mișto să bântuie o fantomă pe-aici. Măcar aș avea cu cine să vorbesc. Jacky, sau cine o fi fost cel cu care am vorbit, s-a purtat întotdeauna foarte drăguț cu mine. Poate că era cam ciudat, dar cine n-ar fi așa dacă ar crește în mijlocul pustietății cu un tată nebun și toți câinii ăia? E ceva rău să fii ciudat? Mulți cred că și *eu* sunt ciudat. Jacky este doar singur. Avem multe în comun.

Reflectez o clipă, apoi șoptesc:

— Jacky? Ești aici?

Jumătate în glumă, jumătate sperând să m-audă, ca atunci când eram într-a șasea și mă jucam cu tabla Ouija cu prietenii mei. Pe de-o parte, m-am bucurat că nu s-a întâmplat nimic ciudat; pe de altă parte, am fost dezamăgit.

— Jacky? șoptesc eu din nou. Jacky?

Tăcere. Normal, la ce m-așteptam? Doar nu cred în fantome. Și chiar dacă aș crede, acum e ziua în amiaza mare.

— Cameron?

Vocea lui Jacky se aude venind dinspre ușă.

— Ești sigur că vrei să fiu aici? Dacă nu, eu pot să plec. Nu vreau să te sperii. Vreau și eu un prieten.

Încerc să mă comport normal.

— E în regulă, Jacky. Pe bune. Mă bucur că ești aici. Îmi pare rău pentru ce-am spus.

— Bine.

Mă întorc încet; nu-i nimeni la ușă, dar când închid ochii, îl văd, sfios și stângaci. E perfect adevărat, ca într-un vis, doar că sunt treaz. Este cel mai ciudat și mai uimitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ai chef să faci ceva? întreabă Jacky.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Să mergem să ne jucăm în hambar? E fain acolo.

— Sigur.

— Atunci hai să mergem.

Deschid ochii și îl aud pe Jacky strigându-mă din bucătărie.

— Ce mai stai?

Cobor scările, îmi iau jacheta și ies afară.

Mi-l închipui pe Jacky sărind în hambar. Mă iau după el. Mi-l imaginez în întunericul de-acolo, stând la marginea unei boxe din staulul vacilor.

— Eu le dădeam vacilor nume, spune Jacky. Pipărușa stătea aici. Era albă cu pete negre. Sărița era neagră cu pete albe. Celorlalte vaci le-am dat nume după personajele din cărțile cu benzi desenate. În fiecare toamnă tata ducea câteva la ferma lui Arty și tatăl lui le tăia ca să avem ce mânca și ca să le vândă carnea la oraș. Am plâns când a luat-o pe Pipărușa, dar mi-a dat o palmă după ceafă și mi-a spus că nu sunt copil mic. Mama mi-a zis că n-ar trebui să le consider animale de companie.

— Ce nasol. Tu ai avut vreodată un animal de companie?

— Nu chiar, oftează Jacky. Aveam pisici de hambar, dar nu mă lăsau să le iau în casă. Oricum, dacă voiai să le mângâi, te sâsâiau și fugeau. De-aia mi-au plăcut vacile. Te lăsau să le mângâi pe spate. Dar nu puteai să te urci pe spinarea lor. Odată am vrut să mă urc pe Pipărușa, dar nu i-a plăcut. Aproape că m-a călcat sub copite.

— Dar câinii?

— Glumești?

Jacky se uită în jurul lui de parcă l-ar asculta cineva.

— Mi-era frică de câini. Făceau niște chestii oribile.

— Cum ar fi?

— Cu iepurii. Am văzut pe fereastră.

Ochii lui Jacky se măresc de groază; el își bagă degetele în urechi și începe să cânte LALALALALALA!!!, așa cum făceam eu când mama și tata se certau.

— Jacky! Chestia asta nu se întâmplă acum!

Dar el dispare; vorbesc cu pereții. Chiar când dau să mă întorc în casă, îl aud în șură. Urc scara. Când intru, păsările încep să zboare de pe grinzi. Ridic privirea și mi-l imaginez pe Jacky așezat pe o bârnă, bălăngănindu-și picioarele.

— Aici e locul meu preferat, spune el ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Înainte să cumpere câinii, eu și Arty ne jucam aici mereu. Tot fânul era adunat într-un stog. Ne urcam pe el și ne lăsam să

alunecăm la vale. Ne mânca pielea, dar asta nu ne oprea din joacă.

— Se pare că tu și domnul Sinclair, Arty, erați prieteni.

— Cei mai buni prieteni. El mi-a dat căciula asta.

Jacky îi mângâie coada de raton.

— Asta se întâmpla înainte să pleci cu mama ta, nu?

— Ce? Cine zice că am plecat cu mama?

— Arty.

Jacky scutură din cap.

— Mama a plecat fără mine. Arty știe asta.

— De unde știe?

— E secret.

— De ce?

— De-aia.

Dispare.

— Jacky?

— Sunt aici.

Mă întorc și îl văd chircit lângă gaura din peretele hambarului.

— Tata aduna aici bălegarul, zice Jacky. Vara îl usca soarele și nu mai mirosea. Într-o zi, când eram mici, Arty și cu mine ne-am plictisit să ne dăm pe grămada de fân. Ne-am strecurat prin spărtura asta și ne-am dat pe grămada de bălegar. Părinții lui Arty s-au amuzat, dar mie tata mi-a arătat cureaua.

— Cureaua?

— Știi tu, când tatăl își scoate cureaua de la pantaloni și te bate cu ea.

— Tatăl tău te bătea?

— Numai atunci când meritam. El nu voia; o făcea ca să mă cuminţesc. „Pe mine mă doare mai mult decât pe tine." Așa ne spunea mie și mamei când nu eram cuminți. Dacă mama ar fi fost cuminte, n-ar fi fugit. Și pe urmă tata n-ar mai fi luat câinii și totul ar fi fost bine.

Jacky se cutremură.

— Te simți bine?

— Nu pot să vorbesc acum. Văd lucruri. Aud lucruri.

Dispare de tot, dar cuvintele lui continuă să se repete: „Văd

lucruri. Aud lucruri."

Doar că nu vorbește el, ci eu.

Mă opresc și în hambar se face atâta liniște, încât mi-e teamă să respir. Parcă aș fi într-o altă lume: acum și totodată *nu* acum.

Ce a văzut Jacky? Ce a auzit Jacky?

Încep să văd dublu, triplu: în timp ce privirea mi se încețoșează, îmi imaginez fânul adunat într-o grămadă înaltă până la grinzi. Îmi închipui moliciunea și mirosul lui. Mirosul vacilor, un miros umed, foșnetele și răsuflarea lor zgomotoasă în staulul de jos. Jacky și Arty se cațără pe grămada de fân, afundându-și picioarele în el. Se rostogolesc și râd.

Clipesc o dată și vederea mi se limpezește. Super. Pe urmă mă chircesc unde s-a chircit Jacky și mă uit spre casă. Mi-o imaginez așa cum arăta în fotografiile domnului Sinclair, proaspăt zugrăvită și cu câte un strat de petunii de-o parte și de alta a ușii de la magazie. Mașina familiei McTavish este parcată pe alee, un Chevrolet din anii '50, verde, cu eleroane.

În mintea mea aud o melodie la radio și pe mama lui Jacky fredonând. Deodată se aude vocea unui bărbat și urmează o ceartă. Mama lui Jacky țipă: „Vrei să mă lovești? Lovește-mă unde să se vadă vânătaia, lașule."

Ia stai. Asta e vocea mamei. Îmi tresare inima și revin în prezent. Oare mama a spus vreodată vorbele astea? Le-am auzit eu vreodată?

Simt nevoia să ies la aer.

Optsprezece

Mama se întoarce acasă la ora cinci. Mă cheamă la masa din bucătărie. Eu mă așez pe scaun cu aerul unui prizonier care așteaptă să fie executat. Urmează un discurs care începe cu „Sunt dezamăgită" sau cu „Te iubesc"? Știu că mă iubește. Știu că e dezamăgită. De ce trebuie să mi-o spună?

Mama întinde mâna peste masă și o așază peste a mea.

— Cameron, zice ea cu blândețe, vreau să-mi cer scuze.

Ce? Mă uit la mâinile noastre. Mama încă poartă verigheta. Ca să-i țină pe bărbați la distanță, zice ea, dar mie îmi amintește de tata. Mă întreb dacă și ei îi aduce aminte.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus ieri, că o încăierare este începutul. Tu nu ești tatăl tău. Tu ești tu. Iar tu ești un tânăr bun, blând și deștept, căruia îi pasă de oameni.

Tremur în interior. *Nu sunt bun. Nu surit blând. Gândesc lucruri rele despre oameni. Umblu cu ascunzișuri Mint. Inventez lucruri Sunt o persoană groaznică. Sunt...*

— Cameron?

Mă șterg la ochi.

— Nu-i nimic.

Mama îmi dă un șervețel Kleenex. Nu știu cum se face, dar întotdeauna are Kleenex la ea.

— Aș vrea să știi că tot ceea ce s-a întâmplat cu tine în ultimele săptămâni, lucrurile prin care ai trecut, nu sunt din vina ta.

Se referă la faptul că sunt hărțuit la școală? Că mănânc singur într-o cabină de toaletă? Am spus în somn numele lui Jacky?

— Nu știu ce anume se întâmplă în mintea ta...

Ce ușurare.

— ... dar văd semnele. Coșmarurile. Faptul că vorbești singur.

Îmi vine să intru în pământ de rușine.

— E în regulă, Cameron, înțeleg.

Ba nu înțelegi.

— Așa faci de când erai mic. De câte ori ai o problemă, te refugiezi în lumea ta. Pot să vorbesc cu tine, și alții la fel, dar tu n-auzi

pe nimeni. De când ne-am mutat ultima dată e tot mai rău.

Mi-e teamă s-o întreb, dar trebuie.

— Îmi mișc buzele?

Mama mă strânge de mână.

— Știu că te străduiești să nu le miști. Și când nu reușești, îți acoperi gura. Te pricepi atât de bine să te ascunzi. Dar da, le miști. Nu întotdeauna, doar uneori.

— Vorbesc cu voce tare?

— Nu, nu. În șoaptă, câteodată nu scoți niciun sunet.

Oare așa fac și la școală? Cine m-a mai văzut?

— Nu știu cu cine vorbești, dar uneori ești foarte concentrat.

— Cu mine. Vorbesc cu mine. Mulți oameni fac asta.

— Știu. Dar în ultimul timp... mă uit la tine și tu nici măcar nu observi că te privesc. Mă îngrijorezi.

— De ce?

De parcă n-aș ști răspunsul.

— Pentru că nu-i normal, Cameron. Și nu doar că vorbești singur. Te încrunți tot timpul. Nu comunici. Uneori te lovești singur.

— Când?

— În diverse ocazii. Nu deseori. Nu contează.

— Pentru mine contează. Dacă m-am lovit singur, cred că aș ști lucrul ăsta.

— Sper, spune mama cu precauție. Mai ai și coșmaruri. Te trezești din somn ud leoarcă de transpirație și chiar dacă știi că eu sunt aici, parcă ai fi pe altă planetă.

Înghit în sec.

— Crezi că am înnebunit?

— Nu. Dar cred că ai probleme. Ești tulburat.

Vreau să zic ceva, dar n-am ce.

— Cameron, nu trebuie să-ți fie rușine. Ai trecut prin lucruri groaznice. Dar nu ești singur. Vreau să te ajut.

Nu poți.

— Te rog să mă lași să te ajut.

Cum?

Mama inspiră adânc.

— Am vorbit și cu Ken.

Cu Cizme-de-cowboy?

— Ai vorbit despre mine *cuel*?

— Nu i-am spus prea multe.

— E un ticălos. Un prefăcut.

— Cameron, e un om de treabă care mi-a dat un serviciu — un salariu din care putem plăti ca să avem unde să stăm și ce să mâncăm.

— Și asta îi dă dreptul să știe lucruri din viața mea privată?

— Nu. N-am zis decât că ești la vârsta la care poate simți nevoia să stai de vorbă cu un bărbat. Toți băieții au un tată.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Și eu am. Doar că nu mă lași tu să-l văd.

— Nu-i cinstit din partea ta.

— Ce, că am un tată pe care nu pot să-l văd? Într-adevăr, *nu-i* cinstit.

Îmi retrag mâna dintr-a ei.

Mama încearcă să nu arate că e supărată.

— Nu-i nevoie să vorbești cu Ken dacă nu vrei, dar el s-ar bucura să discute cu tine.

O privesc direct în ochi.

— Ieși cu el?

— Cum?

— Așa încerci să-i faci cunoștință cu „copilul"?

— Cameron, e urât din partea ta.

— Deci am dreptate.

— Nu. *Nu* ai dreptate.

— Pentru că în niciun caz nu vreau ca ticălosul ăla să fie tatăl meu. Am deja un tată. Și dacă o să vreau vreodată să stau de vorbă cu un bărbat care *nu este* tatăl meu, am să vorbesc cu domnul Sinclair.

— Foarte bine.

— Și-acum pot să plec?

— Poți să pleci.

Îmi împing scaunul în spate, mă ridic de la masă și urc spre camera mea.

— Cameron, strigă ea după mine. Te iubesc.

— Bine, zic eu fără să mă întorc.

Nu vreau să mă vadă că plâng.

Nouăsprezece

Mă frământ toată noaptea, îngrijorat că mama are impresia că sunt nebun. Crede că și tata este nebun. O avea dreptate? Suntem amândoi nebuni? Mă stresez și din cauza lui Jacky. Domnul Sinclair zice că el a plecat cu mama lui. Jacky neagă asta, că domnul Sinclair l-a văzut după ce ea a plecat. Cine spune adevărul? Care dintre ei minte?

Cum poți să știi totul despre cineva? Cum poți să fii sigur chiar de tine însuți?

Un singur lucru este cert: Jacky este secretul pe care nu pot să-l dezvălui nimănui.

Când mă trezesc, mama a plecat deja. Îmi pregătesc niște pâine prăjită cu gem, iau o cutie de înghețată și mă duc la fereastra de la bucătărie să mă uit la pădurea de dincolo de lanul de porumb. Soarele strălucește, cerul e senin — o zi perfectă pentru a pleca să explorez împrejurimile. Dacă n-aș fi fost eliminat, acum aș fi fost în autobuz în drum spre școală, șicanat de gașca lui Cody, suportând respirația lui Benjie și îngrijorat de testul de astăzi de la științe. Ar trebui să fiu eliminat de la școală mai des.

Mă îmbrac gros și ies pe câmp. Nu văd pădurea din cauza lanului de porumb — e mai înalt decât mine, dar dacă o iau drept înainte, nu se poate să n-ajung la ea. După ce trec de primele rânduri de porumb, nu mai văd nimic din cauza frunzelor. E și mai greu să înaintez decât mi-am imaginat. Cel mai rău este că știuleții mă lovesc peste față și mătasea de porumb îmi intră în nas. Partea bună e că mirosul este atât de dulce și de proaspăt, parcă îl simt pe limbă.

Înaintez cu greu, dar parcă merg de-o veșnicie. Mă uit la ceas. Am plecat de un sfert de oră. N-ar fi trebuit să văd deja vârfurile copacilor înălțându-se deasupra lanului? Poate ar fi cazul să mă întorc.

Nu, e o prostie. Din câte îmi dau seama, aproape c-am ajuns. Ca să nu mai spun că doar ratații renunță.

Continui să merg. Tot nu se vede pădurea. Oare merg în direcția bună? M-am abătut din drum?

Dinspre ferma domnului Sinclair se aude un motor pornind. Sunt

atât de ocupat să mă feresc de mătasea de porumb, ca să nu-mi intre în ochi, încât nu-mi dau seama imediat că zgomotul motorului se aude tot mai tare. Tot mai aproape. De ce s-ar auzi un motor din ce în ce mai aproape?

Dumnezeule, nu este motorul unei mașini vechi. Este combina domnului Sinclair. A ieșit să treiere porumbul. Iar eu sunt în mijlocul lanului.

Îmi imaginez lamele ascuțite secerând cocenii — și *pe mine*! Trebuie să ies de-aici. Dar pe unde? Unde mă aflu? Încotro s-o iau?

Nu intra în panică. Încearcă să-ți dai seama încotro se îndreaptă domnul Sinclair și ia-o în altă parte.

Cum? Nici măcar nu-l văd. Porumbul e prea înalt.

Și? Dacă vine spre tine, fugi din calea ei.

Să fug? Dar abia pot să merg.

Atunci țipă. El o să te-audă.

Peste zgomotul ăsta?

Încerc s-o iau la fugă. Cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât mai tare mă împiedic de porumb. Dau frunzele la o parte cu ambele brațe, de parcă aș înota în stilul bras. Degeaba. Nu-mi folosește la nimic. Gâfâi. Frunzele și mătasea mă lovesc peste față, îmi intră în nas și în gură. Dau din mâini și din picioare, simt că mă înec.

— Ajutor!

E în regulă.

Jacky? Tu ești?

Respiră.

Zgomotul motorului este asurzitor.

— Domnu' Sinclair! Opriți-vă!

Fac semne cu brațele pe sus.

Nu te vede și nu te aude. Respiră.

— Nu pot.

Ba poți. Aproape c-ai ajuns la pădure. Uită-te înainte, spre dreapta.

Deodată zăresc o cărare printre șirurile de porumbi. De ce n-am văzut-o până acum? Nu-mi aud gândurile — doar o voce în capul meu care strigă: *Acum! Fugi!*

Mă avânt spre cărarea aceea. Văd vârfurile copacilor deasupra lanului. Mă strecor printre porumbi, ies în fugă din lan și scap de

pericol. Am reușit. Am ajuns la pădure.

Cad în genunchi.

— Jacky, mi-ai salvat viața.

El nu-mi răspunde.

— Jacky?

A dispărut.

Îmi trag sufletul. Nu-mi vine să cred că mai trăiesc. Mă ridic și mă scutur pe haine. Presupun că va trebui să rămân aici până pleacă domnul Sinclair.

Mă uit în stânga și-n dreapta, de-a lungul lizierei. Pădurea se întinde în spatele a cinci ferme, dar nu știu cât este de adâncă. Ar trebui să rămân la marginea ei ca să nu mă rătăcesc. Atât mi-ar mai trebui: să cheme mama o echipă de căutători cât timp sunt suspendat de la școală.

Totuși, nu poate fi o pădure sălbatică. Sunt ferme în preajmă, iar Jacky și domnul Sinclair se jucau aici. În plus, dincolo de tufișuri, copacii nu sunt foarte deși. Unii sunt numai buni să te cațeri în ei. Ar fi amuzant — să mă cațăr până sus și să mă uit spre casă sau să-l spionez pe domnul Sinclair în timp ce treieră. Mă gândesc la desenele lui Jacky în care amândoi erau cățărați în copaci. Mă întreb ce vedeau?

Cu toate acestea, înainte să mă urc într-un copac, aș vrea să văd poiența. Nu e departe — un spațiu mare și însorit. Pe drum sunt împrăștiate numai crengi uscate, ca niște coarne de cerb. Sunt și câțiva copaci căzuți, putreziți și acoperiți cu mușchi. Unul este foarte lung, cu rădăcini uriașe, îndreptate spre cer.

Când Jacky a făcut desenele, mulți dintre copacii aceștia nu erau aici. Cei căzuți acum erau probabil sănătoși, iar cei putreziți atunci au dispărut de mult, fără să lase nicio urmă. Copacii sunt ca oamenii. În acest moment suntem vii, iar în următorul devenim o amintire, apoi nu mai suntem nici măcar atât.

Mama zice că e morbid când mă aude vorbind așa, dar e adevărat. Habar n-am cum arătau și cum vorbeau străbunicii mei sau strămoșii lor care trăiau în peșteri. E ciudat să cred că erau ca mine, pierzând vremea cu prietenii, supărându-se cu părinții lor, făcând pe grozavii, speriindu-se sau mai știu eu ce. Dar acum au dispărut cu toții, la fel și

lucrurile la care au ținut ei, nimeni nu știe și nimănui nu-i pasă. Și-atunci de ce mă frământ eu pentru lucruri care, peste niște ani, nu vor conta pentru nimeni? Dacă aș ști asta, poate că aș fi fericit.

Când ajung în poieniță, umbra dispare în lumina puternică a soarelui. Frunzele copacilor au început să capete nuanțe de portocaliu și roșu, și se văd niște tufe răzlețe cu fructe de pădure. E și o ridicătură stâncoasă, iar în centru — îmi stă inima în loc — bolovanii din desenele lui Jacky.

Mi-i imaginez pe Jacky și pe domnul Sinclair închipuindu-și că mormanul de bolovani este un fort. Apoi îl văd pe Jacky singur, ascunzându-se în vârful unui copac, prefăcându-se că tatăl lui nu există.

Se aude ciripitul unei păsări. Stau nemișcat, sperând s-o zăresc. În jur este liniște. De ce nu se mai aude combina? Am sentimentul înfricoșător că cineva mă urmărește. Mă uit în spatele meu.

Domnul Sinclair stă la marginea poieniței.

— Ce cauți în lanul de porumb taman când se treieră? Vrei să mori tăiat de combină?

— Scuze. Eram deja în mijlocul lanului când ați pornit. De unde ați știut că sunt aici?

— Am văzut frunzele mișcându-se. Bine c-am observat. M-am gândit eu că tu erai. Am venit să te duc acasă. Nu vreau când se-ntoarce maică-ta să-i explic cum ai ajuns printre știuleții mei de porumb.

Pufnește pe nas.

— Sau aș putea să te bag la mașina de tocat și s-o las să creadă că ai fugit.

Râd ca de-o glumă bună, dar el stă și se uită la mine. Mă gândesc la dispariția lui Jacky și a mamei lui. Mă opresc din râs.

— Da' tu de ce nu ești la școală? mă întreabă domnul Sinclair.

— Am fost eliminat. Nu din vina mea.

— Dacă aș primi câte un dolar de fiecare dată când aud pe cineva spunând că nu e vina lui..., zice domnul Sinclair cu lehamite. Așa că te-ai gândit să te duci prin pădure. Ce credeai c-o să găsești aici?

— Nimic. Voiam doar să văd unde vă jucați cu Jacky.

— Cine-a zis că ne jucam aici?

— Am bănuit.

— Vasăzică ești bănuitor, așa-i? Și ce bănuiești? Bănuiești că știi sau știi că bănuiești?

— Bănuiesc că nu știu.

Domnul Sinclair începe să zâmbească.

— Nu ești atât de prost pe cât pari.

Face semn cu capul spre grămada de bolovani.

— Obișnuiam să las diverse lucruri acolo, ca să le găsească Jacky. O lupă. O pungă cu bile de sticlă. Lucruri de care eu nu mai aveam nevoie. Îi spuneam că le lăsau spiridușii. El știa că eu făceam asta, dar era mai distractiv să ne prefacem.

Privirea domnului Sinclair devine nostalgică.

— Vă întrebați vreodată ce s-a întâmplat cu el?

El mă privește cu ochii mijiți.

— De ce m-aș întreba?

— Nu știu, ați fost prieteni. Eu mă gândesc la prietenii mei de care m-am despărțit. Sper că și ei se gândesc la mine.

— Eu nu mi-aș face iluzii. În ziua de azi, nimeni nu se mai gândește la nimeni. Când ajungi la vârsta mea, nici măcar nu-ți mai aduci aminte câți dintre prietenii tăi au dispărut.

— Cum ar fi Jacky?

Domnul Sinclair mormăie.

— Era la fel ca tine. A dispărut împreună cu mama lui.

Jacky susține altceva.

— La ce te gândești?

— La nimic, zic eu.

— E imposibil să te gândești la nimic.

— Bine... Mă întrebam dacă Jacky vorbea vreodată despre tatăl lui.

— De ce să vorbească? Tu vorbești despre al tău?

— Asta-i altceva.

— Oare? mă întreabă domnul Sinclair uitându-se la mine contrariat. Nu ești singurul bănuitor. Toată lumea are secrete. E mai bine să-ți vezi de treaba ta. Și-acum vino. Am să te duc acasă. Mai am treabă de făcut.

Douăzeci

Toată lumea are secrete, vorba domnului Sinclair. Mama, tata, eu. Ce secrete are domnul Sinclair? Dar Jacky? Odată ajuns acasă, îl întreb pe Jacky:

— De ce mama ta nu t-a luat cu ea, așa cum a făcut mama mea?

Știu că mă aude. Îi simt prezența prin preajmă, pândindu-mă de după mobile, ascuns prin dulapuri, sub pat, dar el nu vrea să iasă. Oare se ține de glume? Care e povestea lui?

Scot desenele lui și mă uit la ele, căutând indicii care mi-au scăpat prima dată. Pe unele foi apare o formă de culoare neagră. O fi o gaură, o peșteră sau camera de cărbuni? Poate că nu-i decât o mâzgălitură. Dar ce-i cu imaginea mamei lui întinsă pe pământ? Doarme? E moartă? Sunt niște chestii în desenele astea care și mie mi-ar da coșmaruri — lucruri obișnuite, cum ar fi lopata tatălui său, toporul sau furca.

Tot uitându-mă la desene, camera dispare. Simt prezentul în trecut și trecutul în prezent: Jacky a pășit pe aceste podele din lemn, a atins aceste clanțe și balustrade, ca și mine. A folosit aceeași chiuvetă, aceeași cadă și același birou. Jacky este peste tot. E în aerul pe care îl respir.

Mi-l imaginez mișcându-se pe-aici, pe la etaj, și mă pomenesc în dormitorul mare de deasupra bucătăriei, holbându-mă la trapa care dă spre podul casei. De ce este sigilată? Aș putea să îndepărtez cu o daltă stratul de zugrăveală de deasupra și să scot cuiele, dar aș face multă mizerie și mama s-ar îngrozi.

Ce e în podul casei, Jacky? Care e secretul?

— Cameron? se aude vocea mamei dinspre bucătărie.

— Sunt sus, strig eu pe un ton exagerat de vesel.

De când o fi ajuns mama acasă? Oare m-a auzit vorbind singur?

— Am adus pizza, strigă mama pe un ton la fel de vesel. Cu topping dublu de cașcaval, pepperoni și ciuperci. Într-un minut se încălzește la cuptorul cu microunde.

Dacă mama m-a auzit, doar se preface. Foarte bine. Să ne prefacem amândoi.

— Super. Mersi. Cobor imediat.

Mama zâmbește când mă așez la masă.

— Cum a fost astăzi?

N-ai zice că aseară ne-am certat. Mama nu uită certurile, dar se pricepe să le ignore. Parcă ar fi niște decorațiuni de Crăciun — puse deoparte, dar ușor de scos la nevoie.

— Astăzi? Destul de bine, zic eu luând o bucată de pizza. Am făcut multe teme.

— Bravo.

Mama face o pauză.

— Ai vrea să mergi cu mine în oraș mâine?

— Ce?

— După două zile de stat singur, probabil simți c-o iei razna.

— Și ce să fac?

— Au o bibliotecă, un centru de recreere. Sau poți să nu vii. Stai aici și te plictisești. Cum vrei tu.

— Nu, ar fi mișto.

Chiar c-ar fi.

Restul mesei se desfășoară în liniște. Discutăm despre lucruri banale, cum ar fi unde să ne întâlnim ca să luăm masa de prânz. Din fericire, liceul este în celălalt capăt al podului, deci n-o să ne vadă niciunul dintre băieți.

— Apropo, n-am uitat de proiectul tău, spune mama după ce terminăm de mâncat și îmi aduce un pachet gros de pe tejghea. Istoricul vânzărilor fermei.

— Mersi.

— Lui Ken ar trebui să-i mulțumești. Zice că dacă mai ai nevoie de ceva, poți să-i ceri.

Îi arunc o privire cu subînțeles.

— Parcă am stabilit un lucru în legătură cu mine și Ken.

— I-am spus de proiectul tău *înainte* de discuția noastră. Zicea că azi se duce la biroul de cadastru și ar putea să se intereseze de fermă, dacă tot merge acolo.

— Foarte bine. Atunci nu-i sunt dator cu nimic.

— Cu nimic, în afară de un *mulțumesc*.

— Și vreau ca nici *tu* să nu-i fii datoare cu nimic.

— Cameron, zice mama oftând. Uneori oamenii le fac altora favoruri fără să aștepte ceva în schimb. Asta se cheamă amabilitate.

Mama e destul de isteață, dar categoric nu se pricepe la bărbați.

Iau pachetul și urc în camera mea, mă așez pe pat cu picioarele încrucișate și îl golesc. Sunt o tonă de chestii. N-ai zice că-i o simplă favoare. E ceva de genul: *Hei, Katherine, vezi ce tip grozav sunt că i-am adus fiului tău toate chestiile astea? Ce zici, luăm cina împreună?*

E și un bilețel de la C.C., scris pe o hârtie cu antetul firmei care are și poza lui în partea de sus. Iau un pix și îi înnegresc doi dinți, apoi îi unesc sprâncenele.

Bună, Cameron,

Am auzit că ai de făcut un proiect la istorie. Mă bucur să te ajut.

Am rugat-o pe Arlene Cooper de la biroul de cadastru să-mi tipărească niște hărți aeriene, istoricul vânzărilor și declarațiile privind impozitele anuale. Majoritatea fermelor de pe-aici sunt lăsate moștenire copiilor, așa că declarațiile de impozit sunt mai utile decât istoricul vânzărilor dacă vrei să știi cine a fost proprietarul.

Mama ta zice că te interesează în mod special dacă a avut loc o crimă sau o sinucidere la ferma voastră. Aș vrea să pot spune da, ca să-ți iasă eseul mai palpitant, dar nu s-a întâmplat așa ceva. A fost la un moment dat un fermier care a murit sfâșiat de câini. Crezi că asta ți-ar folosi?

Spune-mi dacă mai ai și alte întrebări. De asemenea, spune-mi dacă ai vrea să jucăm o partidă de baseball, să aruncăm câteva mingi.

Ken.

Să jucăm o partidă de baseball? Să aruncăm câteva mingi? Du-te și te-mpușcă.

Cel mai important lucru este că C.C. spune că n-a avut loc nicio crimă. Atunci ce s-a întâmplat cu Jacky? Dacă n-a plecat cu mama lui, n-ar fi fost găsit după ce câinii l-au omorât pe tatăl lui?

Mă uit peste hărți. Interesant. Harta comitatului din 1825 arată că linia de cale ferată trecea prin Wolf Hollow. În actul de concesiune din

1838, jumătate din zonă e acoperită de pădure.

Teancul de declarații fiscale de dedesubt este gros de vreo trei centimetri. Aproape că mă ia somnul doar uitându-mă la el. Îl dau deoparte și mă uit pe sumarul vânzărilor fermei care are doar o pagină.

Ciudat. Primul proprietar, Silas Henning, a cumpărat ferma în 1839. Aceasta a aparținut familiei lui până în 1924, când a fost vândută lui Henry McTavish. Și gata. Ferma n-a mai fost vândută după aceea. N-are cum să fie așa. De ce nu apare vânzarea către familia Sinclair?

Iau declarațiile fiscale. Numele lui Henry McTavish este înlocuit de Frank McTavish în 1952. Probabil că atunci a fost preluată de tatăl lui Jacky. Numele domnului McTavish apare în declarații până în anul ăsta.

Asta înseamnă că domnul Sinclair nu este proprietarul fermei. E tot tatăl lui Jacky. Un mort. Oare ce ascunde domnul Sinclair — în legătură cu ferma, cu Jacky, cu toate?

Douăzeci și unu

Îi arăt mamei că domnul McTavish este în continuare proprietarul fermei.

— Ce ciudat, nu-i așa? zice ea încercând să nu zâmbească. Eu nu sunt agent imobiliar, deci mi-e teamă că nu am o explicație pentru acest mister, dar știu pe cineva care chiar este agent imobiliar și sunt sigură că ar fi bucuros să te lămurească.

Bună încercare, mamă.

Dar are dreptate. C.C. *este* cel cu care trebuie să vorbesc. Fir-ar să fie.

A doua zi dimineață, soarele apare mai greu decât mă trezesc eu. În timp ce mergem cu mașina spre oraș, ceața plutește peste câmpurile de pe care a fost strânsă recolta.

Încetinim când ne apropiem de școală; două autobuze tocmai intră în parcare. Mă las mai jos în scaun ca să nu mă vadă careva. Câteva secunde mai târziu trecem pe lângă motelul unde am stat în prima noapte, apoi traversăm podul de fier și intrăm în oraș.

Privesc în jos, la defileul râului care trece pe sub pod — valea din Wolf Hollow. Grosul ceței se lasă în această scobitură; parcă am merge cu mașina pe niște nori. Îmi imaginez cum era în vremurile de demult, când lupii apăreau din aburii ceții.

După pod, autostrada se transformă într-un drum principal, adică Strada Principală. Sunt doar vreo zece străzi care o intersectează și șapte-opt care merg în paralel cu ea, de-o parte și de alta. Trecem pe lângă un chioșc unde se poate comanda din mașină înghețată la cornet, dar care este închis până la primăvară, un mic mall cu un chioșc unde se vând hamburgeri, un magazin 7-Eleven, o benzinărie și un oficiu poștal. Urmează niște clădiri cu două nivele, cu magazine și restaurante la parter și apartamente de locuit deasupra: Knotty Pine Inn; Mindy's Fine Dining; Walker's Ladies and Men's Apparel, cu îmbrăcăminte pentru oameni care se pare că au trăit în urmă cu un secol; Shamrock Bar, cu ferestrele acoperite cu obloane; Lucille's Nail Emporium; o spălătorie de haine; două farmacii; The Capital, singurul cinematograf

din Wolf Hollow, care are doar două săli.

Pe la mijlocul Străzii Principale, peisajul devine iar respectabil odată cu primăria, oficiul registrului local, secția de poliție, biblioteca și biroul publicației *Weekly Bugle*. Mai departe, o casă cu acoperiș din șindrilă și pereții decorați cu fluturi din lemn pictat și un panou pe care scrie Kelly's Krafts; firma Huntley Memorials, a cărei curte din față e plină cu pietre funerare; încă un mic mall, care adăpostește un magazin cu articole de un dolar, Minnie's Mini-Mart și Agenția imobiliară Ken Armstrong. În sfârșit, o benzinărie pentru cei care au uitat să facă plinul în celălalt capăt al orașului și din nou ferme.

Oprim în fața agenției la ora opt și jumătate. C.C. încă n-a venit.

— Nicio grijă, trebuie să vină, zice mama. Pe urmă, poți să lămurești misterul, să înoți la centrul de recreere și să ne întâlnim la prânz să luăm masa împreună. La Knotty Pine Inn au niște cartofi prăjiți nemaipomeniți. Și tarte cu fructe făcute în casă. O să-ți placă.

Îmi pun rucsacul pe umăr și intru după mama, lăsând pe biroul ei pachetul de la Ken. Apoi ies iar și-mi fac de lucru uitându-mă la fotografiile caselor de vânzare din vitrină, toate mai arătoase decât a noastră.

. Audbâzâitul unei bormașini electrice dinspre Huntley Memorials. Prin ceață văd un bărbat de vreo patruzeci de ani, scund și îndesat, îmbrăcat în salopetă, cu ochelari de protecție și o șapcă de baseball pe cap, care gravează o piatră de granit așezată pe o masă de picnic. Un cablu prelungitor portocaliu de la unealta lui intră într-un garaj făcut din bolțari.

Mă duc într-acolo să mă uit mai bine ce face. Bărbatul are cele mai aspre mâini pe care le-am văzut vreodată. Părul nepieptănat îi iese de sub șapcă și-i cade pe ceafă. Închide bormașina și ridică privirea spre mine.

— Te ajut cu ceva?

— Nu. Îl aștept pe domnul Arınstrong. Ăăă, Ken Armstrong de la agenția imobiliară. Mama mea lucrează acolo. V-am observat lucrând și, știți, n-am mai văzut cum se gravează o piatră funerară.

— Oh.

După exclamația lui, nu-mi dau seama dacă trebuie să plec sau să

mai zic ceva. Arăt cu capul spre piatră.

— Tipul a murit de curând?

— În urmă cu o lună.

— Oh.

Pauză stânjenitoare.

— V-a fost prieten?

Am spus eu asta? Ce se întâmplă cu mine?

— Nu. Dece ?

— Întrebam și eu.

Pleacă. Pleacă imediat.

— Și ce se întâmplă dacă scrieți numele greșit?

— Nu-l scriu greșit. Altceva?

Deodată îmi vine o idee strălucită. Domnul McTavish și-a cumpărat câinii chiar după dispariția soției lui; câinii l-au omorât la câteva luni după aceea. Dacă știu când a murit, pot să-mi dau seama cam pe când străbunica lui Cody l-a acuzat de crimă și să verific ce a spus ea la ziarul *Bugle*.

Îmi dreg vocea.

— Familia dumneavoastră face toate pietrele funerare de aici?

— Cam da.

Arată cu bărbia spre ecusonul lui: Huntley Memorials. Înființată în 1926.

— Deci tot familia dumneavoastră a făcut și piatra pentru Frank McTavish?

Omul se oprește.

— Cine?

— Fermierul care a fost sfâșiat de câinii lui, prin anii '60.

— Ah, ăla.

— Da. Aș vrea să știu când a murit. Ar trebui să scrie pe piatra lui, nu?

— Sigur, dar asta a fost cu cincizeci de ani în urmă. Noi n-avem o evidență tocmai de pe vremea aia. Și în niciun caz nu ținem evidența inscripțiilor.

De ce nu? Care-i problema?

Bărbatul se apleacă peste piatra lui și își reia lucrul.

— Dacă ții neapărat să afli, întreabă la cimitir. Două străzi mai încolo, faci dreapta, în capătul drumului, chiar înainte de lac. Ei trebuie să aibă o hartă cu toate locurile de veci. Și-i cauți mormântul.

La cimitir. Mă duc într-acolo.

Douăzeci și doi

Chiar înainte s-o iau din loc, apare C.C. cu mașina și sare din ea de parcă ar fi partenerul meu polițist într-un film de acțiune.

— Cameron, prietene, ce mai faci?

Ridică mâna ca și cum s-ar aștepta să batem palma.

Îl salut fără tragere de inimă și-mi vâr mâinile în buzunare.

— În legătură cu pachetul pe care mi l-ai trimis, documentele despre fermă. Am găsit ceva ciudat. Mama mi-a zis că ai putea să mă lămurești tu.

— Sigur că da, zice el poftindu-mă în agenție.

Mama vorbește la telefon; mie îmi transmite din priviri să mă port frumos, iar lui C.C. îi spune mișcându-și buzele: „Cafea, te rog". El îi face cu ochiul în semn că *s-a făcut* și apasă un buton la automatul de cafea.

— Vrei un cappucino? mă întreabă.

— Sigur că da.

Mama ridică din sprânceană; știe că nu-mi place cafeaua. Îi arunc o privire care vrea să spună *nu mă face de rușine*.

C.C. dă mamei primul pahar și se tachinează amândoi până sunt gata și ale noastre. Pun patru pliculețe de zahăr într-al meu, recuperez pachetul de pe biroul mamei și îl urmez pe C.C. în biroul lui. E o cameră bej, cu perdele care ascund o fereastră cu gratii ce dă spre aleea din spate. Pereții sunt acoperiți cu diplome înrămate: diploma de facultate, licența agenției imobiliare, slogane ieftine, de genul „Dacă nu acum, atunci când?" și fotografii cu un băiat și o fată în jur de patru-cinci ani. Mă opresc în fața uneia în care cei doi copii stau unul lângă altul pe treapta de sus a unei verande și mănâncă înghețată la cornet.

C.C. vine lângă mine.

— Ei sunt Patrick și Kimberley.

— Copiii tăi?

— Au șapte, respectiv opt ani acum, zice el clătinând din cap. Locuiesc împreună cu mama lor la câteva sute de kilometri depărtare. Nu-i văd prea des.

— Ești divorțat?

— Aproape. Mai avem de semnat niște hârtii. Dar, în principu, da.

Preț de o clipă nu mai vorbește ca într-o reclamă TV; ci ca un tip căruia îi este dor de copiii lui.

C.C. se așază în fotoliul de piele de la biroul lui și îmi face semn spre cel de vizavi. Suflă în paharul de cappucino. Eu iau o înghițitură și mă străduiesc să nu fac o grimasă.

— Abia aștept să aud ce vrei să mă întrebi. Mama ta zice că-ți merge mintea tot timpul. Tre' să-ți spun că mie nu. Dar ești prea deștept ca să nu-ți fi dat seama de asta, nu?

Oare încearcă să mă facă să-mi placă de el? Vrea să-mi spună că știe că nu-l plac?

— Nu-s chiar atât de deștept.

— Nici eu chiar atât de prost să te cred, râde el. Din fericire, mă pricep la afaceri imobiliare. În plus, îmi și place. În fine, ai nevoie de explicații în legătură cu ceva ce ți-am dat eu?

— Da, zic eu dându-i pachetul. Dacă e să mă iau după istoricul vânzărilor, familia Sinclair nu a cumpărat niciodată ferma, iar impozitele sunt încă pe numele lui Frank McTavish, tipul omorât de câini.

— Cum?

— Nu știai?

— Nu.

Încruntat, C.C. scoate documentul și se uită pe el.

— I-am spus lui Arlene ce vreau, ea a tipărit materialele și eu le-am dat mai departe.

Se uită printre hârtii.

— Ce fază!

— Chiar că ce fază. Adică, cum e posibil așa ceva?

— Bună întrebare.

C.C. se lasă pe speteaza fotoliului. Mi-a spus să-l întreb orice, dar s-a împotmolit la prima întrebare pe care i-am pus-o. Observ încordarea care i se citește pe frunte. Aproape că-mi pare rău de el.

— OK, zice el până la urmă, dar asta nu-i decât o supoziție. Dacă îmi amintesc eu bine, soția lui McTavish a plecat împreună cu fiul lor

cu puțin timp înainte să moară el. Probabil că în testament l-a trecut pe fiul lui drept moștenitor al fermei.

— Dar dacă fiul era dispărut...

— ...și McTavish nu avea altă rudă care să aibă pretenții, ferma rămânea așa. S-ar fi acumulat impozitul neplătit, iar statul ar fi luat-o ca să recupereze datoria.

— Asta dacă nu cumva cineva *a plătit* taxele, zic eu, caz în care statul ar fi mulțumit.

— Așa e. Nimeni n-ar vrea să se instaleze acolo dacă ar exista un fiu care s-ar putea întoarce într-o bună zi.

— Dacă familia Sinclair a plătit impozitul, ei ar fi îndreptățiți să folosească pământul până la întoarcerea fiului.

— Mama ta are dreptate. Ești foarte isteț.

— Dar fiul, adică Jacky, nu s-a mai întors *niciodată*, exclam eu în timp ce gândurile îmi vin mai repede decât le pot rosti. Nu i-a păsat nimănui pentru că, totuși, taxele au fost plătite și, până la urmă, a trecut atâta timp, încât nimeni nu s-a mai gândit la asta. Așa stau lucrurile.

— Este foarte posibil.

— Este legal?

— Nu e *ilegal*. Mai ales dacă McTavish l-a numit pe tatăl lui Art Sinclair executorul său testamentar.

— Domnul Sinclair zicea că tatăl lui și domnul McTavish erau cei mai buni prieteni.

— Atunci asta este.

C.C. bate darabana cu degetele pe birou.

— Tatăl lui Art putea foarte bine să spună că avea grijă de fermă până la întoarcerea fiului lui McTavish. N-ar fi fost nicio problemă și nimeni nu l-ar fi obligat să vândă.

— Pe urmă, tatăl domnului Sinclair moare și domnul Sinclair continuă să plătească taxele așa cum a făcut familia lui până atunci, iar el câștigă bani dintr-o fermă pe care n-a cumpărat-o niciodată.

Ochii lui C.C. strălucesc. Știe încotro bat, iar acolo e o problemă.

— Cameron, să nu uităm că asta nu-i decât o supoziție. Chiar dacă avem dreptate, în momentul de față domnul Sinclair ar putea

pretinde dreptul de folosință asupra fermei. Dacă aș fi în locul lui, m-aș duce la un tribunal și aș face totul oficial.

— Dar există șansa să piardă. Poate se gândește: De ce să risc?

C.C. începe să râdă.

— Mai degrabă, după cum îl știu eu pe Art, pur și simplu nu s-a preocupat. Dacă aș fi în locul lui, aș rezolva problema fără întârziere.

— Și eu la fel.

Ne uităm unul la altul.

— Ce-i? mă întreabă el zâmbind.

— Cum adică „ce-i"?

— Vrei să mă întrebi ceva.

— De unde știi?

— După cum stai pe scaun.

— Te pricepi să citești oamenii.

— Doar mă ocup de vânzări.

C.C. se lovește ușor cu degetul la tâmplă.

— Bine.

Ezit.

— Dacă ți se pare o chestie prea personală, să-mi spui, dar... cum e să nu-ți vezi copiii prea des?

El mă privește direct în ochi.

— E ca și cum aș muri. Sunt copiii mei. Dar nu vor mai locui cu mine niciodată. Iar eu nu mai fac parte din viața lor. Își creează propriile amintiri din care eu n-am să fac parte niciodată. Asta mă omoară. Chiar așa. Mă omoară.

Oare lui tati îi este la fel de dor de mine? De-asta încearcă mereu să mă găsească?

— Cât de des îi vezi?

— Un weekend pe lună. O săptămână de Crăciun. Două săptămâni vara. Nu e aceeași situație ca la tine.

Încremenesc.

— Cât de multe ți-a povestit mama?

O spun pe un ton supărat, deși nu așa voiam să sune. Nici nu știu *cum* voiam să sune. Mama a discutat cu un prieten, atâta tot. Iar el nu-i atât de ticălos cum îl credeam eu.

— Cameron, zice el, de parcă ochii lui ar vedea în mintea mea și glasul lui m-ar îmbrățișa, orice este între tine, mama ta și tatăl tău — este problema voastră. Nu mă privește pe mine.

— Corect.

Simt că fața mea se chinuie să nu se schimonosească, fiindcă îmi vine să plâng.

— Și încă un lucru: Știu că ai un tată și acela nu sunt eu, n-am să fiu niciodată. Nici n-am să încerc. Îți promit. Am să fiu doar eu. Ken. Dacă vrei să vorbești cu mine sau nu, tu decizi. Dar să știi că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Bine.

. Amândoine dăm seama că discuția s-a încheiat. E ciudat cum se întâmplă chestia asta. Ieșim s-o vedem pe mama la biroul de la intrare.

— Ați lămurit problema cu proprietarul? întreabă mama.

— Am lămurit multe lucruri, spune Ken.

Mama se întoarce spre mine.

— Este ora nouă. Vii înapoi la prânz după ce te duci la înot?

— Sigur că da.

Dacă există bazin de înot la cimitir.

— Pe curând.

Îmi iau rucsacul pe umăr și ies chiar când ei strigă în urma mea:

— Distracție plăcută.

Nu mă uit înapoi. Nu vreau să știu dacă el i-a pus mamei mâna pe umăr. Deocamdată, tot ce știu este că lui n-am să-i mai spun C.C. De-acum înainte am să-i spun Ken.

Douăzeci și trei

Cimitirul. Numai la el mă gândesc.

Trec de două intersecții, apoi cotesc la dreapta, așa cum mi-a zis omul de la firma Huntley, și merg pe o stradă cu case vechi din cărămidă. Toate au verandă cu arbuști pe margine, ferestre mari și un copac lângă trotuar. Câteva au mici bazine pentru păsărele. De la a patra stradă încolo, casele devin mai sărăcăcioase; pereți căptușiți cu plăci de aluminiu, buruieni ce cresc printre crăpăturile aleilor din ciment și un loc de joacă pentru copii cu feroneria ruginită; apoi trec pe lângă un părculeț.

Cu cât merg mai departe, cu atât mai deasă devine ceața; parcă aș trece prin pânze de păianjen. Până la urmă ajung la ultima intersecție. De partea cealaltă se vede un gard din fier forjat cu vârfuri ascuțite și o poartă deschisă, cu un panou din lemn pe care scrie: Cimitirul Wolf Hollow, înființat în 1794.

Trec de poartă și intru într-o pădure de pietre funerare. Cum o să-l găsesc eu pe domnul McTavish? Drumul pe care merg se bifurcă. Partea din dreapta duce spre o clădire mică, cu garaj și o magazie pentru scule. La geam se vede o lumină. Bat la ușă.

— Care ești? se aude o voce dinăuntru.

Ușa se deschide. În fața mea apare o femeie scundă și îndesată, îmbrăcată într-o haină de ploaie galben-aprins și mănuși de lucru.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Caut un mormânt.

— Ai nimerit unde trebuie, zice ea făcându-mi cu ochiul. Un mormânt anume?

— Da. Frank McTavish? A murit cu mult timp în urmă.

— Pe mine mă-ntrebi?

Doamne, ce-i cu oamenii ăștia?

Femeia mă poftește într-un birou mobilat sumar, luminat cu tuburi fluorescente. Are un calorifer de perete, un birou cu un calculator și niște scaune cum sunt cele de la vânzările de vechituri. Pe pereți sunt fotografii îngălbenite de vreme, cu grădini de flori și curcubee, și o hartă imensă cu terenurile cimitirului.

— Jean Currie.

Femeia îmi strânge mâna.

— Cameron Weaver.

— Și zici că-l cauți pe Frank McTavish. E ăla care-a murit sfâșiat de câini, așa-i? N-am nevoie să-l caut pe calculator. Câinii ăia au devenit un fel de legendă locală.

Arată cu degetul pe harta cimitirului.

— Este îngropat alături de părinții lui în Sectorul D, Lotul 24. O iei pe drumul principal până la a doua intersecție. O să ajungi la un arțar uriaș pe partea dreaptă. Mergi puțin în unghi de optzeci de grade și gata, ai ajuns.

Mă simt ca un cățeluș rătăcit; probabil că așa și arăt.

— Haide că te duc eu acolo, oftează domnișoara Currie, făcându-și pomană cu mine. Oricum am de săpat o groapă în Sectorul F. Un domn de la azilul de bătrâni, a murit alaltăieri; nouăzeci și șase de ani. Ziceau c-a mâncat seara și pe urmă bang! Nici n-a avut când să se plângă.

S-o luăm de la început.

— Dumneavoastră săpați morminte?

— Eu mi-s paznic și gropar.

Domnișoara Currie mă conduce la garaj și mă pune să stau lângă ea într-un încărcător-excavator. Apoi pornim prin ceață.

— Ar trebui să vii când e soare, zice domnișoara Currie. E superb. Vara vin turiști ca să copieze inscripțiile de pe pietrele funerare ale pionierilor.

Când ajungem la arțar, domnișoara Currie oprește excavatorul și mă conduce până la mormântul domnului McTavish. Locul este marcat cu o lespede simplă și cenușie din calcar.

McTAVISH

EMILY (COLE) McTAVISH

12 martie 1899 — 24 aprilie 1924

MULTIUBITA SOȚIE A LUI

HENRY McTAVISH

18 ianuarie 1893 — 16 februarie 1952

PĂRINȚII LUI
FRANK H. McTAVISH
24 aprilie 1924 — iunie 1964

Ciudat. Toate datele includ și ziua morții, mai puțin la tatăl lui Jacky. Dacă au știut doar luna în care a murit, nu și ziua, poate că a murit cu câteva săptămâni înainte să-l găsească. Îmi imaginez cadavrul zăcând pe câmp, printre bălării. Mi-i imaginez pe soții Sinclair bătând la ușa lui, întrebându-se unde este, crezând că s-a dus pe undeva și plecând, în timp ce cadavrul lui zăcea la numai câteva sute de metri mai încolo, pe jumătate mâncat de câini. Mă întreb cât a mai rămas din el când l-au găsit.

— Te simți bine? mă întreabă domnișoara Currie.

— Da, sigur.

Ba nu.

— Tocmai am observat ceva, zic eu. Mama domnului McTavish a murit în ziua când s-a născut el.

Domnișoara Currie se uită mai bine la date.

— Ia te uită, da' ce spirit de observație ai. Probabil că a murit la naștere. Se întâmpla frecvent pe vremea aia.

— Și nu apare numele unei a doua soții, ceea ce înseamnă că tatăl lui nu s-a recăsătorit. Nu mai avea rude?

— Nu, din câte știu eu. În lotul ăsta încap șase și nu-s decât trei.

Domnișoara Currie se oprește.

— Nu vreau să te zoresc, băiete, dar trebuie să m-apuc de săpat. Știi să te întorci singur?

— Da, mulțumesc. Nu trebuie decât să ies în drumul principal.

— Vezi că știi? zice ea întorcându-se la excavator. Pe curând, aligatorule.

— Pe curând, crocodilule.[3]

N-am mai spus chestia asta de când aveam cinci sau șase ani și mă jucam cu bunica.

Domnișoara Currie dispare cu excavatorul în ceață. Eu îngenunchez în fața pietrei funerare și citesc, apoi recitesc datele inscripționate pentru tatăl lui Jacky. S-a născut în 1924 și a murit în

1964. Înseamnă că avea patruzeci de ani. La fel ca tatăl meu. Ar putea fi mormântul tatălui meu.

Pun mâna pe piatra rece și închid ochii. Văd fotografia pe care mi-a dat-o tata când ne-am întâlnit ultima oară, cea cu noi doi pe plajă, pe care o țin ascunsă sub fotografia de pe noptieră, cu mama și bunicii mei. Oare tata încă arată la fel ca atunci? El se întreabă cum arăt *eu*? Dacă moare și n-am să-l mai văd niciodată?

Simt o prezență în spatele meu. Întorc capul. Prin ceață văd un câine mare și cenușiu care se uită la mine de după piatra unui mormânt.

Ce-o vrea?

Nu te gândi la prostii. E doar un câine. Un câine obișnuit.

Oare?

Ochii câinelui sunt de un albastru rece. Mă lipesc cu spatele de piatra funerară a domnului McTavish. Câinele dispare în ceață. Rămân încremenit, lipit de piatră, pentru nu știu cât timp. Nu văd decât pietre funerare, îngeri și cruci. Mă ridic încet și mă îndrept spre arțarul de la marginea aleii secundare.

Ceva mă urmărește. Ceva care se ascunde după pietre.

Merg pe aleea secundară până la drumul principal. Deodată, chiar în fața mea, blocându-mi calea, apare din nou câinele.

— Pleacă. Lasă-mă în pace.

Câinele începe să mârâie. Nu-i nimeni să m-ajute. Mă gândesc la domnul McTavish. Apoi aud o voce îndepărtată: „Nu-ți fie teamă. N-o să te muște. Nu-l las eu."

Câinele o ia la fugă.

— Jacky? șoptesc eu. Ești aici?

— Nu, la fermă. N-am părăsit ferma de când a plecat mama. Ți-am mai spus.

Închid ochii. Mă aștept să-l văd în șura cu fân sau în pădure. Dar nu văd decât o beznă groaznică. Oare pentru că el nu există decât în mintea mea? Nu, el este mult prea real; *trebuie* să fie pe undeva. Mă cuprinde groaza.

— Jacky, unde ești? De ce nu pot să te văd?

— De-aia.

Vocea îi sună ciudat, parcă ar zâmbi, numai că motivul pentru care zâmbește nu-i ceva amuzant.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zice Jacky pe un ton cântat. Doar că sunt în locul meu special. Nimeni nu mă vede aici. Nimeni.

— Care este locul tău special? *Unde* este locul tău special?

— Întreabă-l pe Arty. El știe. E singurul care știe.

— Nu. Eu *pe tine* te întreb. Dacă ești prietenul meu, spune-mi.

El nu răspunde. De ce nu răspunde? Este speriat? Se joacă?

Mă concentrez. Unde este atât de întuneric încât nu vede nimeni? În camera pentru cărbuni, unde am găsit desenele lui? Într-un loc unde se juca împreună cu domnul Sinclair? Nu în hambar; acolo intră lumina prin crăpături. Dar dacă o fi un loc din pădure?

— Jacky, există vreo cavernă lângă bolovani? O ascunzătoare subterană? Acolo este ascunzătoarea ta?

Lângă mine se aude trosnind o surcea. Cine este? Ce este? Nu aștept să văd.

O iau la fugă.

---

[3] „See you later, alligator/In a while, crocodile". Aluzie la versurile melodiei „See you later, alligator" devenită celebră în anii '50 prin interpretarea formației Bill Haley and His Comets. (*N. red.*)

Douăzeci și patru

Nici nu știu când ajung pe Strada Principală. Sunt oameni și mașini peste tot. Lucrurile sunt normale, cel puțin pentru toți ceilalți, în afară de mine. N-o să am liniște până nu aflu ce s-a întâmplat cu Jacky.

Mă uit la ceas. E ora zece. Mai am timp să mă duc la *Weekly Bugle* înainte să mă întâlnesc cu mama la prânz. Știind acum că domnul McTavish a murit în iunie 1964, pot să cer să-mi aducă din depozit anumite numere ale ziarului. Dacă încep din luna martie, ar trebui să acopăr perioada când Jacky și mama lui au dispărut, iar străbunica lui Cody l-a acuzat pe domnul McTavish de crimă.

Ziarul *Bugle* are sediul într-o veche clădire din piatră, cu ferestre arcuite. Un clopoțel sună când deschid ușa de la intrare. În fața mea, o tejghea blochează intrarea pe un culoar larg, având de-o parte și de alta birouri cu pereți despărțitori. În spate se vede o tiparniță și suluri de hârtie de ziar stivuite pe niște rafuri masive.

— Alo? E cineva aici?

— Vrei să te duci tu? strigă cineva dintr-un birou de pe partea stângă.

— Sunt ocupat, Gus, strigă altcineva din dreapta.

— Tu ești mereu ocupat, mormăie Gus ridicându-se și venind la tejghea. Cu ce te pot ajuta?

Gus este o adevărată apariție: cu un nas butucănos, o burtă revărsată peste pantalonii largi și cu mânecile cămășii suflecate. Brațele lui seamănă cu niște cârnați imenși și păroși. Are păr până și pe degete. Ți-ajunge să faci o perucă din atâta păr.

— Pregătesc un proiect la istorie pentru școală. Aș putea să văd niște ediții mai vechi din arhiva dumneavoastră?

Gus mă privește de parcă aș fi picat din lună.

— Arhiva noastră?

— Da, vă rog. Aș avea nevoie să citesc numerele din martie până în iunie 1964.

— Ți se pare cumva că aici e sală de lectură?

Pardon? Mă ia la rost un individ care arată ca un circar?

Îi răspund cu zâmbetul mieros pe care îl folosesc ca s-o scot pe mama din sărite.

— Nu, domnule. Am crezut că aici e *Weekly Bugle*. Și am crezut că poate la *Weekly Bugle* se găsesc ziare *Weekly Bugle*. Fiindcă am crezut că *Weekly Bugle* publică *Weekly Bugle*. Sau poate mă înșel?

Gus îmi aruncă o privire de parcă l-am indispus și mai mult decât era deja.

— Arhiva se găsește la bibliotecă.

Bibliotecara este mult mai amabilă, poate pentru că sunt prima persoană pe care o vede după mult timp. Mă conduce în ceea ce ea numește „Camera *Weekly Bugle*" din spate. Practic e un fișet înalt până în tavan. Numerele ziarului *Bugle* sunt legate pe luni, în rame de lemn, atârnate pe rânduri lângă perete. În centrul camerei se află o masă mare din lemn de nuc, cu câte un scaun cu spătar pe fiecare latură.

Doamna Browning — după cum scrie pe ecusonul ei — găsește ce am nevoie în câteva secunde.

— Poți să stai cât vrei, zice ea pe un ton jovial, apoi aruncă o privire spre rucsacul meu. Dar aș vrea să-ți reamintesc un lucru: în bibliotecă nu este voie cu mâncare și băutură, iar telefonul mobil trebuie închis. Mulțumesc.

Cu un gest ostentativ închid telefonul și îl pun în rucsacul în care nu am nici mâncare, nici băutură. Doamna Browning dispare, lăsând ușa deschisă. Nu știu dacă a lăsat-o așa ca să intre aer și la mine sau ca să mă supravegheze. Ce-mi pasă? Nu mă interesează decât crima.

În anii '60, ziarul avea doar douăsprezece pagini. Dar adunând numerele săptămânale din perioada martie–iunie, tot am aproape două sute de pagini de răsfoit. Încerc să mă concentrez pe ce mă interesează, dar e greu să nu-mi fie distrasă atenția. De exemplu, găsesc o rubrică absolut neobișnuită care nu mai apare astăzi, intitulată „Pe-aici se spune că...", despre cine vine în oraș în vizită la rude, cum ar fi: „Pe-aici se spune că sâmbătă, 7 martie, doamna Grace McKinnon va pregăti o cină cu friptură de vacă pentru fratele său, domnul Clyde Waterston, cumnata sa, doamna Bess Waterston, și nepoții săi, Wilma, Bonnie și Fred Waterston, foști locuitori ai orașului Wolf Hollow, în prezent

stabiliți în Spruce Grove, Iowa. Să ne oprești și nouă o porție, Grace."

Urmează anunțurile publicitare. Farmacia are la vânzare Brylcreem și alte produse cosmetice pentru îngrijirea părului, Kresge's are la ofertă două cercuri hula hoop la preț de unul, iar Co-op are tractoare, pe care trebuie neapărat să le vezi ca să crezi că există.

După ce pierd o grămadă de vreme cu primele două numere, mă străduiesc să citesc mai departe doar titlurile. Majoritatea sunt de genul: „Patinoarul se deschide la sfârșitul lunii aprilie", dar pe ultima pagină din cel de-al treilea număr săptămânal din luna martie, îmi sare în ochi un titlu.

Un bărbat din localitate a fost dat dispărut

> Domnul Matthew Fraser a dispărut, susține verișoara sa, doamna Hannah Murphy. „Matthew a dispărut în urmă cu două săptămâni", a declarat ea pentru *Bugle*. „Șeful poliției, domnul Cole, nu a luat nicio măsură."
>
> Șeful poliției dezmințe acest lucru. „Am luat legătura cu fostul patron al domnului Fraser de la firma Wolf Hollow Plumbing", a declarat acesta pentru *Bugle*. „Domnul Fraser i-a adus la cunoștință patronului său că se va muta din oraș. Este rușinos că acesta nu a informat-o pe verișoara sa în legătură cu decizia lui. Totuși, nu avem motive să credem că domnul Fraser este în pericol."

Măiculiță. Doamna Murphy! Cred că ea e străbunica lui Cody Murphy! Am găsit-o!

În următorul număr, pe prima pagină apare o fotografie cu doamna Murphy care stă pe un carton de ouă în fața secției de poliție. Strigă ceva într-un megafon și ține ridicată o pancardă pe care scrie „Dreptate pentru Matthew Fraser". Pare cam nebună, cum era și Cody când a tăbărât cu pumnii pe mine, și amândoi au aceeași bărbie pătrățoasă și fruntea cu proeminențe de-o parte și de alta. Articolul spune așa:

Arestată în urma acuzațiilor

Doamna Hannah Murphy a fost arestată în fața secției de poliție din Wolf Hollow, sâmbătă, 28 martie, sub acuzația de perturbare a liniștii publice. Ea cerea luarea de măsuri în cazul vărului său, domnul Matthew Fraser, care a părăsit Wolf Hollow în urmă cu mai bine de trei săptămâni.

Vorbind printr-un megafon, pe treptele secției de poliție, doamna Murphy l-a acuzat pe domnul Frank McTavish, proprietarul fermei de pe a 4-a Concesiune, de implicare în ceea ce ea numește dispariția vărului său.

„Soția și fiul lui McTavish au dispărut și ei. Unde sunt?" a întrebat doamna Murphy. „Ce-a făcut cu ei?"

După ce doamna Murphy a fost reținută, șeful poliției, Andy Cole, a spus mulțimii adunate în fața secției că nici soția și nici fiul domnului McTavish nu au fost declarați dispăruți. El le-a reamintit celor prezenți că domnul Fraser a părăsit orașul de bunăvoie în urmă cu câteva săptămâni.

Soțul doamnei Murphy, domnul Reg Murphy, a aflat de protestul soției sale și de faptul că aceasta a fost arestată abia în momentul când a fost contactat de poliție. După ce s-a întâlnit cu șeful poliției, acuzațiile la adresa soției sale au fost retrase.

„Hannah nu mai e în apele ei de când a plecat Matthew", a declarat el pentru *Bugle*. „Așteptăm cu nerăbdare să primim vești de la Matthew și cerem să ne fie respectat dreptul la intimitate."

În numărul următor, cazul apare pe pagina a doua.

Poliția face o descindere la ferma lui McTavish

Șeful poliției, Andy Cole, și un alt ofițer, au făcut o vizită la ferma domnului McTavish de pe a 4-a Concesiune, în după-amiaza zilei de joi.

„Nu aveam motive de îngrijorare", a declarat șeful poliției, „dar

am efectuat verificări pentru a-i liniști pe cei care au rămas cu îndoieli după incidentul de la secția de poliție de săptămâna trecută. Domnul McTavish ne-a poftit înăuntru. El a declarat că soția sa, doamna Evelyn McTavish, a părăsit zona împreună cu fiul lor, Jacky, în vârstă de zece ani, în urmă cu trei săptămâni. El a explicat că nu a depus o reclamație privind dispariția lor deoarece nu consideră că este vorba de o dispariție."

În urma inspectării proprietății, domnul McTavish a pus la dispoziția poliției o scrisoare trimisă de soția sa la data presupusei dispariții, purtând ștampila oficiului poștal din Ramsay.

„Doamna McTavish scria că ea și fiul ei călătoresc în compania domnului Matthew Fraser", a declarat șeful poliție. „Date fiind neînțelegerile dintre ea și soțul ei, nu dorește să dezvăluie locul unde se află. Cu consimțământul soțului ei, noi respectăm această decizie."

Domnul McTavish a declarat pentru *Bugle* că suferă din cauză că soția sa a făcut acest pas nefericit, dar că nu a depus o cerere de divorț fiindcă speră că într-o bună zi se vor împăca.

„În ce-l privește pe fiul meu, mă gândesc la el tot timpul", a spus acesta, „dar cred că este în interesul copilului să fie împreună cu mama sa. Când va veni momentul, nu mă îndoiesc că va lua legătura cu mine. Până atunci, date fiind treburile de la fermă, nu am nici timp și nici bani ca să-i forțez să se întoarcă sau să-l cresc eu singur."

Ziarul nostru a stat de vorbă și cu domnul Ian Sinclair, vecinul familiei McTavish. „În orice căsnicie există suișuri și coborâșuri", ne-a spus acesta. „Suntem prieteni buni cu familia McTavish și le dorim numai bine." El a refuzat să facă alte comentarii.

Poliția consideră că plecarea celor doi este o chestiune de familie.

Mintea îmi lucrează cu febrilitate. Dacă domnul McTavish și-a omorât soția, pe Matthew Fraser și pe Jacky, înseamnă că trebuia să scape cumva de cadavre. Cel mai sigur loc ar fi fost ferma. În orice altă parte, ar fi riscat să fie prins în timp ce muta cadavrele; ar fi existat și

pericolul să fie descoperite de străini — oricum, acestea ar fi apărut până acum. Dar dacă le-a îngropat la fermă, de ce poliția n-a văzut pământul săpat?

Poate că toată lumea are dreptate. Poate că, într-adevăr, domnul McTavish nu i-a ucis. Poate că soția lui a fugit cu Jacky așa cum mama a fugit cu mine. În fond, ea a trimis o scrisoare.

Dar de ce Jacky spune că mama lui l-a părăsit? De ce ar minți?

Pielea mi se acoperă de o ușoară transpirație. Poate că el nici nu există. Poate că Jacky există doar în imaginația mea. Caut mai departe. În următoarele numere nu găsesc nimic. Apoi ajung la ultima săptămână din aprilie.

Hannah Murphy, acuzată de încălcarea proprietății private și agresarea unui polițist

În dimineața zilei de miercuri, domnul Frank McTavish a sunat la poliție pentru a reclama pătrunderea unui intrus pe proprietatea sa.

Ajuns la fața locului, ofițerul de poliție Angus Stebbing a găsit-pe doamna Hannah Murphy cu o lopată în mână, în spatele fermei. Când a încercat să o îndepărteze, aceasta l-a lovit. Femeia a fost acuzată de încălcarea proprietății private și de agresarea unui ofițer de poliție.

Doamna Murphy a declarat pentru ziarul nostru că s-a dus la ferma domnului McTavish pentru a căuta cadavrele domnului Matthew Fraser, al doamnei Evelyn McTavish și al lui Jacky, fiul acesteia.

„Matthew se întâlnea cu Evelyn de șase luni de zile și nu-mi pasă că află toată lumea", a spus ea. „El plănuia s-o salveze dintr-viață ca-n iad, dar s-a întâmplat ceva. Eu și Matthew nu avem secrete unul față de altul. M-ar fi contactat. Este mort. Toți sunt morți."

Într-o declarație oficială, șeful poliției, domnul Cole, a reconfirmat faptul că au fost făcute verificări la ferma domnului McTavish și că nu s-a găsit nimic incriminator. „Doamna

McTavish și fiul său călătoresc împreună cu domnul Fraser și sunt liberi să facă acest lucru. Cazul este închis."

Seara trecută, doamna Murphy a fost internată de către soțul său în sanatoriul comitatului Wolf Hollow. În prezent, aceasta se odihnește acolo.

Lucrurile devin și mai interesante în următoarea ediție a ziarului în care apar două articole.

A fost găsită mașina lui Fraser

Poliția a găsit mașina domnului Matthew Fraser, despre care se crede că a părăsit orașul în urmă cu șase săptămâni împreună cu Evelyn McTavish și fiul acesteia, Jacky. Mașina, un Pontiac din 1948, a fost identificată în Ramsay, o localitate din apropiere. Era parcată pe Strada Ulmului, la mică distanță de stația de autobuz. Denumirea localității Ramsay apare pe ștampila poștei de pe scrisoarea trimisă de doamna McTavish soțului său.

„Mașina domnului Fraser a fost ridicată. Dânsul are o lună la dispoziție ca s-o revendice, dacă nu, aceasta va fi vândută la fier vechi", a declarat șeful poliției. „Părerea noastră este că domnul Fraser a mers cu mașina până în Ramsay pentru a evita să fie recunoscuți în Wolf Hollow. De acolo au plecat mai departe cu autobuzul într-o direcție necunoscută."

Agentul din parcare, domnul Harold Robinson, declară că i-ar fi văzut pe cei trei, deși nu este sigur, dat fiind că numeroși prieteni și cunoștințe au trecut prin Ramsay în ultimele șase săptămâni.

Al doilea articol are și o fotografie înfricoșătoare cu domnul McTavish, care stă în fața fermei înconjurat de doisprezece câini de pază.

Fermierul își cumpără câini
pentru a se proteja

Ziarul *Bugle* a stat de vorbă cu domnul Frank McTavish vineri după-amiază, la ferma acestuia de pe a 4-a Concesiune. Domnul McTavish a fost acuzat recent de doamna Hannah Murphy, care în prezent se află sub observație la sanatoriul comitatului Wolf Hollow.

„Am ajuns la capătul răbdării", a spus domnul McTavish. „Soția mea a plecat, luându-l cu ea și pe fiul meu. De parcă asta n-ar fi de ajuns, am fost hărțuit de o femeie nebună, care mi-a calomniat și a intrat pe proprietatea mea. Am fost nevoit să-mi iau câinii aceștia ca să fiu sigur că nu mai calcă pe-aici."

Când a fost întrebat ce știe despre domnul Matthew Fraser, bărbatul care în prezent călătorește împreună cu soția și fiul său, domnul McTavish a folosit niște cuvinte imposibil de reprodus într-un ziar familial. „Matthew Fraser a fugit cu nevasta altuia, iar verișoara lui, Hannah Murphy, se întreabă de ce n-a sunat-o. Păi cum s-o sune când el n-are nici măcar rușinea pe care Dumnezeu i-a dat-o unei maimuțe."

În evetualitatea că soția sa va citi ziarul *Bugle*, domnul McTavish vrea să-i transmită că va da totul uitării dacă se va întoarce acasă, că o iubește și îi este dor de fiul său, Jacky. „Până atunci, câinii aceștia sunt mângâierea și protecția mea."

În edițiile din mai sau iunie nu mai scrie nimic. Însă la începutul lui iulie apare un titlu pe prima pagină.

Frank McTavish a fost omorât de câini

Domnul Frank McTavish de pe Concesiunea 4, a fost omorât de propriii câini. Trupul său a fost găsit miercuri. Medicul legist este de părere că a murit în cursul săptămânii trecute.

Domnul Ian Sinclair, vecinul domnului McTavish, a fost cel care a identificat cadavrul. „Nici nu aveai ce să identifici", a declarat el pentru *Bugle*, „dar l-am recunoscut după resturile cămășii. Frank se închisese în el de când l-au părăsit soția și fiul său. Ne-am îngrijorat când fiul nostru Arty a întrebat de ce nu se

mai vedeau vacile ieșind din grajd."

„L-am fi sunat", a spus domnul Sinclair, „dar Frank renunțase la telefon din cauză că era mereu hărțuit cu tot felul de apeluri neplăcute. Și nimeni nu mai putea intra pe proprietatea lui de când își luase câinii aceia."

Soții Sinclair au contactat poliția în momentul când câinii au încercat să-l atace pe fiul lor în pădurea care se întinde în spatele fermei. Sosiți la fața locului, polițiștii au nimicit haita. Cadavrul donmului McTavish a fost găsit în casă. Se crede că a fost omorât de câini în momentul când a deschis ușa să iasă în curte. Domnul Sinclair, executor testamentar al domnului McTavish, încearcă să o localizeze pe soția decedatului, doamna Evelyn McTavish, și pe fiul acestora, Jacky, care au părăsit localitatea în luna martie.

Doamna Hannah Murphy, al cărei văr se presupune că a plecat împreună cu doamna McTavish, rămâne la sanatoriu și nu poate fi contactată pentru a face comentarii.

„Bietul Frank", a spus domnul Sinclair. „A cumpărat câinii ca să-l protejeze, dar n-a avut cine să-l protejeze de câini."

Douăzeci și cinci

Cine și-ar fi imaginat că ziarele vechi pot fi atât de interesante? Uau! Adică... UAU! Aș da orice să stau de vorbă cu străbunica lui Cody, dar este internată la azil. Cum s-o văd fără să am probleme?

Apropo de probleme, cât o fi ora? Mă uit la ceas. E două. Sunt un om mort. Scormonesc în rucsac după telefon; mama mi-a lăsat zece mesaje: 12:15. „De ce întârzii?" 12:30.„Unde ești?" 12:35. „Sună-mă." 12:45.„Nu ești la centrul de recreere." 1:00. „Drăguțule, să știi c-ai încurcat-o cu mine." 1:05. „Cameron, te rog, sună-mă. Sunt îngrijorată."

Nu pot să-i trimit doar un SMS. Mă grăbesc să ies afară și o sun.

— Cameron!

— Știu, știu, știu. Am fost la bibliotecă. A trebuit să închid telefonul. Eram absorbit în lectură. Scuze. Îmi pare tare rău.

— La bibliotecă? Ce s-a întâmplat de nu te-ai dus la centrul de recreere?

— M-am documentat. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Îmi pare rău că ți-am stricat planul pentru masa de prânz.

— Crezi că eu am putut să mănânc? Am fost groaznic de îngrijorată. Ești încă la bibliotecă?

— Da.

— Ajung imediat.

Knotty Pine Inn este un local mai de soi. Servește ouă la micul dejun, hamburgeri și specialități pentru prânz și cină, dar are fețe de masă cu pătrățele și meniuri în mape din imitație de piele. Mă așez cu mama mai în spate, într-un separeu cu banchete capitonate cu vinilin roșu și cu sticla de ketchup de pe masă destul de curată.

Știu că mama încearcă să fie pozitivă, pentru că încă n-a țipat la mine. Totodată este mult prea tăcută ca să stau liniștit. De fapt, n-a zis nimic, doar m-a ascultat pe mine cerându-mi scuze non-stop.

Mama comandă un sendviș special cu pui și salată, care vine cu o garnitură de cartofi prăjiți și o Cola. Eu comand un cheeseburger cu inele de ceapă. Ca de obicei, o să-mi dea ea doza ei de Cola și jumătate din porția ei de cartofi prăjiți.

— Deci, zice ea după ce pleacă chelnerița, pentru ce anume te documentai la bibliotecă?

— Trebuia să caut niște materiale pentru eseul de la istorie.

Mama ia o gură de apă și pune paharul exact în același loc pe suportul rotund pe care a fost adus. Nu se pricepe să se poarte ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

— Știu că te interesează proprietatea fermei, spune ea pe un ton prudent. Sper că nu te documentai despre familia Sinclair...

— Nu chiar.

— Cum adică nu chiar?

Eu mă joc cu paharul meu de apă, legănându-l înainte și înapoi.

— Familia Sinclair a apărut în niște articole, dar din întâmplare.

Mama nu se lasă convinsă.

— Domnul Sinclair este proprietarul nostru. Nu ne privește pe noi cum a ajuns să dețină ferma.

Se uită la mine de parcă ar trebui să-mi cer din nou scuze. N-o fac.

— Sper că nu aveai de gând să scrii despre chestia asta în eseul tău, nu?

— Cred că nu.

— Cameron, promite-mi că n-ai să spui sau să scrii ceva despre domnul Sinclair, zice ea, apoi se lansează într-un discurs despre ce înseamnă să ai „caracter", în care îmi explică, printre altele, de ce nu trebuie să denunț familia Sinclair și de ce trebuie să fiu acolo unde și când spun că voi veni. Folosește multe cuvinte de genul încredere, respect, intimitate, loialitate, integritate și responsabilitate, dar eu aud doar *bla bla bla*.

Ceea ce este bine din punctul meu de vedere pentru că, atâta timp cât nu uit să clatin din cap și să par serios, pot să mă gândesc liniștit la chestii mai importante, cum ar fi dacă să-l cred pe Cole, șeful poliției, sau pe străbunica lui Cody.

Probabil că șeful de poliție avea dreptate. Matthew Fraser i-a spus patronului său că se va muta din oraș și, întrucât doamna McTavish fugea de un soț violent, avea motive să nu spună unde pleca împreună cu fiul ei. În plus, străbunica lui Cody pare că-i nebună.

Nu te grăbi. Să lovești un polițist e destul de grav. Dar dacă eu aș crede că vărul meu a fost omorât, n-aș face tot posibilul să aflu adevărul? Probabil că și eu aș părea nebun, nu?

Da, dar cum rămâne cu scrisoarea doamnei McTavish în care spunea că pleacă împreună cu Jacky?

Ce-i cu ea? Poate că domnul McTavish a forțat-o s-o scrie. Putea s-o amenințe c-o omoară dacă n-o scrie.

Oare ea nu și-ar fi dat seama că oricum o va omorî?

Dacă cineva mi-ar lipi un pistol de tâmplă, aș face orice ca să câștig timp. În plus, poate că el a bătut-o până a scris-o sau a amenințat-o că-l va omorî pe Jacky. Dacă tata ar amenința că m-ar omorî pe mine, mama ar face orice.

Bun. Deci ea o scrie și, când vine Matthew Fraser să-i ia pe ea și pe Jacky, îi omoară pe toți trei.

Exact. Apoi așteaptă până se face noapte și duce mașina domnului Fraser în Ramsay, unde o abandonează în apropierea stației de autobuz, pune scrisoarea la poștă și se întoarce acasă pe jos. Are timp să ajungă până la răsăritul soarelui. Apoi, când este descoperită mașina — sigur, e o rablă din anii '48, toți vor crede că aceștia au abandonat-o și au plecat cu autobuzul, pierzându-și urma.

Dar domnul McTavish tot rămânea cu cadavrele. Dacă le-ar fi mutat de la fermă, probabil că ar fi fost descoperite până acum. Dar polițiștii au cercetat proprietatea și au zis că n-au găsit săpături; ca să nu mai spun că era în luna mai; probabil că pământul încă era înghețat. Deci unde să le fi pus? Și ce s-a întâmplat cu Jacky? El zice că mama lui l-a părăsit și că Arty l-a văzut după ce a plecat ea.

Poate că tatăl lui i-a omorât doar pe mama lui și pe domnul Fraser, iar pe el l-a lăsat în viață.

Dar dacă Jacky era în viață, de ce n-a fost găsit după ce tatăl lui a fost omorât de câini? Chiar dacă ar fi fost și el omorât de câini, s-ar fi găsit oasele, nu? Măcar căciula aceea cu coadă de raton.

— Cameron, spune mama, cu cine vorbești?

— Ce?

Chelnerița aduce mâncarea la masă.

— Comanda dumneavoastră. Poftă bună.

— Mulțumim, spune mama fără să-și ia ochii de la mine.

Chelnerița pleacă.

— Cu tine vorbeam, Cameron, continuă ea pe un ton stăpânit și încordat. Brusc ai început să-ți miști buzele cum îți spuneam aseară. Unde ți-e gândul? Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni. Sunt aici. Te ascultam pe tine. Vorbeai despre integritate și responsabilitate.

— Altceva?

— Punctualitate?

Mama se uită la mine de parcă ea ar fi profesorul și eu elevul care tocmai a picat un test și ea este foarte dezamăgită.

— Vorbeai cu domnul Sinclair, așa-i?

— Nu.

— Îi întrebai cum a ajuns în posesia fermei.

— Nu era vorba despre el.

— Atunci despre ce?

— O să te superi.

— N-o să mă supăr.

Ba o să se supere.

— Promiți?

— Promit.

Mama pune palmele pe masă, concentrată să nu se supere.

— Bine. Dar nu uita ce-ai spus despre încredere.

Inspir adânc.

— Îi știi pe copilul care m-a bătut?

— Cu *el* discutai?

— Nu. Străbunica lui crede că omul care deținea ferma noastră, cel care a fost omorât de propriii câini, și-a omorât soția, copilul și pe prietenul soției. Mă întrebam dacă nu cumva el și-a obligat soția să scrie scrisoarea înainte s-o omoare și unde a îngropat cadavrele.

Mama se uită la mine ca la un extraterestru.

— Ai promis că nu te superi.

— Nu mă supăr.

Mama își apasă atât de tare degetele pe masă încât i s-au albit unghiile.

— Dar știi că nu-i sănătos ce faci tu, nu?

— Adică e o tăcăneală?

— Da, o tăcăneală. Iei o poveste veche și, în loc să te distrezi pe seama ei — cum ar fi normal — te comporți ca și cum ar fi ceva real, îți imaginezi violențe și orori în loc să te bucuri de o masă plăcută aici și acum. Mă îngrijorezi, Cameron.

Bat cu palma în masă.

— Vezi, de-aia nu-ți spun unele lucruri. Promiți că n-o să te enervezi și pe urmă exact asta faci. Nu-i vina mea că îmi imaginez unele lucruri sau că vorbesc singur. Dacă aș păstra totul pentru mine, aș exploda.

— Cameron, zice mama încet, te rog să nu ridici tonul. Femeia care stă la două mese în spatele tău se uită la tine.

Mă întorc să mă uit.

— Ce-i, crezi că vorbeam cu tine?

Femeia se pleacă asupra cești de cafea de parcă s-ar aștepta să arunc în ea cu lingura sau mai știu eu ce.

— Îmi cer scuze, n-a vrut să spună asta, i se adresează maina, apoi se întoarce spre mine. Cameron, trebuie să avem o discuție serioasă, dar nu aici, nu acum. Termină-ți hamburgerul. Eu trebuie să mă întorc la serviciu. Ne vedem la ora cinci. Să nu întârzii.

Douăzeci și șase

Ajung la birou la ora cinci fără zece minute. Mama termină programul, ne luăm la revedere de la Ken și ne îndreptăm spre casă. Îi spun că îmi pare rău pentru chestia de la restaurant, mai ales că am fost nepoliticos cu femeia aceea, iar ea zice că este în regulă, dar să nu se mai întâmple. Apoi zâmbește și îmi spune că se bucură că m-am documentat pentru eseu.

— Asta arată că ai inițiativă, dar data viitoare să fii atent la ceas.

Eu zâmbesc, clatin din cap și o aprob, dar mai ales încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat la cimitir. Tot văd în fața ochilor câinele apărând din ceață și mă tot întreb care este ascunzătoarea întunecată și secretă a lui Jacky. Așa o țin toată ziua. Dar asta nu-i nimic pe lângă ce mi se întâmplă când mă duc la culcare. Coșmarul din noaptea asta pare extrem de real.

Visez că mă trezesc și în camera mea este cineva.

— Cine-i acolo?

— Ssst. E în regulă, amice. Eu sunt.

Tata. Mă ridic în capul oaselor.

— Tată, ce faci aici?

— Aici locuiesc.

— Mama știe?

— Maică-ta a plecat.

— A plecat? Unde?

— Ghicește.

Tăcere; nu se aude decât respirația lui.

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce surpriză?

— O să vezi.

Acum tata se aude vorbind din hol.

— Vino cu mine, Jacky.

— Eu nu sunt Jacky. Sunt Cameron.

— Cum zici tu, fiule.

Am o lumânare pe noptieră. O aprind. În cameră țâșnesc umbre. Niciunul dintre lucrurile de aici nu îmi aparține. Pe pereți și pe tavan

sunt lipite desene cu câini. Ceva îmi gâdilă urechea stângă; e coada de la căciula din blană de raton pe care o port.

— Pe aici, mă strigă tata.

Iau lumânarea și ies din cameră. Holul e lung și întunecat.

— Pe aici. Nu te teme, amice. Nu-ți fac niciun rău.

Mă iau după vocea tatei și merg pe hol o veșnicie. Până la urmă, ajung la ușa dormitorului mare de deasupra bucătăriei și intru. Nu-i nimeni înăuntru. Trapa spre podul casei este deschisă. E și o scară acolo.

— Sunt aici, sus, amice.

Urc spre întunericul din pod, ținând lumânarea într-o mână și sprijinindu-mă de scară cu cealaltă. Când sunt aproape să ajung, tata se apleacă și mă apucă de subsuori. Mă ridică în pod și începe să se învârtă cu mine.

— Îți place, amice?

Lumânarea din mâna mea se stinge.

— Tată! Oprește-te!

El mă pune jos. Se aprinde o lumină; e o lampă cu petrol pe care el o ține în mână. Doar că nu e tata. Este domnul McTavish.

— Surpriză.

Încep să țip.

— Până la urmă, maică-ta nu te-a părăsit, zice domnul McTavish rânjind.

— Cameron!

E mama. Vocea ei se aude în spatele meu. Mă întorc. Doar că în locul mamei mele, o văd pe doamna McTavish. Este toată înfășurată în plastic și atârnă de un căprior, spânzurată de gât.

— Cameron!

Țip iar, pentru că mai este un cadavru, cel al unui bărbat, care atârnă lângă ea.

— Cameron! Trezește-te!

Deodată mă pomenesc în patul meu. Lumina este aprinsă. Mama mă zgâlțâie ca să mă trezesc.

— Trezește-te, Cameron! zice ea mângâindu-mă pe cap. Ce naiba visai?

— Nu-mi aduc aminte.

E o minciună. Îmi aduc aminte, dar nu vreau să spun: adevărul este mult prea înfricoșător. Ceea ce am visat eu este mai mult decât un vis. A fost un mesaj de la Jacky. Îmi arăta ascunzătoarea lui. Cum el și ceilalți au ajuns acolo.

Douăzeci și șapte

Până dimineață, lucrurile îmi sunt mai clare ca niciodată. Domnul McTavish a aflat că soția lui voia să-l părăsească pentru Matthew Fraser, vărul străbunicii lui Cody. A așteptat până când Jacky a plecat la școală, apoi a obligat-o să scrie scrisoarea în care zicea că va fugi cu domnul Fraser și Jacky. După ce a scris-o, el a omorât-o.

Când a venit domnul Fraser, domnul McTavish l-a omorât și pe el. A ascuns mașina în hambar, a înfășurat cadavrele în plastic și le-a atârnat în podul casei. Când Jacky s-a întors acasă, tatăl i-a spus că mama a plecat. De-aici înainte, i-a zis lui Jacky că nu mai are voie să părăsească ferma sau să se vadă cu cineva, altfel o s-o pățească rău de tot. Lui Jacky i-a fost atât de frică de tatăl lui, încât a făcut exact ce i s-a spus. În noaptea aceea, domnul McTavish a dus mașina domnului Fraser în Ramsay, a pus scrisoarea la poștă și s-a întors acasă înainte de răsăritul soarelui.

Două săptămâni mai târziu, străbunica lui Cody și-a ieșit din minți. Polițiștii au venit ca să scape de gura ei. N-au făcut investigații serioase pentru că li s-a părut că totul era normal: domnul Fraser își anunțase șeful că se va muta din oraș, iar domnul McTavish avea scrisoarea soției.

Dar străbunica lui Cody nu s-a lăsat. Domnul McTavish și-a luat câini de pază ca s-o țină la distanță, dar între timp probabil și-a dat seama că Jacky nu va putea rămâne ascuns o veșnicie — la urma urmei, Arty, prietenul lui Jacky, locuia în ferma învecinată, iar copiii sunt curioși. Dacă Jacky era descoperit, adevărul ieșea la iveală — așa că l-a chemat pe Jacky în podul casei, unde l-a omorât și pe el. Faptul că a văzut cadavrul mamei sale și al domnului Fraser — este partea despre care Jacky nu vrea să vorbească și de care încearcă să nu-și mai aducă aminte.

În orice caz, domnul McTavish are acum trei cadavre învelite în plastic, ascunse în podul casei — ascunzătoarea secretă și întunecoasă a lui Jacky, unde nu-l vede nimeni. Sigilează trapa și o acoperă cu vopsea. Asta, plus banda adezivă și plasticul au ascuns mirosul de cadavru. Nu că avea de ce să se îngrijoreze; întotdeauna a fost un

pantalonii pe care-i port când mă duc la biserică îmi provocau niște mâncărimi îngrozitoare.

Dau din cap și oftez cu un aer solemn. Când oftez prima dată, Benjie nu observă. Așa că oftez încă o dată și încă o dată, de-ai zice că încerc să obțin un Oscar pentru cea mai bună interpretare a unui rol de om necăjit.

— Ce-i? întreabă el.

Inspir profund, de parcă aș avea o mare suferință interioară pe care o suport cu stoicism.

— Mama crede că bunicu' nu mai este capabil să-și poarte singur de grijă, mint eu. Zice că ar vrea să-l aducă aici și să-l interneze în azilul acela. Dar când te aud ce spui...

— Oh, scuze. Nu te îngrijora. Este frumos acolo. Pe bune.

Ridic din umeri, cu un aer mohorât și las privirea în pământ.

— Îți e ușor să vorbești.

— Pe bune, poți să vezi cu ochii tăi.

— Cum?

— Faci pe prostul sau nu pricepi? Ți-am mai spus, în fiecare miercuri după școală mă întâlnesc cu tata după ce iese de la muncă. Dacă vrei, aș putea să te iau cu mine să-ți arăt. Pe urmă poți să-i spui mamei tale să vină să te ia.

— Serios? M-ai lua cu tine?

— Sigur. Nicio problemă.

Doamnă Murphy, așteaptă-mă că vin.

Douăzeci și opt

În următoarele două zile întorc problema pe toate părțile. După ce ajungem la azil, cum scap de Benjie ca să mă duc s-o văd pe doamna Murphy? Ce-am să-i spun ei? Dacă n-o găsesc singură? Ba mai rău, dacă vine Cody cât timp sunt la ea?

Încerc să vorbesc despre asta cu Jacky. Fără succes. Mă urmărește peste tot în casă, dar nu vrea să se arate. Ba stă la ușa camerei mele și, când ridic privirea de la birou, dispare. La fel și când stau la televizor; el se uită la mine din spatele fotoliului de piele din colț, dar când mă duc să-l scot de-acolo, dispare.

— Care-i problema, Jacky? îl întreb eu în șoaptă, ca să nu mă-audă mama. Fac asta pentru tine, știi bine. Dacă nu voiai, de ce mi-ai trimis visul acela?

Poate că sunt prea aspru. Poate că-i vine greu să m-audă vorbind despre asta, mai ales că, în afară de a-mi trimite un vis, nu se poate apropia mai mult de adevăr.

Marți, mama mă întreabă de ce sunt atât de agitat.

— Cum adică? Sunt bine, zic eu.

Măcar de-aș fi.

Curios cât de greu trece timpul. Mi se pare că s-a scurs o veșnicie de când aștept să mă întâlnesc cu doamna Murphy, dar uite că vine ziua de miercuri și, după ore, sunt în drum spre azil, împreună cu Benjie. El trăncăne întruna despre școală, profesori, părinți, fete și tot ce-i trece prin minte; doar deschide gura și cuvintele îi ies singure. Știu că e urât din partea mea, dar aș vrea să tacă naibii, ca să pot să mă concentrez pe ce am de făcut în continuare.

După ce trecem de încă două-trei intersecții, ajungem la o proprietate imensă, cu un panou frumos pe care scrie: Wolf Hollow Haven, Centru pentru îngrijirea persoanelor în vârstă.

— Aici este, zice Benjie.

După un moment de ezitare, îl întreb:

— Crezi că ar putea să apară și Cody?

Benjie oftează.

— Liniștește-te. Cody vine de obicei la sfârșit de săptămână cu

bunicii lui, din cauză că atunci când vine singur, străbunică-sa îl roagă s-o ia acasă cu el. Am auzit-o când îl ruga pe hol și în camera de oaspeți. E destul de jenant. Să nu-i spui că ți-am zis, altfel mă omoară, dar chestia asta îl face să plângă.

— Cody plânge?

Nu știu de ce, dar parcă îmi pare bine s-o aud.

Mergem pe aleea circulară. Clădirea este relativ modernă, în sensul că nu este construită recent pentru a fi considerată nouă și nici atât de veche încât să arate ca o casă bântuită. Pe partea stângă e o poartă care dă spre o grădină cu mese de picnic și scaune, unde familiile pot să stea cu rudele atunci când vremea e frumoasă.

— Trebuie să introduci un cod ca să deschizi poarta, ca la toate celelalte uși, zice Benjie. Asta ca să nu scape ăia mai ticniți.

— Cum ții minte toate codurile?

— Simplu. Sunt scrise pe afișele de lângă panourile digitale. Bătrânii care suferă de demență nu fac legătura.

Simt că mă trec fiorii. Oare am să ajung și eu vreodată într-un asemenea loc? Nu mă văd nici la vârsta de douăzeci de ani. Dar mama? Sau bunica și bunicul?

Benjie tastează codul. Ușile de sticlă glisante se deschid și intrăm în hol. N-arată rău. Tavanul este înalt; peste tot sunt lumini și ghivece cu flori; e și un birou de recepție, pe care se află un registru de intrare, un vas cu flori și un motan vărgat, portocaliu, care doarme și pe care se pare că-l cheamă domnul Muffin.

— Bună, Brenda, o salută Benjie pe recepționeră în timp ce semnează în registru.

— Iar ai venit, glumește Brenda. Ce s-a mai întâmplat pe la școală săptămâna asta?

— Mai nimic. El e prietenul meu Cameron. Vreau să i-l prezint pe bunicul; și bunicul lui vrea să vină aici.

— Atunci poate i-ar plăcea să citească asta, zice Brenda dându-mi o broșură.

— Mulțumesc.

O împăturesc în două, o bag în buzunarul de la spate și mă duc să semnez în registru, în timp ce Benjie îl mângâie pe domnul Muffin. La

stai. Dacă vine Cody și vede numele meu, o să se întrebe ce-am căutat aici.

De parcă acesta ar sta să citească ce scrie într-un registru de intrare. Nu fi prost.

Prost sau nu, trag o semnătură indescifrabilă, apoi Benjie și cu mine o luăm pe un coridor destul de lat cât să aibă loc să treacă două cărucioare cu rotile unul pe lângă altul, printre oamenii care merg sprijinindu-se în bastoane și premergătoare sau care stau ținându-se de balustradă.

O femeie de vârsta bunicii mele, îmbrăcată într-o bluză cu buline și pantaloni de trening, se apropie de noi.

— Astăzi nu sunt prea în formă, dar ce să le faci? zice ea și merge mai departe.

— Ea e Margaret, șoptește Benjie. Crede că lucrează aici.

Trecem printr-o sală mare, unde unii bătrâni stau pe canapele și privesc în gol, alții stau la masă și joacă cărți sau se uită la televizorul de lângă pian.

— Aici au ore de pictură și cântă împreună, îmi explică Benjie. Oh, și aceea este ușa spre sala de mese, iar acolo este capela. Aici e aripa unde este cazat bunicul meu. Unii sunt lucizi, alții nu. Aripile sunt mixte, mai puțin Aleea Memoriei, unde îi cazează pe cei care nu mai știu să se miște sau să vorbească.

— Groaznic.

— Da, dar în rest este frumos, nu? Pentru un bătrân, adică. Mama zice că lucru cel mai bun e că nu miroase a pipi.

Mergem de-a lungul holului. Majoritatea camerelor au un singur pat; doar câteva au două. Lângă fiecare ușă scrie numele persoanei alături de o casetă din sticlă cu fotografii personale și câteva amintiri, probabil ca să-i ajute pe oameni să știe care este camera lor. Trecem pe lângă doamna Hilda Green. Domnul James Hardy. Doamna Hannah Muphy.

Hannah Murphy. Tresar. În caseta ei cu amintiri este o fotografie cu Cody și părinții lui. Când trecem prin dreptul ei, arunc o privire înăuntru și văd o femeie micuță, îmbrăcată într-un halat, care se uită pe fereastră în curte.

După alte câteva uși, Benjie zice:

— Asta e camera bunicului meu.

În cutia cu amintiri are fotografii de familie, o plachetă de la Clubul 4-H și un mic tractoraș din aramă.

Înăuntru, bunicul lui Benjie stă sprijinit de perne într-un pat reglabil, cu glisiere de siguranță, cum sunt cele de spital. Benjie îl salută, mă prezintă pe mine și ne tragem două scaune să ne așezăm. Bunicul lui ridică puțin mâna și îngaimă ceva ce cred că vrea să însemne „Benjie, ce mai faci? Mă bucur să te văd", dar nu sunt sigur.

Benjie îl ia de mână și vorbește cu el. Mă simt absolut vinovat: vinovat pentru că mă aflu aici, prefăcându-mă că sunt prietenul lui Benjie, și pentru că am gândit lucruri urâte despre el. Se poartă atât de frumos. Oare eu l-aș vizita pe bunicul de două ori pe săptămână dacă ar fi internat aici? Aș vrea să cred că da, dar nu sunt sigur. Un motiv în plus să mă simt prost.

După câtva timp, până și Benjie nu mai știe ce să spună. Stăm toți trei și ne uităm unii la alții. Până la urmă bunicul lui îngaimă ceva.

— Televizorul? întreabă Benjie.

Bunicul lui ridică un deget, ceea ce presupun că înseamnă da. Benjie ia telecomanda de pe noptieră și deschide televizorul de la capătul patului.

Acum e șansa mea.

— Cred că ar fi timpul să plec, îi zic eu lui Benjie. Mulțumesc că m-ai luat cu tine.

— Sigur, zice Benjie schimbând canalele. Nu uita să te semnezi de ieșire.

— Nu uit.

Mă întorc spre bunicul lui:

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Dalbert.

Bătrânul mormăie ceva, dar nu înțeleg ce, așa că mă mulțumesc să zâmbesc și să clatin din cap.

— La revedere.

— Bine, pa. Ne vedem mâine, zice Benjie, fără să-și ia ochii de la canalul de sport.

Ies din cameră în coridorul pustiu și mă îndrept spre camera

doamnei Murphy cât pot de repede. Când ajung la caseta ei cu amintiri, mă cuprinde panica. Ce naiba fac? Dacă află cineva?

Dacă află cine? Benjie a rămas cu ochii lipiți de televizor. O să stea acolo încă o oră până vine tatăl lui de la muncă.

Dar personalul de-aici?

Am semnat la intrare. Dacă mă vede cineva, o să creadă că sunt vizitator.

Dacă mă spune doamna Murphy?

Crezi că o să țină minte? Oricum, pot să-i dau un nume fals.

Dar dacă apare Cody?

Ce șanse sunt? Benjie zicea că vine numai în weekenduri.

De unde știe Benjie? Că doar nu vine aici în fiecare zi. Pe bune, Cody m-ar omorî. Nu merită. Las-o baltă.

Nu. E singurul mod de a afla dacă bărbatul din visul meu a fost vărul doamnei Murphy. Dacă a fost el, înseamnă că visul a fost real și există trei cadavre în podul casei. Ce este mai important decât să știu asta?

Bat încetișor la ușă și intru în camera doamnei Murphy.

Douăzeci și nouă

Doamna Murphy se răsucește în scaunul ei. Acum are părul alb și fața zbârcită, dar are aceeași bărbie pătrățoasă și aceeași frunte cu protuberanțe, ca în fotografia din *Bugle*.

— Ce dorești? mă repede ea.

E clar că la ei, temperamentul este o trăsătură de familie.

— Nu doresc nimic. Am venit doar ca să stăm de vorbă.

Bătrâna apucă strâns bastonul pe care îl ține în poală.

— Cine zice că vreau să stăm de vorbă?

— Sunt un prieten de-al lui Cody, strănepotul dumneavoastră, mint eu.

— Cody.

Fața i se luminează și e toată numai zâmbet.

— Ești prieten cu Cody?

— Da. Am trecut să vă salut din partea lui.

— Oh... Atunci intră, intră.

Îmi face semn cu mâna să mă așez pe un scaun lângă ea.

Mă uit în preajmă la lucrurile ei — o viață de om într-o singură cameră: o măsuță pe rotile, o consolă și niște rafturi, toate pline cu fotografii de familie înrămate; carpeta de pe perete (ea a făcut-o?); tabloul cu o fermă (a ei, oare?); oița tricotată și veche de pe perna ei.

Doamna Murphy mă privește cu ochii îngustați ca și cum ar încerca să-și amintească cine am zis că sunt și de ce mă aflu aici, dar se jenează să întrebe.

— Da, zic eu ca s-o ajut. Am venit ca să vă salut din partea lui Cody.

— Cody. Ce drăguț. E un băiat deosebit, nu-i așa? Micul meu Cody.

— Îmi place fotografia cu Cody pe care o aveți pe hol. Sunt convins că apare și în alte fotografii de familie.

— Oh, da, am multe fotografii cu Cody.

— Pot să văd câteva?

Ea clatină din cap, iar eu mă uit mai de-aproape la fotografiile înrămate, prefăcându-mă că mă uit la Cody, dar căutând de fapt figura

pe care am văzut-o în vis, figura vărului ei, Matthew Fraser. Ar putea fi într-una dintre aceste fotografii color, îngălbenite de vreme, de la începutul anilor '60, sau în cea alb-negru de când era copil; poate într-un grup de copii și verișori la un picnic cu familia. Oricum, îmi va fi greu să-l recunosc.

— Sunt niște fotografii minunate, zic eu, așezându-mă din nou pe scaun. Îmi plac foarte mult cele în care apăreți cu părinții, cu copiii și nepoții dumneavoastră.

Habar n-am dacă există astfel de fotografii, dar e mai sigur așa. Și chiar dacă nu există, sigur n-o să mă contrazică.

— Foarte mulți copii, zice doamna Murphy clătinând din cap fericită. Foarte mulți copii.

— Cu atâția copii, presupun că ați avut mulți verișori.

— Oh, da.

— Puteți să mi-i arătați?

Ea reflectează puțin.

— Mă tem că nu mă mai ajută vederea.

Încerc altă variantă.

— Eu am un văr preferat, zic eu pe un ton nonșalant. Dumneavoastră ați avut un văr preferat?

— Da.

— Pe cine?

Doamna Murphy face o pauză.

— Oh, știi tu.

Îmi face cu ochiul de parcă mi-ar fi spus o glumă și mă privește ca și cum ar fi rândul meu să spun ceva. De ce nu zice Matthew? Poate că nu-și amintește și nu vrea să spună.

Atunci arunc pastila:

— Am auzit că ați avut un văr nemaipomenit pe nume Matthew.

— Matthew.

Privirea i se întunecă.

— Da, Matthew Fraser.

Doamna Murphy duce un deget la buze.

— Reg zice că săptămâna viitoare mă ia acasă. Nu trebuie să vorbesc despre Matthew.

Reg. Numele soțului ei care apărea în *Bugle*. Dar sunt foarte sigur că a murit. Doamna Murphy crede că se află la sanatoriul comitatului?

— Reg are dreptate, n-ar trebui să vorbim despre el, zic eu clătinând din cap cu un aer serios. Dar sunt sigur că n-are a face dacă îmi spuneți cum arăta Matthew.

— Păi, Matthew arăta ca Matthew.

— Știu. Dar ați putea să-l descrieți?

Doamna Murphy se crispează.

— De ce?

— Așa, fără un motiv anume.

E momentul să mai destind atmosfera.

— Îl cunosc pe strănepotul dumneavoastră Cody. Ferma dumneavoastră este puțin mai departe de oraș decât a noastră.

— Stai la o fermă lângă noi?

— Da. La cea de lângă familia Sinclair.

— Ferma lui McTavish!

Doamna Murphy izbește cu bastonul în podea. Franck McTavish l-a omorât pe Matthew!

— Sst. Vă rog, doamnă Murphy. Sst!

Ea se scoală în picioare împleticindu-se și ridică bastonul.

— Nu-mi spune mie să tac! strigă ea. Știu eu ce știu!

Sar în picioare și ridic mâinile.

— Este în regulă, doamnă Murphy. Știu.

— Să nu mă minți! Crezi că am luat-o razna? Nu sunt nebună!

— Doamnă Muphy, vă rog!

— Chiar așa, tu cine ești? întreabă ea făcând un pas spre mine. Tu nu ești doctor!

Mă dau înapoi.

— Sunt un prieten de-al lui Cody, strănepotul dumneavoastră.

— Minți! zice ea agitând bastonul. Cody este mic!

— Doamnă Murphy, vă rog. Sunt doar un copil care locuiește la fermă.

— *JACKY ESTE SINGURUL BĂIAT DE LA FERMA AIA! EL E MORT! TOȚI SUNT MORȚI!*

Agită din nou bastonul. Fără să vrea lovește cu el fotografiile

înrămate de pe măsuța cu rotile. Acestea cad pe jos și sticla se sparge; sunt cioburi peste tot.

— *CINE EȘTI? CINE TE-A TRIMIS?*

— Nimeni!

— *MINȚI!*

Doamna Murphy se apropie furioasă de mine. Ies repede pe coridor. În dreapta mea, Benjie se uită din camera bunicului său cu gura căscată; din spatele lui vin în fugă niște asistente și infirmiere. Altele vin din stânga mea. Intră cu toții în camera doamnei Murphy.

Ultima mă apucă de braț.

— Tu ce făceai acolo?

— Nimic!

Mă smucesc din mâna ei, iar ea cade în timp ce eu o rup la fugă spre camera de oaspeți, trec prin ea și alerg pe hol până la ușile de lângă recepție.

— Nu uita să te semnezi de ieșire, zice Brenda pe un ton vesel.

N-am timp. Asistenta care a căzut, s-a ridicat în picioare și vine valvârtej după mine. Văd codul de lângă ușă, îl tastez și ies chiar când ea ajunge în holul de la intrare.

— Stai! Vino înapoi!

Glumești?

Treizeci

Ajung la biroul lui Ken cât ai clipi.

— Ce cauți aici? mă întreabă mama.

— N-am vrut să merg cu autobuzul școlii. M-am gândit să vin să-l salut pe Ken.

Ideea că aș vrea să-l salut pe Ken o face pe mama atât de fericită, încât uită să mă mai întrebe de ce sunt transpirat.

— A ieșit pentru vizionarea unei proprietăți, dar se întoarce repede.

Se gândește o clipă, ca și cum s-ar întreba dacă este momentul potrivit, apoi se hotărăște:

— Ce-ai zice dacă l-am invita pe Ken la cină? Nimic special. Aș putea să cumpăr ceva de la KFC. Sau să pregătesc o plăcintă de la congelator?

— Da. Super.

Și chiar este. Dacă o să sune cineva după ce s-a întâmplat astăzi, mama n-o să țipe la mine decât după ce Ken pleacă. Și până atunci, ea o să aibă timp să se calmeze, iar eu să găsesc o explicație. De exemplu, că am mers cu Benjie în vizită la bunicul lui ca să fiu amabil și, din greșeală, am nimerit în camera doamnei Murphy.

Nu te mai speria așa. N-o să sune nimeni. Numerele noastre de telefon sunt la secret din cauza lui tata și în orice caz, la cum mi-am mâzgălit numele, cine ar putea să-l descifreze? Și chiar dacă Benjie o să spună acasă, până mâine totul va fi dat uitării.

Chiar și așa, tot simt o agitație în stomac. Încerc să uit de cele întâmplate, prefăcându-mă că a fost doar un vis urât.

Ken se întoarce pe la ora cinci ca să închidă. Cum rămâne cu cina?

— Ar fi grozav, spune el de parcă atâta aștepta. Am să aduc o sticlă de vin.

Ne așezăm la masă la ora șase și jumătate. Curând se face șapte și jumătate. Apoi opt. Pe măsură ce trece timpul, devin tot mai relaxat. De acord, n-ar fi trebuit să intru în camera doamnei Murphy, dar în

fond ce-am făcut? Nimic. Doar am stat de vorbă cu ea. De când este o crimă să stai de vorbă cu cineva? Și nu eu am dărâmat lucrurile din camera ei.

Încep să mă amuz de ce povestește Ken. Nu mai vorbește ca în reclame și nu mai face pe grozavul ca la început. E mai degrabă ca atunci când ne uitam amândoi la fotografia cu copiii lui.

Povestește o întâmplare de când a mers cu cortul împreună cu copiii, în urmă cu câțiva ani. Nu mai stătuse într-un cort din tabăra de cercetași — el nu prea este pasionat de excursii în natură, dar s-a gândit că lor o să le placă. Oricum, n-a reușit să aprindă focul de tabără, așa că au mâncat câțiva crenvuști reci și niște bezele, apoi s-au dus la culcare. Dar a uitat să strângă resturile de la masă, inclusiv carnea pentru hamburgeri, și în toiul nopții s-au pomenit cu niște coioți care veniseră să mănânce. Și ce s-a mai speriat crezând că aceștia vor intra peste ei în cort, să-i mănânce pe copii, iar el n-avea cu ce să-i alunge decât cu ursulețul de pluș al fetiței lui.

— Cât de tare te-ai speriat? îl întreb eu zâmbind.

— Vă spun doar atât: bine că mi-am luat cu mine o pereche de chiloți de schimb, glumește Ken. Nu-mi vine să cred că am fost atât de prost. Nu doar că am lăsat mâncarea afară, dar că m-am speriat de câțiva coioți. Cum spuneam, coioților le este teamă de oameni. Stau în zonă de cincisprezece ani și am văzut doar unul de câteva ori. Dar în noaptea aia, Dumnezeule! Îmi și imaginam titlul articolului în *Bugle*: „O familie din localitate a fost mâncată de coioți".

Râdem cu toții în hohote. *Să știi că mama ar face și mai rău,* mă gândesc eu.

Deodată o mașină intră pe aleea din fața casei. Are farurile pe faza scurtă.

— Așteptați pe cineva? întreabă Ken.

Mama se albește la față. Scutură din cap în semn că nu.

— Poate că este domnul Sinclair.

Dar eu știu la cine se gândește. La tata.

Cineva bate la ușă.

— Lasă-mă pe mine să răspund, zice Ken.

Încleștează pumnii, nu mult, dar destul, în caz că e vreo problemă.

Mama încuviințează clătinând din cap. Ken deschide ușa. În prag stau doi polițiști. Unul este mai corpolent, celălalt slab. Ken îi cunoaște.

— Brian, George, ce s-a întâmplat?

— Putem să intrăm?

— Desigur, spune mama speriată și nedumerită. Eu sunt Katherine Weaver.

Dă mâna cu ei.

— Este vorba despre fostul meu soț? Despre Mike?

— Nu, spune polițistul mai corpolent. Mă tem că este vorba despre fiul dumneavoastră.

Îmi vine să vomit.

— Cameron? Cameron, ce-ai făcut?

— Nimic. Pot să-ți explic.

— Cum adică poți să-mi explici?

— N-ar fi mai bine să luăm loc? întreabă celălalt polițist.

Mama ne poftește în sufragerie. Ea se așază pe canapea, între mine și Ken; el o strânge de mână. Polițiștii stau vizavi de noi, pe fotoliile din piele. Cel corpolent începe să vorbească.

— Am înțeles că fiul dumneavoastră a fost eliminat de la școală săptămâna trecută din cauză că s-a bătut cu Cody Murphy, îi zice el mamei.

— Nu eu l-am bătut. El m-a bătut pe mine.

— Cameron! mi-o taie scurt mama săgetându-mă cu privirea.

— Azi după-amiază, Cameron s-a dus la azilul de bătrâni Wolf Hollow Haven. A fost văzut ieșind din camera doamnei Hannah Murphy, străbunica lui Cody. Doamna Murphy era vizibil afectată și a fost nevoie de intervenția personalului pentru a o liniști, moment în care s-a ales cu niște vânătăi. Câteva fotografii înrămate din camera dumneaei erau sparte. Când o asistentă a încercat să-l rețină pe Cameron, el a doborât-o la pământ; femeia și-a scrântit glezna.

— Cameron?

Mama mă privește cu ochii măriți de groază.

— Nu-i ceea ce pare.

— Cameron are nevoie de avocat? intervine Ken.

— Asta decideți voi, spune polițistul slab. Noi am venit doar

pentru a da un avertisment. În acest moment, nu credem că va fi pus sub acuzare.

— Știți, zic eu, m-am dus la azil împreună cu prietenul meu Benjie ca să-și viziteze bunicul. Când am ieșit, am nimerit în camera doamnei Murphy din greșeală. Ea s-a înfuriat când m-a văzut, a început să agite bastonul și a doborât fotografiile. Când m-a prins asistenta, m-am speriat și am fugit. N-am vrut s-o dobor.

Tăcere.

Polițistul corpolent se uită direct prin mine.

— Benjie a spus că te-ai dus acolo ca să te interesezi de azil pentru bunicul tău.

— Cum? întreabă mama. Tata se simte foarte bine.

— Benjie zice că te-ai despărțit de el și de bunicul lui cu cinci sau zece minute înainte de incident, continuă polițistul. Este mult prea mult timp pentru cineva care a intrat din greșeală în camera cuiva. Ca să nu mai spun ce ciudată coincidență că ai intrat în camera străbunicii lui Cody Murphy, băiatul cu care te-ai bătut. Am înțeles că bătaia a început după ce te-ai luat de familia lui.

— Nu. Nu s-a întâmplat așa.

Polițistul corpolent se întoarce spre mama:

— Toată lumea din oraș știe că acesta trece printr-o perioadă grea de când a murit tatăl lui. În ultimii ani, Cody a locuit cu bunicii din partea tatălui și cu străbunica lui; este foarte apropiat de aceasta. Anul trecut au dus-o la azil. El n-a acceptat prea ușor treaba asta.

— Bietul băiat, spune mama.

— Cody? Bietul băiat? strig eu. El se ia de toată lumea și nouă ar trebui să ne pară rău de el? Nu-i drept!

— Poliția n-a venit aici pentru ceva ce-a făcut Cody, mă repede mama. A venit din cauza ta.

Polițistul slab scoate un carnețel și arată spre mine

— Asistenta care și-a scrântit glezna ar putea să te acuze de agresiune. Familia lui Cody ar putea să te acuze de mai multe. Ai putea să ajungi într-o instituție de detenție pentru minori. Din fericire pentru tine, niciunul dintre ei nu dorește să facă asta. Ei vor să știe adevărul. Ce căutai în camera aceea?

Ce să zic? Când deschid gura, scot numai sunete ciudate, poticnindu-mă și înecându-mă totodată.

— Voiam să aflu cum arăta vărul ei — Matthew Fraser. Omul de care ea zicea că a fost omorât de domnul McTavish, proprietarul acestei ferme în anii '60.

— Oh, nu se poate, zice mama încet. E vorba despre proiectul tău la istorie?

Se întoarce spre polițiști.

— Se documentează despre fermă pentru un proiect la istorie.

— În ziarul *Bugle*, zic eu. Scrie absolut tot în *Weekly Bugle*. Doar că nu apare fotografia lui Matthew Fraser.

Polițiștii se uită unul la altul.

— E o poveste veche, îi explică cel slab mamei. Pe vremea aceea, doamna Murphy pretindea că Frank McTavish și-a omorât soția, fiul și pe vărul doamnei Murphy aici, la ferma aceasta. Până la urmă, s-a dovedit că n-a fost nimic, de fapt soția a fugit cu fiul și amantul ei.

— Nu-i adevărat, izbucnesc eu. Doamna Murphy a avut dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Domnul McTavish i-a omorât. Cadavrele sunt în podul casei.

Treizeci și unu

Toți rămân cu gura căscată.

— Îmi pare rău, se scuză mama în fața polițiștilor. Cameron a avut dintotdeauna o imaginație mai bogată. Dar de data asta... De data asta...

— Este *adevărat*, mamă. Cadavrele sunt învelite în plastic și atârnate de o grindă.

— N-ai de unde să știi tu asta, zice mama. Trapa spre podul casei era sigilată când ne-am mutat noi aici.

— Uită-te dacă nu mă crezi.

— Cameron are dreptate, spune Ken. Cred că ar trebui să urcăm în pod.

Super! Îmi vine să-l îmbrățișez pe Ken.

— Îl încurajezi? se miră mama.

— Nu. Eu spun că el crede ce ne-a zis. Până nu se convinge singur că nu-i nimic acolo, n-o să-i iasă din cap.

— Dar trapa este bătută în cuie, zice mama, iar pe deasupra sunt atâtea straturi de vopsea, încât ne vor trebui un ciocan și o rangă ca s-o putem deschide. Gândește-te la stricăciuni.

— Mă gândesc, zice Ken făcând semn din cap în direcția mea.

Mersi, Ken. Cred că m-am înșelat când am crezut că n-o să fim prieteni.

Ken scoate mobilul și formează un număr de telefon. Ne face semn cu mâna să tăcem.

— Art, sunt eu, Ken Armstrong. Sunt alături, cu Brian și George de la poliție. Uite, știu că sună aiurea, dar trebuie să urcăm în podul casei. Katherine se teme că o să facem stricăciuni dacă deschidem trapa. Plătesc eu reparațiile, dar am nevoie de acordul tău.

Îndepărtează telefonul de la ureche; presupun că domnul Sinclair nu-i de acord.

— Art, îmi pare rău, nu pot să spun la telefon de ce. Dar este important, crede-mă... Mersi.

Închide.

— O să vină Art încoace.

Domnul Sinclair vine cu camioneta, aducând o scară și o cutie cu unelte.

— Mă tem că lui Cameron nu-i iese din cap lucrarea de cercetare, îi spune mama. Crede că Frank McTavish și-a omorât soția, fiul și pe iubitul soției și le-a încuiat cadavrele în podul casei.

Domnul Sinclair îmi aruncă o privire.

— Vasăzică ești bănuitor.

— Nu, domnule, eu știu sigur.

Singurul lucru pe care nu-l știu este ce știi *tu*.

Domnul Sinclair pufnește și urcă la etaj cu uneltele.

Noi urcăm după el în dormitorul mare și ne uităm cum își instalează scara sub trapă. Sunt speriat, dar cel puțin deocamdată nimeni nu mai zice nimic de doamna Murphy.

Ken se oferă să facă el această treabă ingrată, dar domnul Sinclair nici nu vrea să audă. Se urcă pe scară, smulge cuiele cu o daltă și un ciocan, apoi deschide trapa cu o rangă. Știam eu că-i un dur, dar uau!

Domnul Sinclair coboară de pe scară.

— Băieți, dacă acolo s-a petrecut o crimă, mai bine intrați voi primii, le zice el polițiștilor, ștergându-și transpirația de pe frunte.

Polițiștii își aprind lanternele și urcă în pod. Fasciculele de lumină cercetează întunericul. Tăcere. Mama mă cuprinde cu un braț de după umeri. Ken o ține de mână. Niciunul dintre noi nu mai respiră. Polițiștii coboară cu un aer serios, apoi discută ceva în șoaptă cu mama, Ken și domnul Sinclair. Ce să zic, de parcă eu n-aș suporta să aud ceea ce tocmai le-am spus.

Mă uit în sus, spre bezna din pod. *Îmi pare rău, Jacky, ascunzătoarea ta nu mai este secretă. A trebuit să le spun. N-am avut încotro.*

Șușotelile încetează. Mama face un pas spre mine.

— Cameron, zice ea cu un aer ca de înmormântare. Vrei să urci cu noi în pod?

Încuviințez. Cu inima bătând s ă-mi sară din piept, urc scara după polițiști; mama, Ken și domnul Sinclair vin în urma mea.

— Uită-te bine, îmi spune polițistul corpolent când ajungem cu toții în pod.

Luminează cu lanterna în toate direcțiile.

Podul este gol.

— Nu. E imposibil.

Mama mă apucă de umeri.

— Vezi, Cameron? Totul a fost doar în imaginația ta.

— Ba n-a fost! zic eu smulgându-mă din mâinile ei. Cadavrele au fost aici. Cineva le-a mutat.

Polițistul corpolent s-a săturat de atâtea aiureli.

— Cine? Când? Unde?

— Nu știu.

Stai. În hambar Jacky zicea că Arty știe că el nu a plecat de la fermă cu mama lui. La cimitir a zis că Arty știe locul secret unde se ascunde.

Mă întorc spre domnul Sinclair.

— *Dumneavoastră* știți. Știți bine că Jacky a fost aici.

Mama rămâne cu gura căscată.

— Jacky?

Ken o sprijină.

— Cine? Ce?

— Jacky era băiatul domnului McTavish, zice domnul Sinclair. I-am arătat lui Cameron niște fotografii cu noi doi jucându-ne când eram copii. A plecat cu mama lui. Nu l-am mai văzut de-atunci.

— Nu-i adevărat.

— De unde știi? întreabă polițistul slab.

— Știu eu. Probabil că domnul McTavish și-a dat seama că nu putea să țină cadavrele aici mult timp. A trebuit să scape de ele.

— Dacă ești atât de deștept, spune-ne cum, zice polițistul corpolent. De când trăiesc eu, pe-aici nu s-au găsit rămășițe omenești.

— Știu. Nu le-a îngropat.

— Atunci ce-a făcut cu ele, domnule Detectiv?

Este cel mai oribil gând care mi-a trecut vreodată prin cap, dar este singurul care are logică. Mă întorc spre domnul Sinclair și zic:

— Tatăl dumneavoastră a fost cel mai bun prieten al domnului McTavish. El avea o mașină de tocat carne. Ar fi fost foarte simplu. *Știți foarte bine*. Spuneți-le.

— Vai de mine! Domnule Sinclair, îmi cer scuze.

Mama respiră atât de precipitat, încât cred c-o să leșine. Apoi

începe să se plângă cu glas tare către toți cei de față:

— Tatăl lui Cameron a încercat să mă omoare, de-atunci fugim de el, Cameron are mereu coșmaruri, este foarte confuz, are nevoie de ajutor, nu se simte bine, este...

— Încetează, mamă! Nu este vorba despre tata. Mereu dai vina pe tata. Mereu. Pentru orice. Nu e vina lui!

— Ajunge!

— Nu! N-ajunge. Niciodată n-ajunge. Orice aș face, tu crezi că am luat-o razna. Întotdeauna. Nu n-am luat-o razna! Dacă cineva a luat-o razna, aceea ești tu!

Cad în genunchi și încep să lovesc cu pumnii în podea, cu capul. Ken încearcă să mă oprească. Mă lupt cu el să mă lase în pace.

Polițistul corpolent mă imobilizează punându-mi un braț în jurul gâtului. Eu leșin.

Treizeci și doi

Când îmi revin, Ken și domnul Sinclair au plecat deja. Nu întreb unde sau de ce. Nici nu-mi cer iertare. Nu zic nimic. De ce mă aflu aici? De ce-aș fi în altă parte? Mi-aș dori să dispar pentru totdeauna.

Polițiștii mă coboară pe scară și mă duc pe canapeaua din sufragerie. Rămân cu privirea ațintită în podeaua din fața mea. Mama plânge; se duce în bucătărie cu polițistul cel slab. Discută în șoaptă, iar celălalt stă în picioare în pragul ușii, cu brațele încrucișate, în caz că vreau să fac ceva. Până la urmă, Ken se întoarce cu un mic bagaj cu schimburi de noapte și polițiștii pleacă.

— Am să pregătesc patul pentru Ken în dormitorul mare de la etaj, zice mama. Va dormi la noi în noaptea asta.

— Ce? Ți-e teamă de mine?

— Nu, Cameron, mi-e teamă *pentru* tine.

Mama se așază lângă mine și-și pune mâna peste a mea; n-o opresc, dar nici nu mă uit la ea, ci continui să privesc fix spre podeaua din scânduri.

— Dacă mai faci o criză precum cea de sus, eu nu am destulă forță să te opresc.

— Să-ți zic domnul Gardian? îl întreb eu pe Ken.

— Sunt aici ca să vă ajut, zice el. Atât. Eu țin la tine. Cu toții ținem la tine.

— Sunt convins.

— Ken o să-ți facă o programare la medicul lui de familie, spune mama. Ar trebui să-ți dea niște medicamente ca să te liniștești până găsim pe cineva cu care să stai de vorbă.

— Un psihiatru, adică.

Mama face o pauză.

— E vina mea, Cameron, nu a ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult că se va întâmpla așa. În ultimii ani ți-a fost foarte greu. Credeam că eu sunt tot ce ai nevoie, dar m-am înșelat. Îmi pare rău.

Aud ce spune, dar nu mă impresionează.

— Polițiștii ziceau că nimeni n-o să te dea în judecată dacă nu se mai întâmplă. Ei sunt de părere că ar fi bine să rămâi acasă câteva zile.

Ai cursuri la care vine și Cody? Aveți vestiarele alăturate?

Eu scutur din cap că nu.

— În regulă. Ziceau că mai bine ar fi să-l eviți cât de mult poți.

Sigur. În fond, sunt un ciudat, nu? De parcă eu aș putea să-l bat pe unul ca el. Ce să zic.

— Ken o să-și anuleze toate întâlnirile de mâine. O să stea aici cu tine cât timp eu rezolv problema la școală. Am să discut cu profesorii să-ți dea teme pentru acasă, pentru a nu rămâne în urmă. Am să vorbesc și cu profesorul de istorie, să-i spun să nu-ți mai ceară eseul acela despre fermă.

— Nu ne-a cerut niciun eseu, zic eu calm.

Mama rămâne mască. Vrea să ne spună ceva, dar Ken i-a făcut probabil semn să tacă, fiindcă se oprește.

— O rezolvăm noi, se mulțumește ea să spună.

Mă pregătesc de culcare și mama vine să-mi ureze noapte bună. Aprinde lumina de veghe, îmi amintește de Ken, care este în camera de alături, dacă am nevoie de ceva, și mă sărută pe frunte.

— Te iubesc.

— Mm-hmm, răspund eu cu privirea în tavan.

Mama pleacă. O aud pregătind împreună cu Ken patul de culcare. Nu e prea confortabil; probabil că el o place foarte mult. Aud treptele scârțâind în timp ce ea coboară în dormitorul ei, apoi îl aud pe Ken instalându-se în patul lui. În casă se așterne liniștea. Stau nemișcat foarte mult timp.

Jacky, de ce n-ai fost aici? Unde ești?

Tăcere.

Poate că mama are dreptate. Poate *chiar* am luat-o razna.

A doua zi dimineață, mama vine să vadă ce fac; eu mă prefac că dorm. Mă dor toți mușchii. Am un ditamai cucuiul în frunte și brațele pline de vânătăi. Mi-am făcut singur niște lovituri zdravene aseară.

O aud pe mama vorbind cu Ken în bucătărie; sunt sigur că despre mine. Mama pleacă înainte de ora opt; probabil că vrea să discute cu directorul școlii la prima oră. Când în sfârșit cobor și eu, Ken îmi pregătește niște cereale și pâine prăjită, timp în care vorbește numai

despre vreme, de parcă aseară nu s-a întâmplat nimic și nu-i ceva neobișnuit faptul că el se află aici.

— Vrei lapte la cafea, da? Și foarte mult zahăr?

Îmi face cu ochiul.

Eu și aparatul de cappucino. Nu-mi arde să zâmbesc, dar o fac totuși.

— Nu prea.

Mă privește în timp ce mănânc.

— Mai vrei ceva? De când stau singur, am învățat să fac ouă cu costiță. Mă pricep să fac și sendvișuri la pachet.

Scutur din cap că nu. Îmi vine greu, dar trebuie s-o spun:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în pod.

— E-n regulă.

— Sper că știe și mama.

— Cu siguranță. Te iubește.

Mă concentrez pe felia de pâine prăjită, altfel nu mai pot continua.

— Eram atât de sigur.

— Și eu am fost sigur de multe lucruri care până la urmă n-au ieșit așa cum mi-am așteptat. Nu-i nimic rău în asta.

Mă gândesc îndelung.

— Există un motiv pentru care am crezut asta.

Ken zâmbește.

— Întotdeauna există motive pentru care credem ceva.

N-o să mă întrebe; vrea să mă facă pe mine să-o spun.

— Promiți că n-o să-i zici mamei?

— Nu pot să-ți promit treaba asta. Dar indiferent despre ce-i vorba, ea va înțelege.

— Ba n-o să înțeleagă.

— Atunci *eu* am să înțeleg.

Îl privesc în ochi; mă privește și el. În regulă, să-i dăm drumul.

— La câteva zile după ce ne-am mutat aici, într-o noapte, mi s-a părut că am văzut un copil care se uita prin gaura din șură. Știam că aici a locuit un copil cu mulți ani în urmă, pentru că am văzut lucruri de-ale lui în subsol. Am găsit niște desene făcute de el în camera pentru

cărbuni; îl chema Jacky. Vrei să le vezi?

— Desigur.

Îl duc pe Ken în camera mea și îi arăt desenele.

Ken le privește încruntat.

— Nu sunt expert, dar îmi dau seama că băiatul ăsta n-a dus o viață prea fericită.

— Pe bune. Știam de la școală povestea cu domnul McTavish și câinii. Vezi că la un moment dat mama lui nu mai apare în desene? Și mai sunt și astea. Trebuie să te uiți foarte atent, dar vezi câinii? Dinții? Cozile?

Mă opresc. Ken clatină din cap, dar nu ca și când ar judeca ceva, ci doar ascultă, așteaptă ca eu să continui. Așa că zic mai departe:

— În fine, având toate astea, m-am întrebat dacă nu cumva domnul McTavish a omorât-o și dacă nu cumva copilul pe care l-am văzut eu era fantoma lui Jacky. Mai ales după ce-am aflat că străbunica lui Cody credea că domnul McTavish a omorât-o nu doar pe mama lui, ci și pe Jacky și pe vărul dumneaei. Așa că am început să fac cercetări. Am obținut informațiile acelea de la tine și de la ziarul *Bugle*.

— Și povestea a căpătat proporții tot mai mari în mintea ta până aseară.

— Da. Dar chiar și înainte. Cu mult înainte. Adică îi aud vocea, uneori doar în mintea mea, alteori ca și când ar fi lângă mine.

Nu-mi vine să cred că am îndrăznit să spun chestia asta. Ken continuă să dea din cap, ca și când ceea ce-am spus este absolut logic.

— Acum înțeleg de ce erai atât de supărat.

— Serios?

— Unul dintre motivele pentru care îmi place de tine, Cameron, este faptul că îți pasă de oameni. Încerci să te imaginezi în locul lor. Deci nu mă mir că îl compătimești pe băiatul care a făcut aceste desene, că îți imaginezi cum ar arăta sau cum ar vorbi el.

— Dar eu fac mai mult decât atât. Vorbesc cu el, Ken. Tot timpul. Mama zice că-mi mișc mereu buzele. Are dreptate. Uneori mă surprind și eu făcând asta.

Partea asta este mai greu de acceptat de către Ken, dar el nu râde.

— Cred că toți vorbim singuri. Poate că nu vorbim cu glas tare și

nu mișcăm buzele, dar când vine vorba despre lucruri importante, ne imaginăm ce vom spune sau ce-ar fi trebuit să spunem.

— Nu unei fantome.

— Nu, poate că nu. Dar eu nu sunt Dumnezeu. Există multe lucruri pe care nu le știu sau nu le înțeleg. Poate pentru că nu le-am trăit niciodată.

Mă bate pe umăr cu afecțiunea unui tată.

— Ești un copil bun.

— Mulțumesc.

Înainte să ne ridicăm, trebuie să mai spun ceva.

— Mă bucur că tu și mama sunteți prieteni.

Tocmai joc un joc video în camera mea când mama se întoarce acasă. Discută puțin cu Ken, apoi mă cheamă în sufragerie. Arată rău de tot.

— Până la sfârșitul săptămânii o să vii cu mine în oraș și o să-ți faci temele în biroul de la agenție. Nu pot să te las singur acasă. Ken a acceptat să rămână aici peste noapte până rezolvăm lucrurile. Săptămâna viitoare vei merge la școală pentru o perioadă de probă. Familia Murphy este foarte supărată, dar au fost de acord cu directorul școlii că poți să mergi la cursuri cu condiția să nu vorbești cu Cody; vei lua masa în biroul consilierului, nu la cantină; și nu vei mai merge cu autobuzul școlii. Am să te duc eu dimineața, iar după terminarea cursurilor ai să te prezinți la biroul directorului, unde ai să aștepți până vin eu să te iau după ce termin programul. Și încă ceva: fără jocuri video de-aici înainte.

— Ce?

— Cameron, fără discuții. Astea sunt regulile. După-amiază vei merge la medicul lui Ken. Am să-l rog să-ți dea o trimitere la un psihoterapeut; motivele le cunoști și tu. Cameron, vorbești cu prieteni imaginari. Cu fantome.

Mă întorc furios spre Ken.

— I-ai spus!

— Trebuia să-i spun.

Treizeci și trei

În viața mea nu m-am simțit mai singur ca în restul săptămânii. Mă duc la medicul lui Ken, care îmi prescrie niște pilule de dormit pe care le numește miorelaxante și un antidepresiv care, zice el, ar trebui să-și facă efectul în zece zile. Wolf Hollow este un oraș prea mic ca să aibă și medic psihiatru — sau să nu afle nimeni dacă vrei să consulți unul, dar el îmi aranjează o întâlnire cu cineva din Ramsay. Persoana este prea ocupată ca să mă primească imediat, dar o să mă strecoare printre ceilalți pacienți dacă mai apare „încă un episod".

În afară de întâlnirea cu medicul lui Ken, în rest sunt consemnat la biroul agenției unde îmi fac temele într-o cameră de depozitare. Nu are ferestre, deci parcă sunt la arest. Mama a zis că pot să lucrez în biroul din față, lângă ea, dar așa ar fi fost și mai rău. Oricine venea s-ar fi întrebat de ce nu mă duc la școală; măcar dacă stau ascuns, putem să zicem că am fost bolnav. Ceea ce crede și mama, de fapt, numai că pentru ea sunt bolnav la cap.

Acesta este cel de-al doilea motiv pentru care prefer să stau în depozit și să rămân în camera mea când suntem acasă. De fiecare dată când se uită la mine, mamei îi vine să plângă.

În cea mai mare parte a timpului stau întins în pat și mă uit la fotografia înrămată de pe noptieră, cea cu mama și bunicii mei. Îmi imaginez poza cu tata ascunsă sub ea. Oare arată așa cum mi-l amintesc? Tare mult aș vrea să știu, dar dacă atunci când am să-i văd chipul, am să simt nevoia să-l sun? O nevoie atât de puternică încât n-o să mă pot abține? Numărul lui de telefon este scris pe spatele pozei; e chiar *acolo*.

Mă gândesc mult la tata. Nu am la ce altceva să mă gândesc, poate doar la faptul că nu am prieteni, pe cineva de încredere, sau că poate sunt nebun, așa cum crede mama.

De exemplu, Jacky. Ce-a fost asta? Acum câteva zile am renunțat să-l mai întreb de ce m-a mințit și m-a băgat în bucluc. Am renunțat pentru că, ei bine, eu vorbeam singur. El n-a zis niciodată nimic. De parcă n-ar fi fost acolo. Și poate chiar n-a fost. Niciodată. La urma urmei, ce am aflat eu despre el și nu mi-am dat seama din lucrurile

găsite la subsol, din desenele lui, din fotografiile domnului Sinclair sau articolele din *Bugle*? Sau poate că am inventat eu totul din cauza celor întâmplate cu mama și tata sau din cauza viselor care păreau reale?

Dacă l-am inventat pe Jacky, ce altceva am mai inventat? Asta îmi trece prin minte când mă gândesc la tata. De exemplu, dacă tatăl de care mama îmi spune să mă feresc nu seamănă deloc cu tatăl meu real? Dacă mama exagerează cu temerile ei față de el, așa cum eu am exagerat când am auzit de domnul McTavish?

De pildă, atunci când tata m-a lăsat singur în mijlocul pădurii. Dacă doar mi s-a părut că era mijlocul pădurii pentru că eram mic și, de fapt, era un parc, iar pentru el nu era decât o joacă de-a v-ați ascunselea? Sau atunci când m-a ținut sub apă: probabil că nu era decât o formă de antrenament. În fond, acum pot să-mi țin respirația sub apă o lungime de bazin, nu? Sau chestia cu Facebook-ul. Dacă doar i-a fost dor de mine și numai așa a putut să mă găsească? Mama îl ține la distanță de ani de zile. Ce altceva să facă? Poate că *din cauza ei* a făcut-o. Poate că *ea* e de vină. Și chestia de-atunci de pe balcon — nu m-ar fi lăsat să cad; se juca de-a avionul în zbor; mulți tați fac asta. Pesemne că eu îmi amintesc greșit lucrurile.

Când mă gândesc la asta, mă urăsc pentru faptul că-l învinuiesc pe el pentru lucruri de care nu este vinovat. Și totodată mă urăsc pentru că mă îndoiesc de mama. Sunt un copil rău pentru tata, pentru mama — ce se întâmplă cu mine?

Treizeci și patru

Ce se întâmplă cu mine? Tot la asta mă gândesc și acum, duminică seară. Mâine mă reîntorc la școală: la Cody, care mă urăște de moarte; la Benjie, care m-a turnat; la o lume în care toți se uită la mine și șușotesc pe seama mea. Și care vorbesc despre mine și pe Tweeter, sunt sigur.

În fine, e târziu. Ar trebui să dorm, dar nu pot; stau la biroul meu și mă uit pe fereastră. Peisajul este cam dezolant. Lanurile au fost treierate, frunzele au căzut din copaci și cerul e acoperit de nori. După lăsatul serii, nu se mai vede decât un petic de lumină ce se revarsă din casă și se proiectează peste marginea câmpului. În seara asta este și mai rău. Aerul rece se transformă într-o ninsoare măruntă; când aud cum suflă vântul în ferestre, îmi strâng și mai bine pătura în jurul umerilor.

Tata. Domnul McTavish. Câinii. Dacă vreau, aș putea să-mi imaginez câinii uitându-se la mine de pe câmp. Trag perdelele și aud o voce mică în spatele meu.

— Cameron?

Pun pariu că Jacky stă pe marginea patului, dar nu mă întorc. Mi-e teamă că am să-l văd.

— Cameron? Ești supărat pe mine? De ce nu vrei să te uiți la mine?

Ce să-i spun? Că mă tem că nu-i aici?

— Știu că am lipsit câtva timp. Îmi pare rău, dar am suferit. Ai spus niște lucruri despre mine.

Îmi mușc buza și închid ochii. Îl văd pe Jacky în interiorul pleoapelor.

— Înainte să mai vorbesc cu tine, șoptesc eu, trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Bine.

Pare agitat.

— Unde te duci când nu ești cu mine?

Jacky face o pauză.

— Nu știu.

— Ce făceai înainte să vin eu?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că oamenii cred că sunt nebun. Uneori și *eu* cred că sunt nebun.

— Nu ești, zice Jacky. Ți-aș spune dacă ai fi.

— Dar dacă totuși sunt, iar tu nu ești decât...

— Sunt eu, Cameron. Sunt eu, Jacky.

— Nu, tu ești altceva, spun. Zici că ești prietenul meu, dar îmi spui lucruri care nu sunt adevărate, lucruri care îmi aduc numai necazuri.

— Cum ar fi?

— Știi foarte bine: că tatăl tău a omorât-o pe mama ta și pe prietenul ei și le-a atârnat cadavrele în pod; că te-a chemat acolo și te-a omorât și pe tine și că de-atunci podul este ascunzătoarea ta secretă și întunecoasă.

— Eu n-am spus niciodată asta. Vezi, de-asta am stat deoparte. Le-ai zis tuturor numai minciuni despre tata și despre mine. Eu n-am văzut niciun cadavru. Niciunde, niciodată. Și nici n-am zis că am văzut. A fost de-a dreptul oribil.

— Zău așa, Jacky. Toate lucrurile astea erau în visul pe care mi l-ai trimis.

— Uite, iarăși minți. Eu nu ți-am trimis niciun vis.

— Cum?

Parcă am primit un pumn în stomac. Am *presupus* că el mi-a trimis visul, dar *nu am știut*.

Ia stai. Vorbeam cu voce tare? Mă ridic de pe scaun și mă uit pe hol să văd dacă mă ascultă mama sau Ken, dar acolo nu-i nimeni; Ken sforăie ușor în camera lui. Închid ușa, mă sprijin pe perne și închid ochii. Jacky stă cu picioarele încrucișate la capătul patului, răsucind coada căciulii în jurul degetelor.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, zic eu încet. Deci, ce s-a întâmplat când a plecat mama ta?

Fața i se schimonosește.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. E greu.

— Te rog. Sunt prietenul tău.

— Bine, dar să nu spui.

Lasă privirea în jos.

— Tata voia ca mama și cu mine să fim cuminți. Dar eu nu eram tot timpul ascultător, așa că uneori, după ce mă bătea cu cureaua, trebuia să mă țină o zi-două în camera de cărbuni, până mă învățam minte.

— Tu ai făcut liniile pe care le-am văzut pe perete?

Jacky clatină din cap că da.

— Câte una de fiecare dată când am stat acolo.

— Groaznic.

— Așa zicea și mama, dar n-avea dreptate; îmi prindea bine. Mama mi-a dat o lanternă, hârtie și creioane colorate ca să nu mă plictisesc. Îmi plăcea să desenez în acel loc, să văd culorile pe întuneric. Acolo mi-am păstrat desenele, chiar și atunci când n-a mai fost nevoie.

— Așa înțelegea tatăl tău să-ți dea o lecție?

Încă nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Ihîm, zice Jacky clătinând din cap. Și mama a trebuit să primească niște lecții. Doar că ea nu s-a învățat minte niciodată. Într-o sâmbătă, tata s-a dus la o licitație. Am văzut-o pe mama făcând bagajul. Am întrebat-o ce face. Ea a zis că o să aflu cât de curând.

Îmi aduc aminte de câte ori a făcut mama bagajele noastre.

— Tata s-a întors mai devreme. A zis că știa ce pune ea la cale și mie mi-a spus să mă duc în pod și să nu ies până nu mă cheamă el. Îmi plăcea în pod. Era departe de camera de jos și, când eram acolo, nu-i mai auzeam când se certau.

— Când mama mea și tatăl meu se certau, eu îmi băgam degetele în urechi și cântam, zic eu.

— E o metodă bună, nu?

Jacky zâmbește timid, apoi redevine serios.

— După un timp, n-am mai auzit-o pe mama țipând și am crezut că pot să cobor. Dar chiar atunci a intrat o mașină pe alee și cineva a bătut la ușă. Apoi am auzit un bărbat țipând la tata.

Matthew Fraser, mă gândesc eu, care a venit să-i ia pe doamna McTavish și pe Jacky.

— Lada de zestre a mamei era în pod, continuă Jacky. M-am băgat în ea, am închis capacul, mi-am acoperit urechile și nu s-a mai

auzit nimic.

— Ai rămas acolo definitiv?

— Nu. Până a venit tata și m-a luat la parter. M-a așezat pe genunchi, m-a mângâiat pe păr și mi-a spus că are să-mi dea o veste tristă. Mama nu ne mai dorea. Zicea că el a încercat s-o convingă să rămână, dar ea a plecat cu prietenul ei și nu se va mai întoarce. Mi-a spus să nu mă îngrijorez, că el mă iubește și vom fi fericiți, numai noi doi, doar că va trebui să fiu și mai cuminte și să stau numai în casă de-acum înainte. Zicea că dacă oamenii află că sunt la fermă fără mama, mă vor lua și mă vor duce la orfelinat.

— Nu-i adevărat. N-aveau cum.

Jacky se înroșește la față.

— Vrei să spui că tata este mincinos? Tu ești un mincinos.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

. Așteptpână când Jacky se liniștește.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Tata a luat lopata din magazia din spate și mi-a zis că va avea de lucru în hambar tot restul zilei, să nu-l deranjez. „Tu să stai în casă", mi-a spus.

— Și ai stat?

Jacky își ferește privirea.

— Trebuia să stau.

— Dar ai stat?

El scutură din cap că nu.

— După o oră, m-am uitat pe geamul din bucătărie și l-am văzut pe Arty trecând pe terenul lui spre pădure. Era la începutul primăverii; încă nu răsărise iarba. Am vrut să-i spun să nu se îngrijoreze dacă nu mă mai vede, că nu s-a întâmplat nimic.

— Și te-ai dus în poieniță?

— L-am pus să jure că va păstra secretul, altfel o s-o pățesc rău de tot. Și a jurat. Întotdeauna puteam că contez pe Arty.

— În ziua aceea s-a mai întâmplat ceva neobișnuit?

— Seara târziu, tata a băgat capul în camera mea. Eu m-am prefăcut că dorm. După câteva minute a ieșit în curte. Am auzit o mașină. M-am uitat pe geam și am văzut o mașină ieșind din hambar.

Nu știam a cui era. Mașina a plecat. Tata nu mai era. Nu înțelegeam. M-am speriat. Dar el s-a întors până dimineață.

Reflectez puțin.

— Îți aduci aminte dacă au mai venit oameni la voi acasă după aceea?

Jacky începe să tremure.

— La două săptămâni după ce a plecat mama, tata a văzut mașina poliției venind spre casa noastră. Mi-a strigat să fug în hambar și să mă acund în șură până termină ei de inspectat. M-am îngropat în fân. Mă gâdila. Credeam c-o să strănut. Dar ei au intrat și-au ieșit din hambar fără să stea prea mult și totul a fost bine.

— Dar nu era bine, nu-i așa, Jacky?

I se umplu ochii de lacrimi.

— Tata a cumpărat câinii ca să-i țină pe oameni la distanță. Să ne protejeze pe noi. Dar câinii... câinii...

Suspină.

— A fost vina mea. Numai vina mea.

— Care a fost vina ta?

Cineva ciocăne la ușă.

— Cameron?

E Ken. Jacky dispare.

— E-n regulă, zic eu ridicându-mă și deschizând ușa. M-am trezit să fac pipi.

— Ah, bine.

Îmi dau seama că nu mă crede, dar se întoarce în patul lui, în timp ce eu mă duc la baie.

Acum am aflat mult mai multe lucruri. Fără îndoială că Jacky nu a plecat cu mama lui. Ceea ce arată că scrisoarea n-a fost scrisă de ea. Ăsta e alibiul domnului McTavish. El i-a onorât pe ea și pe Matthew Fraser pe când Jacky stătea ascuns în pod, în cufărul de zestre.

Dar ce a făcut cu cadavrele?

Te mai întrebi? Jacky zicea că a luat lopata și s-a dus în hambar. I-a îngropat în pământul plin de bălegar din staulul vitelor, singurul loc unde era destul de cald cât să nu înghețe. Vitele care se plimbau de colo-colo au bătătorit pământul și n-a ieșit duhoarea — plus că pe jos

era un strat de fân plin de urină și bălegar. Oricum polițiștii nu credeau că a avut loc o crimă, iar domnul McTavish a săpat niște morminte care să reziste pe vecie.

Dar Jacky? Ce s-a întâmplat cu el? De ce zice că este vinovat pentru că tatăl lui a murit sfâșiat de câini?

Până nu aflu ce s-a întâmplat cu Jacky și cu câinii, nu pot să suflu nimănui o vorbă. Dar chiar și atunci, cine o să mă creadă după tot ce s-a întâmplat în pod? Aș vrea să mă duc în hambar și să sap, dar sunt peste douăsprezece boxe pentru vite, iar mama și Ken m-ar prinde înainte să ajung acolo. Ce mai priveliște le-aș oferi!

Deci, ce fac?

Treizeci și cinci

Nu dorm toată noaptea, asta fac. Mama mă duce cu mașina la școală; ajungem înaintea autobuzelor, așa că nu mă vede nimeni. Directorul școlii ne spune că, oficial, sunt un elev „care prezintă un anumit risc"; nu riscul de a fi bătut, ci de a fi „deranjat". Stabilește regula ca eu să stau în biroul consilierului când nu sunt la cursuri și mă trimite la ora de engleză după ce face anunțul.

Câțiva copii râd pe înfundate când intru în clasă. Domnul Bradley le spune tuturor să se potolească. Presupun că știe ce se întâmplă; probabil că directorul a trimis o informare către tot personalul sau au aflat cu toții în weekend. Se pare că în orașul ăsta nimic nu rămâne secret, în afară de crime.

Domnul Bradley mă pune să stau în prima bancă pentru a putea să mă supravegheze. Apoi ne cere să deschidem cartea *Să ucizi o pasăre cântătoare* la capitolul șase, ne pune câteva întrebări despre personajul Scout și viața merge mai departe.

Doar că nu-i chiar așa. Simt în ceafă privirile tuturor. Își trimit bilețele despre mine. Simt toate astea așa cum simt și scuipatul care aterizează pe mine când domnul Bradley este întors cu spatele.

Așa e toată ziua. În timpul prânzului, copiii mă privesc prin fereastra biroului de consiliere de parcă aș fi un animal de la grădina zoologică. Nu-l văd pe Cody, doar pe prietenii lui care mișună prin preajmă. Unul dintre ei arată cu degetul spre ochii lui, apoi spre mine, și mimează din gură „Ești un om mort". Îl văd și pe Benjie. El este singurul care nu se uită înăuntru, ci merge mai departe pe coridor, de parcă n-aș exista.

După ore, când biroul se închide, aștept pe banca de la cancelarie până vine mama. Sunt c-o iau razna când mă gândesc la ce mi-a spus Jacky, la cadavrele îngropate în hambar, dar mai ales la Cody și gașca lui. Vor să pună mâna pe mine. Dar când? Unde?

Așa decurg lucrurile și în continuare. Două săptămâni în care nimeni nu vorbește cu un ciudat ca mine, dar toți vorbesc *despre* mine. Două săptămâni în care prietenii lui Cody îmi pun piedică pe scări, mă

înghesuie în vestiare și îmi șoptesc la ureche cum am s-o încasez într-o bună zi, când o să fiu singur. Ah, da, și cineva a scris cu carioca pe vestiarul meu „Cameron Weaver este un rahat cu ochi". Femeile de serviciu au încercat să-l șteargă, dar tot a mai rămas cât să vadă alții și să râdă.

S-au produs doar două schimbări în rutină. Copiii nu se mai sinchisesc să-mi facă semne tâmpite pe holuri; acum se retrag pe lângă vestiare, dându-se de-o parte și de alta când trec eu. Parcă aș fi Moise din povestea aia de la școala de duminică, iar ei sunt apele care se despart. De asemenea, domnișoara Adams, consilierul nostru, mă pune să mănânc de prânz în sala ei de ședințe. Ea zice că i-a părut rău că eram expus prin fereastra principală, dar, de fapt, așa îi e mai ușor să mă încuie dacă încep „să fac figuri".

Ceva mai bine este când o aștept pe mama după ore. Atâția copii pleacă cu autobuzul, încât toată școala rămâne pustie, în afară de sala de gimnastică, unde câțiva se duc la sport. Dar e plictisitor, iar dacă mama întârzie, școala se închide și eu rămân singur pe-afară unde îngheț. I-am spus mamei că am fost amenințat de gașca lui Cody, dar ea zice că el nu-i atât de prost să încerce ceva pe proprietatea școlii.

— Oricum, ai numărul meu de telefon pe apelare rapidă.

— De parcă asta m-ar ajuta cu ceva dacă apare Cody cu o mașină și mă saltă împreună cu ceilalți.

— Nu te prosti, oftează ea. Cody este prea mic să aibă permis de conducere.

— Crezi că lui îi pasă?

— Doar nu vrea să fie arestat. E absurd ce spui.

Adică e normal dacă ea crede că tata vrea să ne omoare, dar e o idioțenie dacă eu cred că ar putea să vină Cody cu o mașină. Cine e nebunul?

Într-o zi, înainte de ora de istorie, încerc să-l abordez pe Benjie.

— Pleacă. N-am ce să discut cu tine. M-ai mințit. Te-ai folosit de mine. M-ai băgat în bucluc.

Se îndepărtează atât de repede, parcă ar fi la o întrecere de mers pe jos.

— Te rog, îmi pare rău, zic eu ținându-mă după el.

— Degeaba. Nu te mai ține după mine. Nu vreau să ne vadă ceilalți că vorbim. E și-așa destul de nasol că am stat lângă tine în autobuz.

Nici acasă nu-i mai bine. Jacky s-a ascuns din nou, probabil prea speriat de lucrurile pe care mi le-a spus. Aș vrea să știu unde e ascunzătoarea lui. Asta înseamnă că mama și Ken sunt singurii care îmi vorbesc — ah, și bunicii, în convorbirile noastre telefonice săptămânale, care sunt prea ciudate ca să le pun la socoteală.

Ken încearcă să păstreze o atitudine relaxată, dar mama stă cu ochii pe mine ca un uliu. Mă mir că nu mă pune să folosesc cuțit și furculiță din plastic, în caz că aș încerca să-i înjunghii, sau să port o vestă de protecție cu perne din spumă, în caz că vreau să mă arunc pe fereastră.

Apopo de Ken, singura dată când a plecat de la noi a fost în weekendul când a făcut un drum de trei sute de kilometri cu mașina ca să-și vadă copiii. Oare chiar așa de frică îi este mamei să rămână singură cu mine?

— Kimberly a dat un recital de dans nemaipomenit; am să vă arăt înregistrarea video, a spus el când s-a întors. Patrick abia s-a înscris în clubul cercetașilor și deja a primit insigne pentru executat noduri de frânghie și mers pe bârna de echilibru.

Ce să zic, de parcă ar fi ceva de Cartea Recordurilor sau de Jocurile Olimpice. Apoi a devenit tăcut și trist, iar mama a încercat să-l consoleze.

Mă întreb dacă mama și-ar dori ca *eu* să fiu ca Patrick sau Kimberly. Adică se vede treaba că ei sunt niște copii-minune, iar eu un psihopat care are nevoie de un paznic neoficial prin preajmă, fiindcă e clar că mama singură nu poate face față dacă vreau să dau foc hambarului sau să țin ritualuri satanice în beciul casei.

Pe bune, cât timp o să mai stea Ken aici? Sigur, o fi un tip de treabă, dar nu pot avea încredere în el. Și cu cât stă mai mult, cu atât pare că mama e mai speriată de mine.

— Mi-e frică să nu ajungă la fel ca taică-su.

Asta i-a spus lui Ken într-o seară. N-am să uit niciodată. Știu că uneori așa gândea, dar să i-o spună altcuiva în afară de mine...

Tata. Dacă o să ajung la fel ca el? Ar fi așa de rău? Pe bune? Cândva, mama l-a iubit atât de mult încât s-a măritat cu el. Atunci cum poate fi el atât de rău? Bine, poate c-a dat-o în bară, iar eu nu știu totul. Dar toți o dăm în bară uneori, nu? Eu sigur am dat-o. Și mama, sunt convins de asta. Sau poate că mama o fi vreo sfântă. Fiindcă așa se comportă.

În fond, mama nu știe cum este tata acum. Oamenii se mai schimbă; asta mi-a spus ea mereu: „Nu-i niciodată prea târziu să te schimbi." Când eram la centrul social, tata a zis că a renunțat la băutură. Și doar când bea făcea scandal. Bine, poate că nu doar atunci, dar de cele mai multe ori. În orice caz, așa îmi amintesc eu.

Nici Ken nu este perfect. Dacă ar fi, de ce l-a părăsit nevasta? Poate că nu s-au potrivit — dar poate că așa s-a întâmplat și cu mama și tata. Măcar Patrick și Kimberly îl văd. Mama lor nu-i ascunde de el și nu-i face să creadă că tatăl lor este un monstru.

Tata. Mă întind pe pat și mă uit la fotografia înrămată de pe noptieră, sub care e ascunsă poza cu el. *Tată, oare ce-ai spune tu despre toate astea? Te-ai purta ca și cum aș fi un psihopat? Sunt sigur că nu m-ai trata mai rău decât mă tratează ceilalți.*

Deodată simt un impuls de neoprit. Iau fotografia înrămată și desfac clemele de pe spatele ei. Bucata de carton alunecă afară și iat-o: poza cu tata și cu mine la plajă. Am făcut un castel de nisip — unul foarte frumos, cu ziduri și șanțuri de apărare, iar el mă ține cu brațul de după umeri.

Inima începe să-mi bată cu putere. Îmi aduc aminte ziua aceea. A fost una dintre cele mai reușite. Mama citea pe o pătură în timp ce eu cu tata ne îngropam în nisip; apoi am mâncat cu toții înghețată la cornet cu sirop de ciocolată, iar eu am probat niște labe de înotător și o mască de scafandru.

Tata. Râde. Și eu la fel. Suntem fericiți. Întorc poza pe partea cealaltă. Uite și numărul lui de telefon. E la un apel distanță.

Nu. Nu pot.

De ce nu? Știu că nu am voie să-l văd. Și știu că nu am voie să-i spun unde sunt. Dar numai cât să-i aud glasul. Să știu că-i pasă de mine. Măcar să știu că trăiește. Și să-i spun că nu l-am uitat. Ce-i rău în

asta?

Trebuie să am pe cineva cu care să vorbesc. Pe cine altcineva? Cu mama nu pot să discut. Nici cu Ken. La școală nu pot să vorbesc cu nimeni. Nici măcar cu bunicii mei nu pot să vorbesc; nu așa cum ar trebui. Iar din vechii mei prieteni, oare mi-a mai rămas vreunul? Parcă nu-i mai cunosc. Mai este psihoterapeutul cu care trebuie să mă întâlnesc, dar n-am de gând să spun unui străin lucruri pe care mi-e teamă să mi le spun mie. Nu. În afară de mama, singura persoană din lume care mă cunoaște cu adevărat este tata.

Tata. Trebuie să vorbesc cu tata. Dacă nu pot să discut cu propriul meu tată — simt că mă sufoc. Mă furnică pielea. Scot telefonul mobil.

Nu. Stai. Nu-i atât de simplu să vorbesc cu tata.

De ce? Numărul meu de telefon este secret. Mama a avut grijă să nu fie afișat când sun.

Dar ea plătește factura. N-o să se uite la convorbirile locale, dar la cele interurbane? La numărul de telefon al tatălui?

Până vine factura, faptul va fi consumat. Noi doi deja vom fi vorbit.

Și? Ea va afla. Crezi că acum e supărată? Stai să vezi atunci.

Bun. Atunci ce să fac? Să împrumut unul?

De la cine? Nimeni n-o să-mi împrumute un telefon mobil pentru convorbiri interurbane. Nici nu pot să folosesc un telefon cu cartelă. Tata mi-ar vedea numărul de telefon și ar afla prefixul zonei din care sun. Ca să nu mai spun că mama și cei de la școală mă urmăresc în permanență, mai puțin atunci când stau în camera mea.

Gata. Am găsit o soluție.

A doua zi mă întâlnesc cu Benjie pe hol.

— Am nevoie de o favoare.

— Nu de la mine.

— Ba de la tine, și am s-o primesc.

— Nici gând.

O ia din loc cu același mers grăbit.

Mă țin după el și-i spun la ureche:

— Tu m-ai pârât pe mine la azilul de bătrâni. Dar eu nu te-am

pârât lui Cody.

— Cum adică?

— M-a bătut pentru că nu i-am spus că de la tine am aflat despre străbunica lui.

Benjie intră în toaleta băieților. Îl urmez. Suntem singuri.

— Știi ce, zice el palid la față, eu nu ți-am zis mare lucru.

— Ba mi-ai spus că a intrat cu mașina în biserică, apoi că a lăsat mașina pe autostradă și că era să dea foc la casă. Râdeai de nu mai puteai. Cum ai numit-o? Dementă. Țicnită.

— Nu am zis așa.

— Crezi că lui Cody o să-i pese?

Îi dau lui Benjie zece dolari.

— La prânz te duci în oraș la magazin. Îmi cumperi o cartelă telefonică pentru convorbiri în America de Nord. Mi-o pasezi pe furiș la ora de mate. Dacă n-o primesc, nu-i vina mea când o să te pomenești cu Cody că te bate pe umăr.

Treizeci și șase

După cină, urc în camera mea în timp ce mama și Ken se uită la televizor, la o emisiune idioată. Scot mobilul și fotografia cu tata și mă uit îndelung la numărul lui de telefon și la codul de pe cartela telefonică pe care mi-a adus-o Benjie. Minutele de convorbire vor fi înregistrate ca fiind locale. Dacă mama verifică desfășurătorul convorbirilor și devine suspicioasă, pot să spun că am folosit cartela ca să-i telefonez unui copil pe care îl știam.

Țin degetul deasupra tastaturii. Încremenesc. Ce se întâmplă cu mine? Tata este la un apel distanță. De ce mi-e frică?

Tastez numărul. Telefonul sună. Nu-i un telefon oarecare. E telefonul tatălui. După ce sună de cinci ori, încep să mă îngrijorez că poate este plecat sau și-a schimbat numărul, dar a șasea oară răspunde.

— Alo?

E vocea lui, așa cum mi-o amintesc.

— Alo? repetă tata, ca și cum s-ar întreba dacă nu cumva este o greșeală și cealaltă persoană a închis.

Spune ceva.

Ce?

Ceva. Orice. „Hei, tată" sau „Bună, tată" — ceva de genul ăsta.

— Cine-i acolo? întreabă tata.

Mi-l imaginez încruntându-se. Dau să zic *bună*, dar cuvântul mi se oprește în gât.

Închid.

Bravo. Bravo ție.

Nu-i nimic, am să încerc din nou. Am fost uimit să-i aud vocea, atâta tot. E prima oară când îl aud după cinci ani.

Formez numărul. Tata răspunde după ce telefonul sună de patru ori.

— Da?

Nu foarte prietenos, dar nici foarte supărat.

— Ăă... Ăă... *Vorbește. Vorbește.* Bună.

— Cine e?

Parcă ar bănui cine e, dar nu este sigur. De ce-ar fi? Ultima oară

când m-a auzit, eram mic; aveam vocea subțire și pițigăiată.

— Sunt...

— Cameron? strigă mama de la parter.

— Trebuie să închid, îi spun și bag repede telefonul în buzunar de parcă aș fi surprins comițând o crimă.

Mă duc la ușă.

— Ce?

— Ken a adus un domino. Vrei să joci?

— Nu, mersi. Vreau să mă culc.

— Așa devreme?

— Da. Sunt cam obosit. De la pastile.

— Cum vrei.

O aud îndepărtându-se și zicându-i ceva lui Ken.

Închid ușa și scot telefonul mobil. Să mai sun o dată? Poate tata o să creadă că sunt un ciudat. Sau poate mă prinde mama de data asta.

Liniștește-te. Mama și Ken joacă domino, probabil la masa din bucătărie, în celălalt capăt al casei. Și dacă tata nu răspunde, pot să sun mâine.

Formez numărul. De data asta tata răspunde imediat.

— Amice?

A auzit-o pe mama când m-a strigat? A ghicit? Oricum, știe cine sunt. Parcă mă vede pe mine, camera în care stau, totul. Transpir. Acu-i acu'.

— Amice, tu ești? zice tata ca și cum ar vrea să fiu eu, dar îi e teamă să spere. Amice. Nu închide. Te rog. Sunt aici. Tu ești, nu?

Înghit în sec. Oare mă aude cum respir?

— Da. Eu sunt.

— Cameron! Amice!

Brusc vocea lui devine veselă și clară.

Îmi aduc aminte când aveam doi ani și ne jucam de-a v-ați ascunselea. Eu eram acoperit cu pătura până peste cap și tata mă căuta „Unde-i Cameron? Unde este amicul meu Cameron?" Eu dădeam pătura la o parte, iar el pocnea din palme și zicea „Cameron! Amice!" de parcă aș fi apărut ca prin farmec. Cam așa se întâmplă acum.

— Amice, întotdeauna am știut că vei suna, zice el ușor emoționat. Nu știam când, dar simțeam asta. Noi doi am fost

întotdeauna prieteni. Cei mai buni prieteni. Erai cel mai grozav copil din lume. Încă ești. Te iubesc, amice.

— Tată... îmi pare rău că a durat atâta timp.

— Nu-i nimic. Acum te aud la telefon. Unde ești?

Se oprește brusc.

— Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ai necazuri.

— Știu, eu...

— E în regulă. Eu o iubesc pe mama ta. N-am să zic nimic rău despre ea. Dar are niște idei ciudate, știi? Crede tot felul de lucruri. Nu contează. Nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui. Ce mai faci? O duci bine?

— Nu știu.

— *Nu știi?* Înseamnă că nu prea bine.

— Nu. Situația e cam, mă rog...

Vocea îmi tremură.

— Știi tu.

— Da, zice el cu blândețe. Uneori viața e nasoală, așa-i?

— Da.

— De-asta m-ai sunat? Ceva nu merge?

— Poate.

Să-i spun? Îmi vine atât de greu.

— O să crezi că sunt nebun.

— Nu-mi spune ce-o să cred eu. Niciodată n-aș presupune una ca asta.

— Ceilalți așa cred.

— Ce-mi pasă mie de ceilalți?

— Am nevoie de tine, mă pomenesc eu zicând. N-am cu cine să vorbesc.

— Cum adică? O ai pe mama ta.

— Nu. Nu am pe nimeni.

— Amice, amice.

E atât de îngrijorat, încât îmi vine să să plâng.

— Ce este, amice? Haide, spune-mi.

— Bine...

Nu-mi vine nimic în minte.

— Crezi în fantome?

— Bineînțeles, de ce nu? E adevărat că niciodată n-am văzut, n-am vorbit și n-am întâlnit niciuna. Dar am auzit atâtea întâmplări povestite de oameni mult mai deștepți decât mine, care jură că le-au văzut și au stat de vorbă cu ele. Toate întâmplările astea — știi cum se spune, amice: nu iese foc fără fum.

— Da, știu.

Pentru prima oară după nu știu cât timp simt că respir. Respir cu adevărat.

— Și eu cred la fel.

Deodată o aud pe mama urcând grăbită scările. Îl aud și pe Ken în urma ei.

— Cameron? Cameron?

— E mama, trebuie să închid, șoptesc eu. Te sun mâine de la școală.

Închid telefonul și ascund fotografia cu numărul de telefon sub pernă, chiar când mama și Ken dau buzna în camera mea.

Tresar.

— Alo, ce faceți? Voi nu știți ce-i aia intimitate?

Mama are o privire disperată.

— Cameron, cu cine vorbeai? Cu fantoma aceea?

— Nu, strig eu. Nu cu „fantoma aceea". Cu amicii ei. Cu toate stafiile din cimitir. Dădeam o petrecere.

— Te rog să nu-mi vorbești așa.

Ken o cuprinde cu brațul de după umeri.

— Eram îngrijorați din cauza ta.

— Nu-i nevoie. Sunt bine.

— Nu, Cameron, zice mama, *nu* ești bine.

Se uită la mine de parcă s-ar aștepta să-mi vadă capul crescând până la tavan. Poate chiar așa o să se întâmple.

— Dacă ești așa de îngrijorată, urlu eu furios, de ce nu dormi aici cu Ken? Atunci o să poți să auzi tot ce vorbesc. În plus, o să-l scutești pe Ken să coboare noaptea pe furiș în camera ta. Crezi că nu aud scările?

Mama clipește surprinsă. Ken își ferește privirea. Se depărtează unul de altul.

Oh, Doamne. E adevărat.

— Îi datorezi scuze lui Ken, spune mama. Și mie.

Apoi se întoarce și pleacă. Ken îmi aruncă o privire jenată și se duce după ea.

Vasăzică mama doarme cu Ken. Poate că bănuiam, dar acum știu sigur. Iar după discuția de la telefon, am aflat ceva și mai important.

Nu sunt nebun. Și nici tata nu e.

Treizeci și șapte

Sunt lucruri pe care ai vrea să le știi și altele pe care n-ai vrea să le știi. În clipa asta am în minte atâtea lucruri pe care nu vreau să le știu, încât nu mai suport. Mă legăn pe marginea patului. Imediat, de parcă ar fi știut că am nevoie de el, Jacky apare lângă mine.

— E greu, nu? zice el. Nici eu nu voiam să știu de prietenul mamei mele.

— Nu știu ce vreau. E ciudat. Mie îmi place Ken.

— Dar el nu e tatăl tău.

— Nu, nu e tata. Jacky, ce să fac în legătură cu tata?

— Nu te îngrijora. Totul o să se rezolve.

Are un ton atât de solemn, de parcă ar fi cel mai înțelept om din lume. Stăm câtva timp așa, apoi Jacky zice:

— Știu că te-ai necăjit din cauză că n-am mai apărut. Am stat ascuns în locul meu secret. N-am vrut să mă gândesc la ziua aia, cu tata și câinii.

— Nu-i nimic, zic eu vrând să nu-l sperii și să plece. Nu trebuie să-mi spui.

— Ba trebuie, zice el încet. E secretul meu dintotdeauna. Secretele sunt grele, mai ales un secret ca ăsta. Nu-ți dau pace. Încerc să mă ascund, să le fac să dispară, dar ele nu vor. Cameron, trebuie să spun cuiva. Tu ești singurul în care pot avea încredere. Pot?

— Ești sigur?

— Te rog. Tu nu trebuie decât să te uiți în altă parte. Mi-e mai ușor să vorbesc dacă privești în altă parte.

— Bine.

Mă uit la locul de lângă fereastră unde tapetul a început să se desprindă. Curând, încep să văd dublu, triplu, lucrurile apar încețoșate, apoi dispar, iar eu nu mai aud decât glasul lui Jacky.

— După ce mama a plecat și a trecut poliția pe la noi, tata a renunțat la telefon. Suna la cele mai ciudate ore; s-a gândit că poate eu am să răspund. După vreo săptămână, a cumpărat câinii. Au sosit în cuști de oțel. Îi hrănea în hambar, dar îi lăsa liberi. Zicea că i-a luat ca să-i țină pe oameni la distanță, pe oamenii care voiau să mă ia, să-mi

facă rău. Dar câinii mă țineau și pe mine în casă; mi-era frică să ies afară. Îi vedeam de la fereastră cum alergau după iepuri, iar iepurii nici nu mai știau încotro să fugă, ai fi zis că nu mai știau cum, și câinii îi prindeau și-i sfâșiau. Noaptea visam că sunt iepure.

Jacky continuă.

— Tata știa că mi-era frică. Zicea că e un lucru bun, care nu mă lasă să ies din cuvântul lui. Când nu eram cuminte sau voiam să-l văd pe Arty, nu mă mai băga în camera pentru cărbuni. Mă lua, mă târa spre ușă și țipa la mine: „Hai, du-te. Du-te să-l vezi pe Arty. Poate vrei să ajungi într-un orfelinat plin de șobolani. Să vedem atunci cui îi pasă." Eu auzeam câinii lătrând și mă agățam de tejghea, de cadrul ușii, de orice, numai să nu mă arunce afară. Mă țineam de orice, numai să nu ajung la câini. Într-un fel, știam că nu m-ar da niciodată la câini. Ba chiar îmi plăcea când se înfuria și mă târa spre ușă. Pentru că după aceea mă lua în brațe și-mi spunea că mă iubește.

Jacky se oprește din povestit. Însă îl aud respirând precipitat, în același ritm cu mine. Aș vrea să-l întreb ce s-a întâmplat în ziua aceea. Dar știu că este greu când ajungi la partea pe care n-o suporți, partea pe care nu vrei să ți-o mai aduci aminte, așa că stau perfect liniștit. Mă uit la perete și aștept până este pregătit să-mi dezvăluie lucrul pe care nu l-a spus niciodată.

— Era într-o duminică dimineață, spune Jacky într-un târziu. Știu asta pentru că noi întotdeauna ascultam slujba religioasă la radio. Tata băuse. După plecarea mamei, el bea tot timpul. Parcă încărunțise și avea coșmaruri, o striga pe mama, îl striga pe prietenul ei, zicea că n-a fost vina lui, c-a fost vina lor că s-a întâmplat.

Stăteam în bucătărie și ascultam slujba, iar tata se plimba de colo-colo vorbind singur. Deodată s-a crispat, s-a apucat cu mâna de braț și a înțepenit. Apoi a căzut din picioare, s-a lovit cu capul de podea și acolo a rămas.

La început, am crezut că doar a leșinat. Așa că am început să-l scutur. „Tată? Tată?" Nimic. L-am întors cu fața în sus. Se uita fix la mine. I-am dat cu palma peste față. „Trezește-te, trezește-te". Nu s-a trezit, doar stătea cu ochii larg deschiși. Îmi spuneam că totul era bine. Dar nu era. Știam asta. Era mort.

Nu știam ce să fac. Nu puteam să sun pe nimeni pentru că nu mai aveam telefon. Nu mă puteam duce la Arty din cauza câinilor. Lătrau, zgâriau la ușă. Nu le dăduse de mâncare. Știam că le era foame, așa că am luat din frigider niște hamburgeri, niște carne de pui și câteva legume. Le-am aruncat de la fereatra camerei mele. S-au năpustit ca turbații și au început să se încaiere pentru orice bucățică.

Noaptea am rămas lângă tata ca să nu fiu singur, deoarece nu eram decât noi doi și câinii de-afară. Aveam nevoie de tata. El știa întotdeauna ce era de făcut. Doar că acum stătea țeapăn și se holba la mine. Am încercat să-i închid ochii, dar n-am putut. Așa că i-am înfășurat capul într-un prosop, l-am acoperit cu o pătură și m-am cuibărit sub ea ca să fiu aproape de el.

Am stat cu tata trei zile, aruncând la câini toată mâncarea pe care am găsit-o. Nu le ajungea niciodată. Apoi tata a început să miroasă, avea mirosul pe care îl căpăta tigaia când n-o spăla. Mirosea atât de tare, că nu mai suportam. L-am rostogolit până la ușă ca să-l scot la aer proaspăt. Am așteptat până n-am mai auzit câinii. Apoi am deschis-o.

Dar câțiva dintre ei erau chiar acolo. Au sărit la trupul tatei. Eu am luat-o la fugă pe scări. Ei au venit după mine. Am urcat în pod și am tras scara sus. Câinii mișunau prin toată casă. Am închis trapa ca să nu-i mai văd. Dar tot îi auzeam cum trăgeau de tata, cum îl sfâșiau. Era vina mea. Numai vina mea. Țipam întruna și am fugit la cufărul mamei. M-am băgat în el, am închis capacul, mi-am pus degetele în urechi și am început să cânt ca să nu-i mai aud. Până la urmă am adormit.

Oh, nu. Acum înțeleg.

— Ce s-a întâmplat când te-ai trezit? șoptesc eu.

Dar știu deja răspunsul.

— Era întuneric, suspină el. Stăteam acolo.

— În cufărul mamei tale. Ascunzătoarea ta secretă?

— Da.

Mă întreb unde o fi acum. Dar nu-i spun decât:

— Ai procedat bine.

— Nu.

— Ba da. Ai fost mai curajos decât aș fi eu. Chiar și acum. Eu n-aș

fi putut să stau singur atâția ani ca tine.

— N-am fost întotdeauna singur. Arty s-a mutat aici pentru o perioadă. Doar că arăta mai în vârstă. Nu vorbea cu mine. Nu mai voia să se joace cu mine. Apoi ai venit tu.

Glasul îi devine sfios.

— Mă bucur că ești prietenul meu, adaugă el.

— Și eu mă bucur.

— Iar câinii... Și ei au fost aici. Ți-am mai spus. Ei sunt peste tot. Văd totul.

Mă crispez.

— Stai liniștit. Nu-ți fie teamă. N-or să-ți facă nimic. Nu-i las eu.

— Dar ai văzut ce i-au făcut tatălui tău...

— A fost vina mea. Lor le era foame. Dar acum nu le mai este. Când am adormit, am visat că ne jucam. De-atunci suntem prieteni.

— Totuși, eu când îi aud urlând... Felul cum urlă...

— Așa fac ei. Lucrurile nu sunt întotdeauna precum crezi. Ne imaginăm tot felul de chestii care nu sunt adevărate. Știi asta, nu?

Încuviințez din cap.

— Tata a zis că a cumpărat câinii ca să mă protejeze pe mine. Să mă apere de oamenii răi care voiau să mă ia de lângă el. Ei chiar asta au făcut. Și te vor proteja și pe tine, dacă vrei.

Simt că mă îmbrățișează ca un frate mai mic.

— Acum trebuie să plec, spune el.

Și dispare.

Treizeci și opt

La micul dejun, toți suntem foarte tăcuți. Ken zâmbește ca să aibă ce face și de vreo două ori încearcă să detensioneze atmosfera întrebându-se dacă va ploua și încercând să spună ceva amuzant, dar mama zice „Ken, nu acum", iar el amuțește.

Dacă la micul dejun a fost aiurea, când mama mă duce la școală e și mai și. Mâine începe weekendul. Mai bine m-aș duce la școală decât să mai suport încă două zile așa.

Până la urmă, mama întrerupe tăcerea.

— Ai să-mi spui ceva?

— Adică?

— Vrei să-ți spun pe litere?

— Ah, adică să-mi cer scuze pentru ce-am spus despre tine și Ken?

— Cam așa.

— De ce să-mi cer scuze? Ăsta era adevărul. Dar *tu* ai să-mi spui mie ceva?

Mama îmi aruncă o privire.

— Cum ar fi?

— Ai mai ieșit cu alți tipi înainte de Ken?

— Asta nu-i treaba ta.

— Deci ai ieșit.

Mama inspiră adânc, vizibil enervată.

— Dacă vrei să știi, am fost invitată în oraș de câteva ori. Ultima data s-a întâmplat în urmă cu un an.

— De ce nu mi-ai spus?

— Am vrut să fiu sigură că am găsit persoana potrivită.

Mă uit pe fereastră.

— Ai „ieșit în oraș" și pe vremea când erai cu tata?

— Cameron!

— Ai ieșit? De-aia se înfuria?

— Bineînțeles că nu. Presupun că l-ai auzit strigând tot felul de lucruri. Avea o imaginație bolnavă. Inventa tot felul de povești care nu erau adevărate.

— Cu alte cuvinte, era ca mine.

— N-am spus asta.

— N-ai vrea să-mi spui dacă poveștile lui erau adevărate?

Mama își încleștează mâinile pe volan.

— Am încheiat această conversație.

Până la școală, niciunul dintre noi nu mai zice nimic.

Cobor din mașină.

— Mulțumesc.

Mama pleacă fără să răspundă. Tăcerea este modul ei de a mă pedepsi. Ei bine, nu mai merge; pot să vorbesc cu tata. Până la prânz, mă gândesc numai la el. Nici măcar nu-mi pasă când Brandon, prietenul lui Cody, mă împunge cu pixul și zice:

— Ferește-ți spatele, rahat cu ochi. Noi n-am uitat. Știm unde locuiești.

La biroul de consiliere îi fac cu mâna domnișoarei Adams când intru în sala ei de ședințe, apoi îmi scot sendvișul, telefonul și cartela și-l sun pe tata.

— Hei, amice. N-am mai vorbit de mult, zice el râzând.

— Aseară, mama a crezut că vorbesc cu o fantomă, răspund eu râzând.

— Cred și eu că sunt un fel de fantomă de când te-a luat cu ea. Sunt acolo cu spiritul, chiar dacă nu mă vezi.

— Da.

Ezit.

— Tată, nu-mi place că trebuie să te întreb asta, dar ai încercat să ne găsești? Adică, ne-ai urmărit?

— Așa zice maică-ta?

— Nu e vorba doar despre asta. Dar a mai fost și chestia aia de pe Facebook.

— Îmi pare rău pentru atunci, zice tata încet. Vezi tu — Cameron, eu te iubesc. Ce tată nu și-ar căuta fiul?

— Nu știu.

— Nici eu nu știu. Tu ești tot ce am mai scump pe lume, amice. În fiecare noapte te visez, mă întreb cum o duci, îmi fac griji pentru tine. Ca orice tată.

— Da.

— Pun pariu că ea a zis că vă hărțuiesc. M-a reclamat la poliție.

Eu nu spun nimic; el îmi citește gândurile.

— M-am gândit eu. Bunicii tăi — ei bine, n-am de gând să vorbesc despre ei, sunt convins că ei te iubesc foarte mult. Dar ei, în fine... Îmi pare rău, sunt lucruri pe care n-ar trebui să le spun.

— Ba da, spune.

— Aș vrea să pot. Dar părinții nu trebuie să spună lucruri urâte unul despre altul și nici despre bunici. Nu-i cinstit. Tu nu ai inventa lucruri despre cineva care nu este de față ca să se apere, nu?

— Așa este.

— Bun băiat. Dacă un părinte sau bunic minte în legătură cu celălalt părinte, copilul devine confuz.

Se oprește puțin.

— Oricum, e adevărat că am angajat un detectiv. Nu știu tot ce a făcut. Știu doar că m-a costat o mulțime de bani. Dar a meritat, pentru tine. Viața mea nu mai era la fel fără tine.

Inima începe să-mi bată puțin mai repede.

— Adică știi pe unde am locuit?

— Nu chiar. N-a fost atât de bun. Cred că v-ați mutat de vreo două ori, nu?

— De patru ori.

— De patru ori? E mult.

— Da. Mama zicea mereu că știa când erai prin preajmă. Zicea că simte. Că o urmăreai la serviciu sau stăteai noaptea în fața casei noastre, chestii de-astea.

— Mintea ne joacă feste, nu-i așa? Cred că ți-ai dat seama și tu că, dacă era adevărat ce spunea, aș fi fost arestat.

— Da, așa m-am gândit și eu.

— Și n-am fost, nu?

Oftează.

— Cred că a fost un calvar să te muți de atâtea ori. Să te desparți de prieteni. Să crezi că psihopatul de taică-tu vă urmărește peste tot.

— A fost destul de greu.

— Te înțeleg, amice. Dar nu uita, pe mine mă cheamă Mike.

— Poftim?

Tata râde pe înfundate.

— Mike. E un nume care sună frumos, puternic, precum Cameron. Un nume care îți inspiră încredere. Nu un nume precum Cody.

— Ce?

Mi se usucă gâtlejul.

— Sau Jason. Sau Colt. Sau Zach. Știi tu, nume care sună mișto, nume de tipi duri.

Nu mai am aer să respir.

— De ce-ai spus Cody?

— Cum adică? Cunoști pe cineva cu numele Cody?

— Poate.

— Îți place de el?

— Nu.

— Deci, ce ți-am spus eu?

Tata râde din nou.

— O clipă am crezut că ai devenit și tu paranoic, la fel ca maică-ta.

— Tată, trebuie să închid, mint eu. Trebuie să se sune.

— Atunci te pup, zice tata. Vorbim mai târziu.

— Sigur că da.

Închid. Cody? Ce-a fost asta?

Treizeci și nouă

Faza cu Cody îmi dă fiori toată ziua. Nu mai știu ce să cred. În toiul nopții mă trezesc speriat și transpirat. Ce-am făcut?

Nimic. L-am sunat pe tata. Mare scofală.

Ceva nu e-n regulă. Tata știe de Cody.

A fost o coincidență. A spus numele lui alături de alte câteva.

Nu, s-a prins unde suntem.

Cum?

Nu știu, dar s-a prins. Tata vine după noi. E vina mea. Trebuie să-i spun mamei.

Glumești? O să înnebunească. Și degeaba.

Dar dacă tata vine, ar putea să ne facă rău; ar putea să ne omoare...

Așa zice mama. Adu-ți aminte ce voce avea tata. Vorbea frumos.

Oricine poate vorbi frumos.

Tata nu vine pentru că e imposibil să știe unde suntem: a fost sunat de pe o cartelă telefonică. În plus, îți amintești ce-a zis când l-ai sunat prima dată? A zis să nu-i spui unde sunteți pentru că mama o să se înfurie. Asta înseamnă că nu știe și nu vrea să creeze probleme.

Dar dacă totuși știe?

Dacă imposibilul e posibil? Nu fii prost. Dacă vine tata, este Ken aici. Ken e un tip solid. Tata n-are ce să facă dacă este Ken cu noi. N-o să pățim nimic.

Dar dar dar dar dar...

Așa o țin toată noaptea, certându-mă cu mine însumi. Mușc perna ca să nu încep să vorbesc cu voce tare.

Mă trezesc devreme și mă spăl pe dinți. Nu-mi vine să cred când mă văd în oglindă. Am o paloare cadaverică și niște pungi la ochi cât niște saci de sport. E sâmbătă. Un weekend cu mama și Ken. Îmi vine să mor.

Amândoi sunt deja în bucătărie. Probabil că mă aud mișcându-mă pe-aici fiindcă tac brusc, vorbind probabil în șoaptă și făcând semne din mână. Cobor la parter cu gândul la telefoanele mele secrete și întrebându-mă despre ce discutau. Nu pot să-i privesc în ochi când știu

că ar trebui să le spun despre tata, dar dacă aș face-o, aș declanșa al Treilea Război Mondial.

— N-ai dormit bine? mă întreabă mama pe un ton blând, care mă face să mă simt și mai prost.

— Nu.

Mă așez pe scaunul meu.

Ea îmi aduce castronul cu cereale.

— Nici noi n-am dormit prea bine.

— Îmi pare rău, zic eu încet. Chiar îmi pare rău.

Mama mă strânge de după umeri, fericită și surprinsă. Sunt convins că ea crede că mă refer la ce i-am spus ei și lui Ken. Super, fiindcă asta mă scutește să-i mărturisesc faptul că l-am sunat pe tata. Îi face semn lui Ken și se așază amândoi vizavi de mine.

— Și nouă ne pare rău. Ken, vrei să începi tu?

— Sigur.

Ken se apleacă în față, încercând să se uite în ochii mei. Îi arunc o privire.

— Relația dintre noi doi s-a stricat în urmă cu câteva săptămâni. A fost vina mea. Tu mi-ai destăinuit ceva și eu i-am zis mamei tale. Ar fi trebuit să-ți spun clar că asta aveam de gând să fac și să-ți explic de ce. Am fi putut discuta, poate am fi vorbit amândoi cu mama ta. Dar eu n-am ținut cont de asta, iar tu ai fost prins la mijloc. N-a fost cinstit și e vina mea. Îmi cer scuze.

Ridic încet privirea spre el. Ken se uită la mine cu ochii aceia de cățeluș pe care îi avea când am vorbit despre copiii lui.

— Da, e în regulă, zic eu încet. Cam știu de ce-ai crezut că trebuia să-i spui. Și, da, dacă mi-ai fi spus mai întâi mie, probabil că nu m-aș fi supărat așa de tare. Oricum, mulțumesc.

— Înseamnă că ne împăcăm?

— Cred că da. Sigur.

— Și mie îmi pare rău de un lucru, zice mama și mă ia de mână. Ar fi trebuit să-ți spun că l-am adus pe Ken în viața noastră mai mult decât ca pe un prieten. E un lucru urât să te ascunzi, indiferent de vârsta pe care o ai. Noi doi am discutat — dacă tu preferi să stea la el acasă, o să stea.

— Categoric, zice Ken. Asta este casa voastră. Eu sunt un simplu musafir.

— Ei, nu chiar un simplu musafir, zic eu zâmbind.

— În fine..., intervine mama, lăsând fraza neterminată.

Mă uit la cerealele din farfuria mea. Știu că mama n-o să se mai împace niciodată cu tata și că merită să fie cu cineva. Ken nu se contrazice cu mine și nu încearcă să-mi dea ordine, iar eu știu că el ține la noi. În plus, dacă vreodată o să apară tata și o să încerce să ne facă ceva — n-o să apară, dar să zicem, atunci Ken o să se ocupe de treaba asta și eu n-o să mă simt prost că am pus-o pe mama în pericol.

Ken tușește ca să-și dreagă vocea.

— Poate ar trebui să urc la etaj, ca să vă las pe tine și pe mama ta să discutați între patru ochi.

— Nu, nu-i nevoie, zic eu ridicând privirea. Poți să rămâi dacă vrei. Numai să — știu că sună aiurea, dar eu nu vreau să aud niciun zgomot, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Mama se înroșește la față.

— Bineînțeles.

— Nu că aș fi auzit ceva. Că n-am auzit.

Mama și Ken par ușurați. Mama mă strânge de mână; Ken se întinde peste masă și mă apucă de cealaltă; apoi se iau și ei de mână.

— Fără secrete de-aici înainte, zice mama. De acord?

Eu și Ken clătinăm din cap.

— De acord.

De parcă ar fi posibil.

Patruzeci

De obicei, astfel de conversații mă fac să mă jenez. Dar astăzi, nu. Îngrijorarea mea dispare ca prin farmec și simt că plutesc. Mă simt în siguranță: mama și Ken sunt de partea mea; cum a fost posibil să cred că tata ne-ar putea crea neplăceri? De fapt, mă simt atât de bine, încât spăl vasele fără să mi se ceară și îmi fac patul, astfel ca așternuturile să nu atârne de sub cuvertură, ceea ce, vorba mamei, e mare lucru.

Brusc, mama și Ken îmi par altfel. Mama arată mai tânără și Ken e din nou relaxat. Parcă am trăi într-o lume minunată. Mai târziu, Ken ne duce cu mașina în Ramsay, la un bistro cu adevărat franțuzesc. Mama și Ken își comandă niște porții de paste cu nume sofisticat, cu calamar, midii și salată de avocado cu frunze roșii. Eu iau un cheeseburger cu cartofi prăjiți; pardon, un *hamburger aux trois fromages et pommes frites.*

Dar, cum mi se întâmplă întotdeauna, cum scap de-o grijă, se ivește imediat alta care îmi ocupă mintea. Această nouă îngrijorare apare pe drumul de întoarcere spre casă: Cum rămâne cu tata? Sigur, e minunat să știu că trăiește și că ține la mine, dar nu mai pot continua să-l sun pe furiș.

De ce nu?

Nu mai suport să mint. Prea mult stres.

E o diferență între a păstra un secret și a minți.

N-aș crede. Nici mama n-ar crede. Mai devreme sau mai târziu va afla sau eu am să scap ceva în discuțiile cu tata și el o să-și dea seama unde suntem.

Dacă nu-l mai suni, o să se supere.

Știu. Atunci ce să-i spun?

Ajungem acasă după-amiaza târziu. Urc în camera mea să-mi fac temele, în timp ce mama și Ken trag un pui de somn; sau cel puțin așa zic ei. Îmi pun căștile pe urechi, dau volumul mai tare și încerc să-mi fac tema la mate. Numerele îmi joacă în fața ochilor.

Mă uit pe geam la hambar. Dacă nu mă înșel, acolo sunt îngropate două cadavre. Mi-l imaginez pe domnul McTavish săpând groapa și pe

doamna McTavish moartă, albă la față, cu ochii măriți de groază. Mă gândesc la chipul mamei. Cum ar arăta moartă? Dar Ken? Eu? Încetează. E o porcărie.

Mă apuc cu mâinile de marginile biroului și număr până la zece. Nu merge. Deodată mă sperie altceva. Cineva sau ceva mă privește din hambar.

Sigur. Ca atunci când mi-am imaginat niște mutanți ascunși după cazanul de încălzire, câini în lanul de porumb și cadavre învelite în plastic și atârnate în podul casei.

Nu. Acum este ceva real.

Porumbul a fost treierat. Nimeni n-are cum să ajungă la hambar fără să fie văzut.

Poate că a venit aseară sau când am fost noi plecați în oraș.

Dar cine?

Domnul Sinclair?

E un tip ciudat, dar nu pervers.

Tata?

El nu știe unde locuim.

Cody știe. „Ferește-ți spatele, rahat cu ochi. Noi n-am uitat. Știm unde stai." Așa a spus Brandon, prietenul lui.

De ce-ar veni Cody până aici?

Să arate că poate să pună mâna pe mine oriunde.

N-ar risca una ca asta. După ce v-ați bătut, el ar fi primul suspect.

Nu și dacă și-ar trimite gașca, iar el ar avea un alibi. Pot să aștepte ca eu să ies din casă sau să intre noaptea peste mine. Dacă sunt deghizați, cum să dovedesc că sunt ei?

Lasă, e doar imaginația ta.

Oare?

Sunt agitat la masa de seară, dar nu zic nimic. Dacă le spun mamei și lui Ken, or să creadă că iar am halucinații și se strică toată treaba chiar când au început să se comporte ca și cum mi-am revenit la normal. Vârtur cu furculița câteva boabe de mazăre în farfurie.

— Ce-i cu tine? întreabă mama.

Oh.

— Vorbeam cu voce tare?

— Nu. Dar ai o figură îngrijorată. Și abia dac-ai scos o vorbă de când ai venit la masă.

Mă forțez să zâmbesc.

— O chestie la mate. Nu pricep niște formule.

— Vrei să ne uităm peste ele după ce spălăm vasele? întreabă Ken. Cu mama ta și cu mine, poate reușim să le dăm de cap.

— Sigur, zic eu.

Cât timp vor sta ei cu mine, n-am să mă mai gândesc la altceva.

Și chiar așa a fost. Dar curând vine ora de culcare. Stau în pat și toată noaptea îmi imaginez numai grozăvii. Toate zgomotele pe care le aud sunt imense: coioții în depărtare; urletul câinilor în vânt.

Duminică la micul dejun, mama și Ken mă surprind mișcându-mi buzele.

— Cameron, vorbește cu noi, zice mama. Pe tine te frământă și altceva în afară de câteva probleme de matematică.

— Nu-i nimic.

— Dacă n-ar fi nimic, nu te-ai comporta așa.

Las lingura din mână și mă uit la mama, apoi la Ken și din nou la mama.

— Îmi imaginez ceva, bine? Nu-i mare scofală. Nu e ceva real. E doar în mintea mea.

— E important că știi lucrul ăsta, zice mama. Un prim pas esențial.

Ken se încruntă.

— Dar asta nu te scutește de frică, nu? Poate dacă am ști de unde vine, am putea să facem ceva ca s-o rezolvăm.

Super. Cât timp o să spun că lucrul la care mă gândesc nu este real, ei îl vor lua în serios.

— Mamă — cum să-ți explic? Îți aduci aminte că uneori credeai că tata stă în mașină și ne urmărește de peste drum?

— Păi chiar ne urmărea.

— Da. Dar de fapt tu nu l-ai văzut niciodată.

— Nici nu era nevoie. Știam.

— Ei bine, așa e și când mă uit eu la hambar. N-am văzut pe nimeni, dar cred că cineva mă urmărește.

Mama devine încordată.

— Tatăl tău?

— Nu știu cine. Poate Cody. Sau careva din gașca lui.

— Dar asta e doar o închipuire de-a ta, nu?

— Cred. Nu știu.

— E greu să trăiești fără să-ți fie teamă după tot ce-a făcut tatăl tău, zice mama. Dar acum ești în siguranță.

— Pe de altă parte, acest Cody locuiește în zonă, zice Ken. Noi știm că nu s-ar aventura să intre pe proprietate. Dar asta nu te împiedică să fii îngrijorat, nu?

Îmi zâmbește liniștitor.

— Ce-ar fi să ne uităm în hambar după micul dejun, ca să te liniștești. Cel mai bine este să ne înfruntăm întotdeauna fricile.

— Știu, iar eu fac asta tot timpul cu lucrurile pe care mi le imaginez; de exemplu m-am dus să văd dacă există zombi în sala cu cazanul de încălzire. Dar...

Nu mai continui.

— Pot să mă duc doar eu, dacă vrei, zice Ken.

— Nu, nu vreau să pățești ceva.

— De ce să pățească ceva? întreabă mama. Nu-i nimeni acolo. Eu zic să mergem toți să vedem. Eu n-am fost niciodată în hambarul ăla. Aș fi curioasă.

— Nu, lasă. Mă duc eu cu Ken. Tu rămâi aici, în caz că e vreo problemă. Sigur, n-o să fie nicio problemă, dar pentru orice eventualitate. Am să iau mobilul cu mine.

Mama și Ken se uită unul la altul.

— Bine, zice mama. Aștept un raport detaliat și după aceea putem să ne amuzăm de treaba asta.

Eu și Ken ne îndreptăm spre hambar. Evit să ridic privirea spre gaura din șură. Intrăm și aprindem lanternele. Cercetăm podeaua din lemn; umbrele se mută de la un staul la altul.

— Hai să începem fiecare de la un capăt și să verificăm spațiile

laterale până ne întâlnim la mijloc, zice Ken. În felul ăsta, intrusul imaginar nu va putea să scape. Dacă vezi ceva, strigi. Voi veni imediat la tine.

Ce copil sunt! Cu Ken aici, seara trecută mi se pare un vis, mai ales când îl aud fluierând melodii pop. Sigur, e oribil pe întuneric, dar e normal; în fond, e un hambar vechi... și în el sunt îngropate niște cadavre. Unde or fi îngropați doamna McTavish și Matthew Fraser? Îmi imaginez cum le ies oasele din pământ în boxa din fața mea, apoi în următoarea, și tot așa, până când în sfârșit mă întâlnesc cu Ken.

— Vezi ceva? întreabă el.

— Nu.

— Bun. Hai să ne uităm și în șura de fân, apoi ne întoarcem în casă. E frig, zice el zâmbind. Mama ta are dreptate când spune că trebuie să ne îmbrăcăm gros.

Începem să urcăm scările, mai întâi Ken, apoi eu, uitându-mă peste umăr, deși știu că nu vine nimeni după mine. Dă, Doamne, să nu fie nimic în șură. Dă, Doamne, ca nici acolo să nu fie nimeni.

Ajungem sus. Ce ușurare. Aici nu-i nimic, doar păsările care stau pe grinzi.

— Te simți mai liniștit? întreabă Ken.

Clatin din cap că da.

— Scuze pentru toată... știi tu.

— Nicio problemă. Nu trebuie să-ți fie rușine dacă ți-e frică. Tuturor ne este frică uneori, zice el râzând. Într-o zi am să-ți povestesc ce frică mi-a fost mie de tine când am discutat prima oară, în dimineața când ai venit la mine la birou.

— Ți-a fost frică *de mine*?

— Vorbesc serios. Mă gândeam: dacă puștiul ăsta nu mă place, m-am fript cu Katherine.

Zâmbesc.

— Ei, așa sunt eu, un tip care sperie lumea. Întreabă pe cine vrei.

Ken mă bate prietenește pe umăr.

— Gata, în casă. Vreau o cafea.

Și începe să coboare scara.

Ce prost am fost. Scutur din cap și dau să cobor și eu. În capul

scărilor mai arunc o ultimă privire în jur.

În clipa aceea, simt că mi se face rău de la stomac. Când am fost ultima oară aici, era o găleată răsturnată în mijloc. Acum nu mai e acolo. E lângă gaura din perete, așezată cu gura în jos ca să te poți urca pe ea. Probabil că s-a urcat Cody, să se uite în camera mea.

Trebuie să-i spun lui Ken. Nu, stai. Poate am folosit-o eu când l-am spionat pe domnul Sinclair. A trecut atâta timp de-atunci, că am uitat. Poate că am mutat-o fără să mă gândesc; probabil că așa a fost. Dar un lucru e sigur. De-aici înainte am să stau cu draperiile trase. Și nu mai ies afară singur.

Patruzeci și unu

Luni dimineață, mama mă duce cu mașina la școală. Mă indispune teribil faptul că mă spionează Cody, dar mai ales gândul că nu știu cum să-i spun lui tata că nu mai putem vorbi la telefon. Nu vreau să-i rănesc sentimentele, mai ales că a fost atât de bucuros, dar nu-i normal să mă ascund de mama. Cum să-i spun astfel încât el să nu se supere?

La ora prânzului, scot telefonul și cartela în sala de ședințe a consilierului și formez numărul lui.

Telefonul sună de două ori și el răspunde.

— Amice?

— Da.

— De vineri stau pe telefonul ăsta. Dacă era ou, până acum scotea pui.

Încerc să râd, dar râsul mi se oprește în gât.

— Ce s-a-ntâmplat, amice?

— Păi... tată... mă tot gândesc la niște lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... tată, tu știi că mi-a fost dor de tine, da?

— Da. Și mie mi-a fost dor de tine.

— A însemnat mult pentru mine să vorbesc cu tine. Ai fost super. Și mi-aș dori să mai putem vorbi. O să...

Vocea tatălui devine tristă.

— Presimt că urmează un mare „dar".

— Da. Știi, problema e că acum nu-i un moment prea grozav ca să vorbim.

— Cine zice?

— Eu. Trebuie să luăm o pauză.

Liniște.

— Tată?... Tată, mai ești acolo?

— Sunt aici, zice el încet.

— Bine. Oricum, aș vrea să știi că nu-i din cauză că ai făcut tu ceva. E din cauza mea. Mă simt prost că mă ascund de mama.

— Deci maică-ta e motivul. Știam eu. N-o lăsa să te manipuleze, amice. Mereu face asta. Îi determină pe oameni să facă lucruri pe care

apoi le regretă.

— Nu, nu-i din cauza mamei. Faptul că mă ascund de ea mă face să mă simt groaznic. Peste câțiva ani, când o să fiu major, m-aș bucura să te sun. Ba mai mult, m-aș bucura să ne vedem.

— Dar deocamdată, zice el pe un ton glacial, dă-l încolo pe taică-tu. Asta vrei să spui? Pentru că mie așa mi se pare. Vrei să-mi dai cu piciorul pentru că nu ești suficient de bărbat să decizi de unul singur. Să spui: „Mamă, am un tată. Vreau să-l văd."

— Nu! Nu-i așa!

— Ba așa e, amice. Te învârte cum vrea ea.

— Ba nu. Sunt alte lucruri, multe alte lucruri, sunt foarte derutat acum. Am nevoie să fiu lăsat în pace.

— De taică-tu? Sunt prietenul tău, amice. Dacă ai o problemă, spune-mi că te ajut.

— N-ai cum. Îți aduci aminte de Cody, băiatul ăla de la mine de la școală?

— Ce-a mai făcut?

— El și gașca lui — cred că mă spionează. Nu sunt foarte sigur, dar așa am impresia.

— E grav, zice tata încet. Aveți câine? Sau o haită de câini?

— O haită de câini?

Mi se face gol în stomac.

— Ar lătra dacă s-ar apropia niște străini.

— De ce zici de o haită de câini?

— Liniștește-te, amice. Era un sfat, atâta tot. Știi cum vorbește maică-ta de mine? Mă mir că nu și-a luat o haită de câini ca să mă țină la distanță.

Încep să transpir. Tata știe niște lucruri. Nu îmi dau seama de unde, dar știe. Trebuie să fac ceva.

— De fapt, mama *chiar* a cumpărat un câine, mint eu. Un câine de pază. E rău cu cei pe care nu-i cunoaște. Dacă se apropie cineva, e în stare să-l sfâșie.

— Oh? zice tata amuzat. Și cum îl cheamă?

— Rex. E rottweiler.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur. E câinele meu.

— Vă lasă să țineți un câine în bloc?

— Da, zic eu și inima începe să-mi bată cu putere. Cel mult doi. Mama zice că poate ar fi bine să mai luăm unul, ca să-i țină companie.

— Deci locuiți la bloc, nu la casă.

— D-da, mă bâlbâi eu.

— Ciudat că nu latră când vine Cody pe-acolo. Se pare că degeaba aveți câine de pază.

— L-am învățat să nu facă gălăgie. Mai avem și vecinii care au grijă să ne spună dacă e ceva în neregulă.

Tata râde pe înfundate.

— Ce te amuză așa?

— Tu. Vorbești atât de serios.

— *Sunt* serios. Cum îți spuneam, nu mai pot să te sun.

— Adică nu mai vrei, zice tata.

— Exact. Uite, trebuie să plec.

— Atunci, amice, fă ce trebuie să faci. Și eu am să fac la fel.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus, zice el pe un ton scăzut. Eu nu mai am pentru ce să trăiesc fără amicul meu.

Oh, nu, are de gând să se sinucidă?

— Tată, nu vorbi așa. Am spus că am să te sun când o să fiu mai mare.

— Exact.

— Tată, promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

— Toți facem prostii, amice, lucruri care nu pot fi reparate. Cum ar fi să fugi și să destrami o familie. Cum ar fi să-i minți pe oamenii care te iubesc.

— Tată...

— La revedere, fiule. Nu te îngrijora. Vom mai vorbi noi. Sunt la un apel distanță.

Și închide.

Patruzeci si doi

Plec din biroul consilierului fără să mănânc de prânz. Holurile sunt pline de elevi care se duc la cursurile de după-amiază. Mă opresc la țâșnitoare să beau apă. Când mă ridic să plec, dau nas în nas cu Cody.

— Bau.

Tresar și mă dau înapoi.

— Te-ai speriat, băiatu' cu câinii? Ești curajos doar când spionezi femei bătrâne?

Îl privesc direct în ochi.

— Știu cu ce te ocupi, Cody.

— Cu ce, mă rog? mă întreabă Cody cu un zâmbet superior.

— Te ascunzi în hambar. Mă spionezi.

— Te-ai țicnit?

— Să nu mai calci pe proprietatea noastră. Te avertizez. Ne cumpărăm câini. Câini de pază.

— Ca fermierul ăla nebun? Oh, vai, ce frică îmi este.

— Du-te naibii.

Cody mă privește cu ochii îngustați.

— Ce-ai spus?

— Băieți?

E domnișoara Adams.

— Hai, da-ți-i drumul; întârziați la ore.

Cody îmi arată degetul mijlociu și se îndepărtează cu mers tărăgănat; eu plec în direcția opusă.

Cu chiu, cu vai, reușesc că rezist până la sfârșitul zilei fără să vomit. O aștept pe mama la cancelarie. De ce sunt atât de tari băncile de la cancelarie? Să-i facă pe copii să se simtă inconfortabil înainte de întâlnirea cu directorul? Acum nici că-mi pasă. Cum vremea a fost foarte rece, sunt îmbrăcat cu paltonul.

— Cameron, este ora cinci, spune secretara-șefă. Trebuie să închidem. Poți s-o anunți pe mama ta?

— Sigur.

Îi trimit un SMS: „Școala s-a închis. Vii să mă iei?"

„Imediat", îmi răspunde ea.

Îngrijitorul mă lasă să stau în holul de la intrare cât timp el se duce în celălalt capăt al școlii ca să spele podeaua din sala de sport, apoi mă încuie afară. În fond, nu poate să lase un nebun singur pe holurile școlii.

S-a întunecat; a început să ningă; în parcare n-a mai rămas decât mașina îngrijitorului, o Toyota Corolla. Mă gândesc la Cody. La gașca lui. Unde-i mama? Ninsoarea îmi înțeapă obrajii. M-am săturat să aștept. Îi mai trimit mamei un SMS. „Îngheț afară. Unde ești?"

„Scuze", răspunde ea. „Am treabă. Ken vine spre tine."

Următoarele cinci minute mi se par o veșnicie. Într-un târziu văd mașina lui Ken. Oprește la marginea drumului. O iau la fugă într-acolo. El coboară geamul mașinii. Doar că nu-i Ken.

— Bună, amice.

— Tată.

Patruzeci și trei

Tata zâmbește.

— Urcă.

— Tată, ce cauți aici?

— Stau la motelul din apropiere de sâmbătă dimineață. Am condus fără oprire de vineri, după ce-am vorbit la telefon cu tine. Camera nu-i rea, dar cafeaua e oribilă.

Încep să tremur.

— Și Ken — ce cauți în mașina lui Ken?

— Ken? Nici măcar nu mă saluți mai întâi? Mă jignești.

— OK, bună. Deci, unde-i Ken?

— Urcă și-am să-ți spun.

Mă gândesc să fug înapoi la școală. Pentru ce? Ușile sunt încuiate. A plecat toată lumea, în afară de îngrijitorul care s-a dus în sala de sport.

Tata continuă să zâmbească, dar are o voce de gheață:

— Am spus să urci, Cameron.

Mă îndepărtez puțin de mașină, bag mâna în buzunar și bâjbâi după telefon.

O apelez pe mama.

Un telefon se aude sunând în buzunarul hainei lui tata. El scoate telefonul mamei și răspunde:

— Alo, Cameron? Tu ești? Mă tem că mama ta nu poate să răspundă acum la telefon. Are treabă. Ai uitat?

Încremenesc.

Tata închide clapeta telefonului.

— Dacă vrei s-o mai vezi pe maică-ta, amice, dă-mi telefonul tău și treci în mașină.

Mă blochez; nu pot să gândesc. Îi dau tatei telefonul și urc în mașină de parcă aș fi o marionetă, iar el — un maestru păpușar zombie. Oare e real ce se întâmplă? Respir?

— Așa, băiatul meu, zice tata revenind la tonul prietenos. Ar trebui să-ți desfaci haina. Am pornit radiatorul.

Îmi desfac fermoarul.

— Mama, zic eu abia reușind să vorbesc. Unde-i mama? Ken?

— Ce-ți pasă ție de amorez?

— Spune-mi.

— Bine, zice tata oftând dezamăgit. Maică-ta este la fermă. A încasat o căzătură cam nasoală în pivniță, dar n-a pățit nimic. Știi camera pentru cărbuni? Am încuiat-o acolo pentru binele ei. Știi și tu că-i place să fugă. După o căzătură, nu i-ar face bine.

Tăcere. Tata pornește mașina. Se îndreaptă spre fermă. Simt că mi se face rău.

Tata începe să cânte „Aveam un câine și-l chema Rover". Doar că zice Rex în loc de Rover.

— M-ai mințit, amice. În legătură cu câinele, cu apartamentul la bloc. Crezi că nu știu când minți? Când mințea maică-ta?

— Ken, zic eu precipitat. Unde-i Ken? Ce i-ai făcut? De ce nu-mi spui?

Tata încleștează mâinile pe volan ca atunci când mă strângea pe mine de braț.

— Dacă vrei să știi, amorezul e în portbagaj, zice el pe un ton foarte controlat. Nu-ți amintești nimic? Ți-am trimis un SMS: „Ken vine spre tine". Și chiar venea, nu te-am mințit deloc.

Tata pornește ștergătoarele fiindcă parbrizul s-a acoperit de zăpadă.

— Cum ne-ai găsit?

— Sunt multe metode de a găsi pe cineva, amice. Nimeni nu se poate ascunde la nesfârșit, mai ales atunci când îți dorești foarte mult să-l găsești. Tu și maică-ta ați fost pasiunea mea. Numai la voi m-am gândit. Maică-ta mi-a luat tot. Mi-am pierdut slujba, economiile, te-am pierdut pe tine. Numai dorința de a vă găsi m-a ținut în viață.

— Dar cum ne-ai găsit de data asta?

— Eh, e o poveste interesantă, zice el lăsându-se pe speteaza scaunului. Mi-am setat o alertă Google pe numele tău încă de la început. De multe ori mi s-a părut că-i o pierdere de timp. Tu știi câți Cameron Weavers există? Câți apar în ziarele locale, în anunțuri de evenimente, căsătorii, nașteri, decese, distincții? Nu mă mir că maică-ta nu ți-a schimbat numele. Dar eu n-am renunțat. Cum îți spuneam,

am avut timp. Și în urmă cu două săptămâni s-a dovedit c-a meritat așteptarea.

— Ce? Eu n-am apărut în ziare.

— Poate că nu, dar cu siguranță ai iritat câțiva puști de la școala ta. Imaginează-ți ce surprins am fost când alerta Google mi-a arătat numele tău pe un blog nou: „Cameron Weaver este un rahat cu ochi". Are și fotografii și o secțiune de comentarii. Puștiul ăsta, Cody Murphy... Tu chiar ai spionat-o pe străbunică-sa? Așa tată, așa fiu, nu?

Râde satisfăcut.

— Cineva zicea că meriți să fii sfâșiat de câini, ca tipul care a locuit la ferma voastră. Copiii pot fi foarte cruzi, nu-i așa?

Oh, Doamne. Dacă nu m-aș fi dus atunci la azilul de bătrâni, acum nu s-ar întâmpla toate astea. Mamă, Ken, îmi pare rău.

— Am impresia că acest Cody nu-i un tip prea deștept, dar presupun că în ziua de azi nu-ți trebuie cine știe ce ca să-ți deschizi un blog. Doar energie sau ură. Eu am energie; eu nu urăsc niciodată. Dar maică-ta — nu vreau s-o vorbesc de rău, dar pe fruntea ei scrie ură.

Se întinde spre iPod-ul lui Ken.

— Vrei puțină muzică?

— Nu, zic eu cu glas pierit.

— Cum vrei.

Tata mărește viteza ștergătoarelor.

— Știi, la început n-am fost sigur că acest Cameron Weaver Rahat-cu-ochi erai tu. M-am gândit că s-ar putea să umblu după potcoave de cai morți, era cât pe ce să nu vin; în fond, locul ăsta e la dracu-n praznic. Dar pe urmă m-ai sunat; a fost ca un semn de la Dumnezeu. Am profitat de ocazie și am adus vorba de Cody. După cum ai reacționat, gata! mi-am dat seama că am nimerit la fix.

E vina mea. E numai vina mea. Nu mai văd nimic din cauza ninsorii care bate în farurile mașinii. Sau din cauză că mi s-au umplut ochii de lacrimi?

— Cum i-ai prins pe mama și pe Ken? Probabil că v-ați bătut.

— Amice, eu nu mă bat niciodată. Eu mă apăr — asta-i altceva.

Se oprește, apoi continuă:

— Ca să-ți răspund la întrebare: am urmărit-o pe maică-ta când

te-a lăsat la școală azi-dimineață din parcarea motelului. M-am luat după ea până la agenția imobiliară; l-am văzut pe amorez intrând și ieșind. Am căutat biroul pe Google, i-am trimis un e-mail în care i-am scris că sunt nou-venit în oraș, stau la motel și aș vrea să-mi arate niște proprietăți. Bineînțeles, el a venit și m-a luat. Am urcat în mașină și n-a avut ce să mai zică atunci când l-am amenințat cu pistolul.

Pistol. Tata are un pistol.

— L-am obligat pe amorez să mă ducă pe un drum de țară, continuă tata, apoi l-am legat de mâini și de picioare și l-am băgat în portbagaj. S-a cam zbătut el, dar după ce i-am tras una, s-a cuminți. M-am întors în oraș și am parcat la ușa din dos a biroului. Înăuntru nu mai era nimeni, doar maică-ta. Când i-am zis că te-am prins pe tine, a făcut ce-am vrut eu, blândă ca un mieluțel. Scumpă foc. Mi-a adus aminte de când ne-am cunoscut.

— I-ai spus că m-ai prins pe mine? Deci și tu minți.

— Amice, de ce ești atât de dur? Atunci nu te prinsesem, dar te-am prins acum, nu? Am întârziat o oră.

Văd deja ferma noastră în depărtare.

— Tu erai în hambar, nu-i așa? De ce nu ne-ai prins sâmbătă noapte?

— Nu sunt prost, amice. Tu stai la un etaj, maică-ta cu amorezul la altul; toți aveți telefoane. Zău așa, crede-mă și pe mine.

— Și acum ce ai de gând?

— Maică-ta m-a obligat mereu să fac lucruri pe care nu vreau să le fac. N-o să se mai întoarcă niciodată la mine. Și nici pe tine n-o să mă lase să te iau. Nu-i cinstit, nu? Ce pot eu să fac? Nu am de ales.

Sunt prea speriat ca să tremur.

— Vrei să ne omori?

— O familie trebuie să rămână unită, amice. Amorezul trebuie să plătească. După ce plătește el, vom rămâne doar noi trei.

Ne apropiem de fermă. Văd intrarea pe aleea noastră.

Tata are un zâmbet dement.

— Fără îndoială că maică-ta o să plângă, o să implore. Întotdeauna a încercat să mă facă să mă simt prost. Întotdeauna a încercat să dea vina pe altul.

— Las-o pe mama în pace. Să nu te văd că-i faci ceva.

— Nicio grijă. Nici eu nu sunt de părere că un băiat trebuie să-și vadă mama când moare. Nu-i corect. Așa că tu o să stai în fața ei și, după ce vă luați adio unul de la altul, am s-o oblig să privească ce-a făcut. Apoi eu și cu maică-ta o să avem o ultimă discuție. Poate fi dureroasă — ea întotdeauna așa le făcea să fie, dar după ce o să se termine, vom rămâne împreună pe vecie.

Patruzeci și patru

Tata cotește spre aleea noastră. Pune piciorul pe accelerator de parcă abia așteaptă.

— Tată, nu poți să faci asta.

— Cine mă oprește?

— EU!

Mă arunc peste el, apuc de volan și trag cât pot. Mașina zboară de pe alee în câmp.

— Domnu' Sinclair!

N-are cum să m-audă. Cu o mână apăs pe claxon și îl țin apăsat.

Tata se luptă să preia controlul mașinii.

— Potolește-te, amice.

Strâng genunchii și mă las peste schimbătorul de viteze. Tata îmi dă un pumn peste ureche. Văd stele verzi. Nu contează. Țin în continuare de volan și apăs pe claxon.

Mașina virează spre pădure. Tata încearcă să frâneze, dar eu apăs cu piciorul pe accelerator. Totul e un iureș în care se amestecă ninsoarea, ștergătoarele, claxonul, farurile, strigătele noastre.

Deodată, chiar în fața noastră apar tufișurile de la marginea pădurii. Ne vom ciocni. Mă arunc spre scaunul pasagerului.

Mașina lovește tufișurile. Zburăm înainte. Eu mă lovesc cu umărul de torpedo. Tata se izbește cu capul de parbriz. Cade pe scaun sângerând.

Deschid repede portiera. Tata mă apucă de spatele hainei. Mă trage înapoi, dar jacheta e descheiată și brațele îmi alunecă afară din mâneci. Scap și fug cât pot printre tufișuri.

— Stai! strigă tata. Nu te pune cu mine, amice.

Mă uit înapoi. Tata a ieșit din mașină. Sunt singur. N-are cine să mă ajute.

— Jacky! strig eu. Jacky!

Sunt aici, Cameron.

— Tata vrea să mă omoare.

Nu. Mai ții minte poienița aia? Du-te în poieniță.

Trec de tufișuri și intru în pădure. Mă împiedic de crengi uscate.

Ninsoarea îmi bate în față. Unde sunt?

— Amice, îți văd urmele, strigă tata cu glas cântat.

Vocea lui când se aude, când se pierde în vânt.

Ce mă fac? Unde să mă duc?

Nu renunța, Cameron.

Pun mâna streașină la ochi. În fața mea văd niște copaci căzuți, acoperiți cu un strat subțire de zăpadă. Îl recunosc pe cel cu rădăcinile care arată spre cer. Poienița este drept în față.

— Poți să fugi, dar n-ai unde să te ascunzi.

Vocea tatălui se aude tot mai tare, tot mai aproape.

— Te-am găsit și înainte. Am să te găsesc și acum.

Sunt mort. Sunt mort.

Nu te opri.

Merg mai departe până ajung în poieniță.

— Acum ce fac?

Bolovanii. Arty și cu mine ne jucam printre bolovani.

Mă îndrept spre ei.

Mai repede. Mai repede.

După câțiva pași, ajung. Mă ghemuiesc în spatele lor și mă uit spre pădure. Nu văd decât zăpadă. Ochii mi se umplu de lacrimi și de fulgi. Caut un loc unde să mă bag.

La dreapta. E o gaură printre bolovani.

Aici, da. Mă târăsc înăuntru cât pot de mult. Nu mai aud decât vântul și bătăile inimii mele. Deodată, în jur se face liniște. Nu se mai simte decât o briză, ca un șuierat printre pietre.

Unde-o fi tata? Zăpada mi-a acoperit urmele? L-am pierdut în ninsoare? Poate a trecut mai departe. Poate a plecat. Da, asta e. Mi-l imaginez rătăcind prin pădure, pierdut. Sau fugind. Va dori să plece de-aici. Știe că am să găsesc pe cineva să sune la poliție. Poate crede că poliția e deja pe drum.

Furtuna se pornește din nou. Pentru prima oară, îmi dau seama cât îmi este de frig și cât de tare mă dor piciorul și umărul. Nu contează. Sunt în siguranță. Închid ochii. Nu mai simt furnicături în degetele de la mâini și de la picioare. Mă cuprinde o căldură ciudată. Încep să picotesc.

Cameron, nu. Nu se poate să renunți. E întuneric. Ninge. O să înghețI aici. Iar mama ta și Ken sunt încă prizonieri. Tatăl tău ar putea să-i omoare înainte să fugă. Trebuie să-l oprești.

Mama. Ken. Scutur din cap. Trebuie să-i salvez. Dau să mă târăsc afară din ascunzătoare. Atunci tata mă prinde de picioare.

— Ieși afară, ieși afară de-acolo.

Mi-e frică să mă uit înapoi. Nici nu trebuie. Mi-l imaginez pe tata stând în patru labe la ieșirea din ascunzătoare. Cu o tăietură pe frunte, acolo unde s-a lovit de parbriz. Are fața plină de sânge amestecat cu zăpadă. I se scurge pe gât.

— Întotdeauna ți-a plăcut povestea aia.

Tata mă trage de picioare.

Mă proptesc cu toată forța în coate. Vântul bate mai tare. Ninsoarea este spulberată peste bolovani.

— Am spus să ieși de-acolo, amice. N-ai cum să câștigi! S-a terminat. Sunt mai puternic decât tine. Am un pistol.

— Atunci împușcă-mă! Hai, trage! Să audă vecinii! Să cheme poliția! Să te prindă, psihopatule!

Tata scoate un răcnet și mă smucește de picioare atât de tare încât simt că mi se smulg brațele din umeri. Mă smucește încă o dată. Chiar când brațele îmi cedează, aud un fluierat ascuțit, pătrunzător. O fi Jacky? Vântul? Nu știu. Știu doar că fluieratul se transformă într-un urlet. Este atât de puternic, încât nici nu-mi mai aud gândurile.

Simt cum tata mă trage afară. Închid ochii și aștept sfârșitul. Doar vântul — nu este vântul. Sunt câinii.

Îi văd gonind prin pădure. Cu capetele plecate, cu blana zbârlită, cu ochii arzând ca niște cărbuni aprinși.

Îi aude și tata. Stă încă în patru labe. Întoarce capul. Vede câinii gonind spre el, cu urechile date pe spate, cu colții rânjiți.

Tata îmi dă drumul la picioare. Încremenește de groază. Câinii fac un salt în aer.

Tata țipă.

Patruzeci și cinci

Stau pe canapeaua din camera de zi, între mama și Ken. E și domnul Sinclair aici, împreună cu poliția și paramedicii. Afară sunt trei mașini de poliție și o ambulanță.

Domnul Sinclair a fost cel care a chemat poliția. A auzit claxonul, s-a uitat pe fereastră și a văzut farurile mașinii scăpate de sub control și accidentul. A luat pușca și o lanternă de mare putere și s-a dus să vadă ce s-a întâmplat. Când și-a dat seama că mașina e goală, s-a îndreptat spre pădure. A auzit niște strigăte și m-a găsit pe mine la grămada de bolovani.

Tata era deja mort.

Tata e mort. Îmi repet asta de o mie de ori. Nu-mi vine să cred. Tata e mort.

I-am spus domnului Sinclair de mama și de Ken. Ne-am dus amândoi la mașină. Cheia era încă în contact. Tocmai îl scoteam pe Ken din portbagaj când a apărut primul echipaj de poliție cu niște lanterne.

Polițiștii au chemat întăriri și ne-au dus acasă. Până să-mi spună ei să stau pe loc, eu am alergat pe scări la subsol și am scos-o pe mama din camera pentru cărbuni. Ea și Ken m-au îmbrățișat strâns și nu mi-au mai dat drumul până acum, când au sosit paramedicii.

Aceștia ne consultă să vadă dacă suntem răniți. Mama are un picior luxat. Ken e lovit la față, iar eu am o vânătaie la umăr.

— În rest se pare că sunteți bine, zice unul dintre medici. Totuși, ca să fim siguri, am vrea să vă ducem la spital. E posibil să vă țină la noapte sub observație. Probabil că sunteți în stare de șoc.

— Bine, zice mama, dar nu înainte să terminați ce-aveți de făcut acolo cu poliția.

Adică în pădure, cu tata. Ea n-o să stea liniștită până nu știe sigur că l-au pus într-un sac pentru cadavre. Și nici eu.

Polițiștii pleacă cu paramedicii, dar mai rămân cei doi care au venit în seara aceea, după vizita mea la azilul de bătrâni. Cel corpolent ne cere să spunem fiecare ce s-a întâmplat, iar cel slab stă pe bancheta de la pian și ia notițe. Le spunem, apoi așteptăm indiferenți până se

întorc ceilalți. Aud ușa de la intrare deschizându-se și pe ei bătând din picioare ca să-și scuture zăpada de pe bocanci.

Tata e mort. Tata e mort. De ce nu simt nimic?

Prietenii noștri polițiști se duc să vadă despre ce-i vorba, apoi se întorc cu toții în cameră.

— Deci e adevărat? întreabă mama.

Polițistul corpolent încuviințează.

— Se pare că un animal l-a mușcat de beregată. Credem că nu putea să fie decât un coiot. Așa ceva nu s-a mai auzit până acum. Dar dacă stătea în patru labe pe întuneric și sângera, probabil că arăta și mirosea ca o pradă rănită. A fost de-ajuns o mușcătură de jugulară și a murit imediat.

Partenerul lui clatină din cap.

— Nu știm ce-a fost, dar nu mai există urme; le-a acoperit zăpada. O să primim un câine dresat din Hamilton County, dar cu atâtea animale pe-aici și prin râpe, cine știe dacă îl mai găsim pe cel care l-a omorât.

Aș vrea să le spun că n-a fost un coiot; au fost câinii, dar nu sunt prost.

— Mare noroc c-ai scăpat cu viață, îmi zice polițistul corpolent.

Urmează un moment de tăcere. Până acum, domnul Sinclair a stat în fotoliul de piele din colț, cu capul plecat.

— Pot să spun și eu ceva? zice el cu glas scăzut, aruncând o privire spre mama. Ceva personal?

— Desigur.

Domnul Sinclair se foiește jenat în fotoliu. Nu l-am văzut niciodată arătând atât de bătrân. E ceva diferit în vocea și în privirea lui.

— Ați vrea să audă doar familia? întreabă polițistul corpolent.

— Nu, rămâneți, spune încet domnul Sinclair. Ce am de spus este în primul rând pentru Cameron, dar nu mă deranjează dacă aud și alții.

Mă privește în ochi.

— După ce s-a întâmplat în seara asta, cu tine, cu mama ta, cu tatăl tău... ei bine... am să-ți spun ceva ce n-am crezut c-o să spun vreodată, ceva ce cred că meriți să știi.

Aproape că mi-e frică să aud ce are de spus.

— Ce?

— Băiatul care a locuit aici când eu eram de vârsta ta, Jacky McTavish... Te-ai gândit la el încă din ziua când ne-am cunoscut.

Dau din cap.

— Tatăl lui era ca al tău. Am văzut vânătăile. McTavish zicea că Jacky le căpăta la joacă. Dar eu mă jucam cu el; și niciodată nu se lovea când era cu mine.

Domnul Sinclair închide ochii; lasă fruntea în jos.

— Ultima oară când l-am văzut pe Jacky în viață eram amândoi în poieniță. El plângea că maică-sa a fugit cu cineva, că pe el n u-l mai voia și că de-aici înainte va trebui să stea închis în casă. M-a pus să promit că nu spun nimănui. Zicea că dacă o să spun, o să i se întâmple ceva groaznic. Știam ce fel de om era taică-su. I-am promis că n-o să spun.

Mai târziu, i-am auzit pe-ai mei vorbind în șoaptă că pe Jacky l-a luat maică-sa și-a fugit cu Matthew Fraser. Tata zicea „Nu se cuvine", dar mama i-a răspuns „Chiar dacă n u se cuvine, bine c-a plecat. Cum o fi îndurat Evelyn să rămână atâta timp cu Frank, numai Dumnezeu știe". Îi auzeam pe copii bârfind la școală. Vorbeau despre mama lui Jacky, că era o târfă și nu era de mirare că Jacky era atât de ciudat. Dar ei nu-l cunoșteau pe Frank McTavish. Nu știau cum era Jacky când nu era la școală, unde se luau de el.

Domnul Sinclair inspiră adânc o dată și încă o dată.

— Ar fi trebuit să spun ceva. N-am spus niciodată. Mi-am ținut promisiunea aia stupidă pentru că m-am temut pentru Jacky, pentru ce i s-ar fi putut întâmpla dacă vorbeam. Apoi McTavish a cumpărat câinii și după câteva luni a și murit. Pe urmă, când Jacky n-a fost găsit acolo, am crezut că s-a întors maică-sa și l-a luat.

Tatăl meu a fost executorul testamentar al lui McTavish. A plătit impozitul pe fermă și i-a lucrat pământul. Zicea că o păstrează pentru când s-o întoarce doamna McTavish sau Jacky. La început, am crezut și noi că se vor întoarce. Până să te gândești că poate nu se mai întoarce nimeni, lucrurile sunt așa cum sunt și viața merge mai departe. McTavish nu mai avea rude; noi dețineam dreptul de folosință asupra

fermei; de ce să ne gândim la ce-i mai rău, chiar dacă e adevărat? Mai bine să ne imaginăm că lucrurile se termină cu bine.

M-am mutat aici, din casa părinților mei, când aveam douăzeci și ceva de ani. Am dus la subsol tot ce se găsea la primele două nivele ale casei. Erau numai vechituri, dar în sinea mea îmi spuneam că le păstrez pentru Jacky, iar eu de felul meu sunt mai strângător.

Domnul Sinclair se uită la mine.

— Eu nu cred în fantome. N-am crezut niciodată, n-o să cred niciodată. Dar nu mă deranjează să recunosc acum că și eu îl visam pe Jacky. Voia să ne jucăm și mă trezeam gândindu-mă cum ne duceam în poieniță, mă gândeam la el și la blestemata aia de căciulă pe care i-o dădusem.

La vreo zece ani după ce m-am mutat, a fost o furtună. Au zburat câteva țigle de pe casă și mi-am dat seama că trebuia să repar acoperișul, altfel aveau să apară și mai multe infiltrații decât aveam deja. Așa că pentru prima oară am urcat în pod să văd ce stricăciuni erau pe interior. În capătul podului era un cufăr de zestre — al mamei lui, m-am gândit eu. L-am deschis să văd ce era înăuntru, așteptându-mă să găsesc niște cuverturi. Acolo l-am găsit pe Jacky: îmbrăcat în hainele pe care le purta de obicei și cu căciula aceea cu coadă de raton. Bietul copilaș. Cred că se băgase acolo ca să scape de câini și clapeta încuietorii a căzut și s-a închis, iar el n-a mai putut să iasă.

Timp de câteva săptămâni după ce l-am găsit, n-am știut ce să fac cu el. Mă duceam în pod în fiecare noapte și mă uitam la micul Jacky în cufărul de zestre. Știam c-o să înnebunesc dacă nu fac ceva. Într-o dimineață m-am hotărât. L-am coborât de-acolo cu tot cu cufăr și am sigilat podul.

Domnul Sinclair inspiră profund.

— Este vina mea. Dacă nu mi-aș fi ținut promisiunea aia stupidă, dacă aș fi spus adevărul, că Jacky n-a plecat cu mama lui, că scrisoarea ei era o făcătură, poate că astăzi ar fi fost în viață.

Urmează un lung moment de tăcere.

— Ce-ați făcut cu cadavrul? întreb eu încet. Dacă tot nu era o problemă că foloseați terenul fermei și n-ați fi avut necazuri, de ce n-ați informat poliția?

Domnul Sinclair se șterge la ochi cu dosul mânecii.

— Mi-a fost teamă că va fi îngropat în cavoul familiei lui. Știam că McTavish o omorâse pe Evelyn, din moment ce scrisoarea ei a fost una falsă. Cum să-l văd pe Jacky închis pe vecie alături de monstrul care a omorât-o pe mama lui și le-a făcut viața un calvar?

Se oprește, apoi continuă:

— Jacky era mort de douăzeci de ani. Nu l-a căutat nimeni. Nimănui nu i-a păsat. De fapt, mie mi-a păsat. L-am îngropat în lada de zestre a mamei lui în poienița de lângă grămada de bolovani, singurul loc unde fusese fericit.

Simt că încep să-mi tremure umerii. Mama mă cuprinde cu brațul.

— Poate că n-ai știut totul așa cum credeai, îmi spune domnul Sinclair cu blândețe în glas, dar ai o intuiție foarte bună.

— Cred că singurul lucru pe care n-o să-l aflăm niciodată este locul unde Franck McTavish a ascuns cadavrele, zice polițistul cel slab.

— Le-a îngropat în staulul vitelor, zic eu.

Polițiștii se uită unul la altul cu o privire care vrea să spună „iar începe". Dar eu continui pe un ton sigur și clar:

— Domnul McTavish știa că trebuia să-i îngroape. Dacă se găseau cadavrele sau niște oseminte, el ar fi fost primul suspect. Dar era luna martie. Pământul era înghețat. Numai cu excavatorul putea să sape, dar așa ar fi atras atenția și s-ar fi văzut săpăturile. Singurul loc unde putea să sape fără să-l vadă nimeni, unde cadavrele n-aveau cum să fie găsite din întâmplare, era hambarul, unde pământul era suficient de cald.

Când au fost aici data trecută, polițiștii au vrut să mă sperie. În seara asta, până mai devreme, au încercat să mă consoleze. Acum, pentru prima oară, se uită la mine cu respect.

— Ar fi o posibilitate, spune polițistul cel slab, bătând ușor cu pixul pe genunchi. Brian, ce-ai zice să aducem echipa de investigații?

Patruzeci si sase

Mama, Ken și cu mine suntem examinați la spital. Suntem cu toții bine, dar ne opresc acolo peste noapte ca să ne țină sub observație. Când ajungem acasă, niște muncitori au început deja săpăturile în staulul vitelor și alții lucrează cu un excavator în poieniță; domnul Sinclair le arată unde să sape. După-amiază târziu, au deja cadavrele și le trimit la medicul legist pentru a stabili cauza oficială a morții.

— Acum ce se va întâmpla cu Jacky? îl întreb eu pe Ken.

— Vom vedea, spune el.

Seara, la cină, mama e total absentă. Așteaptă până suntem gata să ne ridicăm de la masă, apoi spune pe un ton calm:

— Am vorbit la telefon cu mătușa Lorraine.

Am auzit de mătușa Lorraine, dar n-am întâlnit-o niciodată. Este sora mai mică a tatei, singura care a mai rămas din familia lui. Nu și-au mai vorbit de dinainte să mă nasc eu. Tata spunea mereu că era nebună, cum zicea și de mama.

— Ea se ocupă de înmormântarea tatălui tău. Va fi îmbălsămat aici și transportat la o casă funerară din apropiere de ea poimâine. Nu va avea loc nicio slujbă religioasă. Nu vreau să te supăr, dar trebuie să te întreb... Voiai să-l vezi înainte să plece?

— Nu știu.

— Gândește-te. Cum vrei tu, așa facem.

Strângem vasele ca și cum mama n-a zis nimic. Apoi eu mă duc în camera mea unde mă torturez singur.

Nu pot să-l văd.

Trebuie.

Dece?

A fost tatăl meu.

Simt niște furnicături pe frunte; parcă el se uită la mine. Mă întorc și văd pe noptieră fotografia cu mine, cu mama și bunicii mei, cea sub care se ascunde poza lui. Desfac rama, scot fotografia și mă uit la ea.

În poză, tata și cu mine stăm pe plajă cu picioarele încrucișate; tocmai am făcut un castel de nisip. El mă ține cu un braț de după umeri; eu țin lopățica de plastic în sus ca un războinic. Părem fericiți. Oare

eram?

Mă uit adânc în ochii tatălui meu. Ce era în mintea lui? Cine era el? Mi-l imaginez vorbind cu mine din poză. „Amice, sunt eu, tata. M-ai înțeles greșit."

Rup poza în bucăți. Inima îmi bate nebunește. E singura mea fotografie cu tata. Dacă am să vreau să-l mai văd? N-am să vreau. Ar trebui să arunc bucățile în toaletă, să le ard la flacăra de la aragaz, dar m-aș simți prea vinovat. Le pun într-un plic pe care îl lipesc, îl duc la subsol și-l încui în camera pentru cărbuni. Altceva nu știu ce să fac.

A două zi dimineață, la micul dejun, îi spun mamei:

— Nu vreau să-l văd.

Figura mi se schimonosește fiindcă îmi vine să plâng. Abia mai pot să respir.

— Eu nu sunt ca el. Te rog, spune-mi că eu nu sunt ca el.

— Cameron, tu nu vei fi niciodată ca el. Tu ai suflet. Ție îți pasă de oameni.

Plâng.

Mama îmi spune că pot să rămân acasă până o să mă simt pregătit să mă întorc la școală. O să-mi ia temele de la profesori. Perfect. Nici nu vreau să văd alți oameni în jurul meu, să-mi pună întrebări.

Bunicul și bunica sosesc înainte de prânz. Au mers cu mașina toată noaptea. E ciudat să-i revăd în carne și oase. Toată fericirea pe care o simțeam altădată când îi vedeam, revine și mă copleșește. Mustața bunicului încă mă gâdilă când el își lipește bărbia de fruntea mea — ceea ce acum mă face să mă cam jenez; bunica miroase încă a mere și a scorțișoară.

Vor rămâne la noi câteva zile. Mama i-a cazat în dormitorul cel mare de la etajul meu; Ken rămâne să doarmă în camera ei. Bunicii îl plac foarte mult pe Ken. Am vorbit mult despre el în ultimele noastre convorbiri telefonice. Îl tachinează cu glume care oamenilor bătrâni li se par amuzante.

În următoarele două zile, stau cu bunicul și bunica la masă, ca să facem un puzzle; au adus cu ei o mulțime. Mie întotdeauna puzzle-urile

mi s-au părut o prostie, dar e plăcut să stai cu ei, să nu te gândești la nimic, decât cum să separi piesele de colț și de contur și să vezi care unde se potrivește.

*

Vineri, Ken aduce acasă ultimul număr din săptămânalul *Bugle*. Titlul de pe prima pagină este: „Un băiat din localitate rezolvă misterul unor crime". În articol apare fotografia mea și scrie că polițiștii mă numesc „un tânăr detectiv strălucit", plus alte chestii care o fac pe mama mândră de mine.

În continuare se relatează cum tata a vrut să ne omoare, cum eu m-am luptat cu el, iar el a murit atacat de un coiot. „Câinii antrenați nu au găsit nimic", spune dresorul lor. „Se învârteau în cercuri de parcă alergau după fantome." Șeful de la direcția pentru controlul animalelor declară că, deși atacurile coioților sunt extrem de rare, „persoanele care fac jogging în zonă ar trebui să alerge doar pe drumurile principale".

Pe pagina următoare apare un articol intitulat „Hannah Murphy, răzbunată după cincizeci de ani". Cody este fotografiat împreună cu familia, alături de străbunica lui, la azilul de bătrâni; el o ține de mână. Bunicul lui Cody spune că n-au cuvinte ca să-mi mulțumească pentru faptul că i-am restabilit bătrânei onoarea și reputația. După ce medicul legist își va termina treaba, rămășițele pământești ale lui Matthew Fraser vor fi înhumate alături de familia lui.

Celelalte vești ale zilei vin de la domnul Sinclair.

— În sfârșit, am discutat cu un avocat despre fermă, ne spune el. Văzând că familia mea a avut grijă de ea și a plătit taxele timp de cincizeci de ani, el zice că nu va fi nicio problemă cu revendicarea. Știam eu; dar am scăpat de-o grijă. E altceva când lucrurile sunt clare.

Până la sfârșitul săptămânii devin neliniștit și îi spun mamei că vreau să mă întorc la școală. Mi se pare ciudat să intru pe ușa din față. Nu că aș fi avut prieteni până acum, dar mă bucur să văd oameni.

După cum se dovedește, și ei se bucură să mă vadă. Toată lumea știe de articolele din *Bugle*, ca să nu mai spun că întreaga poveste s-a

dat la postul local de televiziune și la radio. Toate astea, plus mulțumirile publice din partea familiei lui Cody, îmi redau locul binemeritat în clasa mea. La cantină, copii, pe care eu nici măcar nu-i cunosc se uită la mine cu admirație. Ba chiar câteva fete se opresc lângă vestiarul meu. Una dintre ele îmi cere un autograf:

— Ești un erou.

Ce să zic. Totuși, deși roșesc, mă simt super tare când mă semnez.

Benjie vine la mine.

— Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine.

— N-ai de ce. Eu am fost cel care s-a purtat urât. Am mințit și ți-am creat probleme. Între prieteni nu se face chestia asta.

— Prieteni?

Benjie clipește de două ori.

— Vrei să spui că suntem prieteni?

— Bineînțeles.

Lui Benjie îi miroase gura și este cam enervant. Pe de altă parte, el s-a purtat frumos cu mine când toți ceilalți m-au tratat ca pe un gunoi. Asta contează mult. Și dacă una dintre fetele care s-au oprit lângă dulapul meu stă de vorbă cu el doar pentru că-mi este prieten, ei bine, îi datorez asta. Poate că așa o să se spele și el pe dinți.

Știu că și Cody îmi este recunoscător pentru străbunica lui, deși nu zice nimic; nici nu m-așteptam să zică. Totuși, el și gașca lui mă întâmpină pe holuri cu privirea aceea de tipi duri care zice „Ești tare, frate". Sincer să fiu, mă bucur că nu încearcă să ne împrietenim; ce-mi trebuie un ticălos în viața mea? Îmi ajunge să știu că de-acum n-o să mă mai scuipe nimeni.

Celălalt care nu zice nimic este Jacky. Oare am să-l mai văd vreodată? Nu știu. El vine și pleacă după cum îi convine. Acum, când secretele lui au ieșit la iveală, poate că este fericit să stea în poieniță cu câinii.

Secretele sunt așa o povară. Când scapi de ele, simți că plutești. Poate că asta e. Poate că Jacky plutește liber.

Patruzecisi sapte

Astăzi mă întâlnesc cu doamna Harrison, un psihoterapeut din Ramsay. Prima dată când am fost trimis la ea, n-am vrut să merg, dar acum, chiar și când sunt treaz, am impresia că-l văd pe tata. De pildă, atunci când, în drum spre cabinetul doamnei Harrison, trecem pe lângă stația de autobuz și văd indicatorul „Strada Ulmului". Văd un tip coborând din mașină. O secundă îmi imaginez că e tata care coboară din Pontiacul lui Matthew Fraser.

Doamna doctor Harrison are un cabinet confortabil la clinica medicală Ramsay. Este mai în vârstă decât mama, cu o față osoasă și manichiură cu unghii lungi. Credeam că va trebui să stau întins pe o canapea, dar ea îmi face semn să iau loc într-un fotoliu de piele. Ea se așază în cel de vizavi de mine, apoi își ia un pix și un carnet de pe măsuța alăturată.

— Despre ce anume ai vrea să vorbim?

Zâmbește și așteaptă să-i răspund.

Ridic din umeri și stau așa, sperând ca ea să mai spună ceva. Dar nu o face. Până la urmă tăcerea devine prea stingheritoare și zic:

— Presupun că ați auzit ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

Știu sigur c-a auzit, dar ea nu arată că știe.

— Nu vrei să-mi povestești tu?

— Nu prea.

Din nou tăcere. Mă uit la veioza de pe biroul ei, la cutia cu șervețele Kleenex de lângă scaunul meu și la diplomele ei de pe perete.

— Știți... el ne-a urmărit pe mine și pe mama de când am fugit de-acasă, zic eu într-un sfârșit.

Frec cu degetul micile crăpături din pielea de pe brațul drept al fotoliului. Apoi, puțin câte puțin, încep să-i povestesc, inclusiv lucruri pe care credeam că le uitasem. Fără să-mi dau seama, cuvintele se transformă într-un șuvoi pe care nu pot să-l opresc, dar trebuie: ora s-a terminat.

Ne vedem din nou mâine și poimâine, apoi de două ori pe săptămână cât timp va fi nevoie.

— Cum a fost? întreabă mama când urc în mașină.

— Bine.

— Despre ce-ați vorbit?

— Nu multe, zic eu zâmbind. Nimic despre tine, dacă asta vrei să știi.

Mama se înroșește la față.

— Scuze. N-ar fi trebuit să întreb.

Tot drumul până la fermă mă uit pe geam la câmpurile de pe margine și mă gândesc la ședința cu psihologul. Astăzi am vorbit numai despre tata. Foarte curând aș vrea să vorbesc totuși despre Jacky. Tocmai a ieșit raportul medicului legist. Așa cum bănuiam cu toții, a murit sufocat. Legistul a spus că avea cinci fracturi de oase vindecate.

Jacky.

O iubesc pe mama, dar sunt lucruri pe care cred că aș putea să i le dezvălui doamnei doctor Harrison, dar nu și *ei*. Cel puțin nu acum.

Domnul Sinclair trece pe la noi spre seară. De când se ocupă de fermă, este într-o dispoziție de zile mari, dar în seara asta își plescăie limba mai mult decât de obicei.

— Vin de la ședința consiliului municipal. Au fost de acord ca Jacky să fie reînhumat în poieniță.

— E minunat.

— Au fost vreo doi consilieri care au cârâit că nu agreează înhumările pe teren privat, dar am argumentat că orașul nu are legi care să interzică acest lucru, Jacky a stat îngropat acolo timp de treizeci de ani, iar poienița este departe de ochii lumii. În final au decis să lase lucrurile așa.

— Jacky ar fi foarte fericit.

Domnul Sinclair clatină din cap.

— Ar mai fi ceva care l-ar face fericit: consiliul și-a dat acordul ca mama lui să fie îngropată lângă el. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat, așa este drept: amândoi să se odihnească împreună în pace.

Mama îl invită pe domnul Sinclair să se așeze și aduce ceva de mâncare.

— Și noi avem noutăți. Ce zici, Cameron, îi spunem?

— Cum să nu?

Și îi spun.

Vestea mea este cea mai grozavă, chiar dacă nu-i chiar o surpriză.

Am știut întotdeauna că mama se uită la mine când îi zâmbesc lui Ken. De vreo două ori a zis: „Se pare că tu și Ken vă înțelegeți mai bine decât la început".

De câte ori umblă cu chestii de-astea, îmi dau ochii peste cap, oftez și spun „Mamă" sau „Normal, de ce nu?" pentru că, să fim serioși, cine discută despre chestiile astea? Dar este adevărat și ea știe lucrul ăsta. Am glumit și eu întrebându-i cum se înțeleg ei doi:

— Vreți să vă căsătoriți?

La care Ken zâmbește și mama aruncă în mine cu șervetul.

— Am fost măritată o dată, nu crezi că-mi ajunge?

Pe de altă parte, știm cu toții că el n-ar mai fi aici sau n-ar mai fi stat în camera ei dacă nu aveau intenții serioase. Așa că, în această dimineață după micul dejun, când m-au întrebat dacă m-ar deranja să ne mutăm acasă la Ken, am fost mai mult decât pregătit.

— Să mă deranjeze? Mi-am făcut deja bagajele de câteva săptămâni.

Încă nu știu dacă mama se va căsători vreodată cu Ken. Dar știu că, indiferent ce vor decide ei, de-aici înainte vom fi o familie. Îi aud vorbind despre viitorul nostru tot timpul. Asta mă face mai fericit decât am crezut că voi fi vreodată.

Ken este un tip nemaipomenit. Până acum n-am știut ce înseamnă un tată adevărat. Acum știu. Un tată adevărat este un tată care o iubește pe mama ta și se poartă frumos cu ea, care ține la tine mai mult decât la orice.

Am bagajul făcut și sunt gata de plecare. Mă aflu în poiență. Peste tot s-a așternut un strat proaspăt și curat de zăpadă, care îmi vine până la glezne.

— Plec, îi spun lui Jacky. Am venit să-mi iau rămas-bun.

Dacă am fi într-o poveste, aș spune că soarele iese de după nori, semn că Jacky se bucură pentru mine. Dar și fără asta, eu știu că Jacky este fericit. Spiritul lui zâmbește în inima meu. Data viitoare când va

bate vântul și voi auzi câinii, n-o să-mi fie frică. Ei nu-mi vor face niciun rău. N-o să-i lase el.

Mulțumiri

Mulțumiri speciale lui Graham Mahood și Roger Gallibois pentru sfaturile cu privire la testamente și afaceri imobiliare; editorilor mei, Charlie Sheppard și Diane Kerner, pentru cele mai pertinente observații; lui Daniel Legault, Louise și Christine Baldacchino, Vickie Stewart, Alan King, Susan Izumi și Elva Mai Hoover pentru că au fost primii care au deschis ochii și urechile la această carte.

Interviu cu Allan Stratton

Ce anume v-a inspirat când ați scris „Câinii"?

Familia mea. Tatăl meu a fost un soț foarte violent. Când eram abia un bebeluș, mama m-a luat și ne-am dus să locuim la ferma bunicilor mei, iar mai târziu ne-am mutat în orașul din apropiere. Zona respectivă semăna cu WolfHollow.

Dat fiind că aveți o legătură personală cu temele romanului, sunt asemănări între dumneavoastră și Cameron?

Desigur.

Înainte de toate, există dragostea imensă pe care o am față de mama mea. Ea este cea mai curajoasă ființă din câte am cunoscut vreodată. Iar dragostea ei pentru mine a fost absolută. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Când mă aflu în situații în care nu știu ce să fac, întotdeauna mă întreb: „Ce-ar face mama?"

Față de tata am sentimente amestecate. Nu pot să-l iert pentru ce i-a făcut mamei și nu-mi vine să cred alte lucruri despre el care știu că sunt adevărate. Totuși, a fost tatăl meu.

Și vorbesc cu mine însumi aproape tot timpul. Nu cu voce tare, doar mișc buzele. O vreme am încercat să vorbesc doar în gând, dar era prea greu. Sper ca oamenii să creadă că vorbesc la telefon prin hands-free.

Cartea nu ocolește teme importante cum ar fi hărțuirea, destrămarea unei familii și violența domestică. V-ați propus să explorați aceste teme?

Mă gândesc doar la personaje și la narațiune. Temele și ideile apar de la sine.

Mă gândesc la cititori ca la niște prieteni, iar la cărțile mele ca la niște conversații între mine și ei. Experiența fiecărui cititor colorează modul cum interpretează și cum reacționează la această conversație.

Cred că acest lucru este valabil mai ales în cazul romanului *Câinii*. Unii cititori vor crede că există o fantomă a lui Jacky. Alții vor crede că el este rodul imaginației lui Cameron, născut din temerile și conflictele

interioare ale acestuia.

Am creat această tensiune în mod deliberat. De câte ori sunt întrebat dacă există totuși o fantomă, mă mulțumesc să zâmbesc și să spun: „Așa crede Cameron".

Porniți de la personaj sau de la subiect?

Sunt două lucruri distincte. În viața reală, judecăm caracterul oamenilor în funcție de ceea ce fac ei. În romane, ceea ce fac oamenii constituie subiectul.

V-ați început cariera ca dramaturg. De ce și cum ați trecut de la piese de teatru la romane?

Ca dramaturg, m-am simțit limitat de numărul personajelor. Din fericire, romancierii nu trebuie să-și întrețină personajele.

Trecerea a fost lină. Întotdeauna mi-am imaginat locul de acțiune în amănunt. Odată ce știu unde mă aflu, mă pun în pielea fiecărui personaj și întreb, dacă sunt acel personaj, „Ce vreau? Ce voi face că să obțin acest lucru?"

Dacă suntem sinceri și deschiși, ne putem imagina că ne aflăm în rai sau în iad.

Care a fost cartea dumneavoastră preferată când erați copil?

Când eram în școala primară, *Cue for Treason* de Geoffrey Trease. E o aventură extraordinară care se petrece la Shakespeare's Globe Theatre. Mama m-a dus să văd piese de Shakespeare încă de când aveam cinci ani. Eram fascinat. De aceea, aș putea spune că, după vârsta de treisprezece ani, *Operele complete ale lui Shakespeare* a fost cartea mea preferată. Știu. Sunt ciudat. Ăsta sunt eu.